

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İMKÂNSIZ HAYATIN HAYRANLARI

Kate Scelsa

BİRLİKTE KORKMUYORLARDI. BİRLİKTE YALNIZ DEĞİLDİLER.

Depresyon yüzünden hastaneye yatırılmasının üstünden on ay geçtikten sonra Mira lise hayatına tekrar atılmıştır. Annesiyle babasına bu sefer en azından her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışacağına, kimi zaman günlerce yataktan çıkamayan ve sadece Sebby'yle birlikteyken uyanıkmiş gibi hisseden kız gibi davranmayacağına söz vermiştir.

Jeremy okul hayatını mahveden bir olaydan sonra inzivaya çekilmiş, son derece utangaç bir sanatseverdir. Okul bahçesinde Sebby'yi ilk gördüğünde, gözleri muzırlıkla ıslı ıslı parlayan bu sarışın ve uzun boylu çocuğu hayatı boyunca beklediğini hissetmiştir.

Mira'nın en yakın arkadaşı Sebby etrafına ışık saçıyormuş gibi görünen bir gençtir. Hayatı çok zor olsa da Mira'yla birlikte büyü ritüelleri ve plansız yolculuklarla dolu bir dünya inşa ederek hayatlarının kırık dökük parçalarını tamir etmeye çalışırlar.

Jeremy, Sebby ile Mira'nın dünyasına çekilirken, imkânsız aradıklarını anlamayanlardan kendilerini korumak için sakladıkları sırları öğrenmeye başlayacaktır.

“Karakterlerin hikâyeleri o kadar güzel anlatılmış ve karşılaştıkları zorluklar o kadar tanıdık ki kitabı bitirdikten sonra bile aklınızdan çıkaramayacaksınız.”

Publishers Weekly

“İçgörüyle ve empati kurularak kaleme alınmış karakterlere ek olarak ince bir espri anlayışı ve capcanlı bir üslup... Sığınacak bir liman ve zor bir dünyaya karşı kalkan olarak arkadaşlığı anlatıyor.”

Kirkus Reviews

“Keşke lisede bu kitabı okumuş olsaydım. Sevgiyi, cinselliği ve sırların nelere mal olabildiğini çok iyi anlatıyor. Mira, Sebby ve Jeremy son sayfanın ardından da aklınızdan çıkmayacak.”

Julie Murphy

“Yaşamayı zor olabilen bir dünyada arkadaşlığa ve bireyselliğe dair insanın yüreğini sızlatan bir hikâyeye.”

Nina LaCour

“Bu şahane romanda Kate Scelsa son dönemlerdeki en unutulmayacak ve orijinal üç karakteri bizimle tanıştıyor. Sevginin ve dostluğun doğasına dair bildiğinizi sandığınız her şeyi sarsacak, gerçekten sıradışı bir aşk hikâyesi.”

Bennett Madison

Fotoğraf: Hunter Canning

Kate Scelsa, Sarah Lawrence College'da yazarlık ve tiyatro dersleri aldı. On iki yıldır Elevator Repair Service isimli deneysel tiyatro kumpanyasıyla New York'ta ve tüm dünyada turnelere çıkarak, aralarında *Muhteşem Gatsby*'nin tüm metninin yer aldığı sekiz saatlik bir oyun da olan, Amerikan edebiyatından eserlerin uyarlamalarını sergiliyorlar. New Jersey'de büyüyen Kate, karısı ve iki siyah kedisiyle Brooklyn'de yaşıyor.

İMKÂNSIZ HAYATIN HAYRANLARI

Pegasus Yayınları: 2221

İmkânsız Hayatın Hayranları

Kate Scelsa

Özgün Adı: Fans of the Impossible Life

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: Sibel Yıldız

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2020

ISBN: 978-605-299-821-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020

Copyright © Kate Scelsa, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları

Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

[pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari)

[pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi)

[pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

[Pegasus Yayınları](https://www.youtube.com/PegasusYayinlari)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kate Scelsa

İMKÂNSIZ HAYATIN HAYRANLARI

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AMANDA İÇİN
VE ANNEMLE BABAM İÇİN

*"Altın dolu bir çömlek gömmek için ideal bir yer,"
dedi Sebastian. "Mutlu olduğum her yere değerli bir
şeyler gömmek isterdim, sonra yaşlanıp çirkin ve sefil
olduğum zaman geri dönüp gömdüğüm yerden çıkarır
ve hatırlardım."*

—*Brideshead'e Son Gidiş*
Evelyn Waugh

Buraya daha önce de geldin.

Otoyol, karanlık New England ormanlarının arasından kıvrılarak kuzeye uzanıyor. Yolun iki tarafının üstünde aya benzeyen beyaz kum tepeleri yükseliyor.

Yine gelebilirsin. Birbirinizi anlaşılmayacak kadar derinden incittikten sonra bile. İmkânsız, imkânsız olduktan sonra bile. Hayalini bile kuramayacak kadar ulaşılamayacak olduktan sonra bile.

Aşk yere indiği, bedende görünmez bir iz bıraktığı yerleri hatırlar. O izi takip et. O izi sürerek onlara dönebilirsin.

BİRİNCİ KISIM

JEREMY

Lisedeki ikinci yılının ilk gününde her nasılsa, kravat bağlama becerimi yitirdim. Sekizinci sınıfta, Aziz Francesco Hazırlık Okulu'nun erkek nüfusunun klipsli hazır kravatlardan normal bağlanan kravatlara geçirilmesinden bu yana her gün taktığım kravatın tıpatıp aynısıydı ama ben elimde yabancı bir nesne tutuyormuş gibi hissediyordum.

Babam alt kattan, "Jeremy?" diye seslendi. Başucu komodinimdeki saat 7.49'u gösteriyordu. Geç kalacaktım.

Babam merdivenden çıktı ve odamın açık kapısından kafasını içeri uzattı.

"Yanına kahve termosu almak ister misin?" diye sordu.
"Dave taze demledi."

"Hayır, teşekkürler."

"Emin misin?"

"Evet."

"İyi misin?"

“Şunu bağlayamıyorum,” dedim.

Yakamdan sarkan dağınık düğüme baktı.

“Yardım ister misin?”

Başımı evet der gibi salladım. Yanıma geldi, attığım düğümü çözüp tekrar bağladı. Konsantre olmuş yüzünü izledim. Dudakları, bir şey hatırlamaya çalışırcasına usul usul kıpırdıyordu.

“Teşekkürler,” dedim.

“Dert değil,” dedi. İş bitince bir adım geri çekilip eserini inceledi. “Çok şık.”

“Her zaman giydiğim forma.”

“Çok şık bir forma.”

Bir an duraksadı, ben de sırt çantama bir şey koyma bahanesiyle arkamı döndüm. Konuşmak istemiyordum. Bu sabahla ilgili bir şey söylemesini istemiyordum.

İmdatıma kapının arasından süzülüp iri ve bol tüylü beyaz bedeniyle bacaklarımıza sürtünen kedi yetişt.

“Kedi Dolly Parton seni geçirmeye gelmiş,” dedi babam. Birileri onu gerçek Dolly Parton’la karıştırabilirmiş gibi, kediye sürekli “Kedi Dolly Parton” demekte ısrar ediyordu.

“Teşekkürler, Kedi Dolly Parton,” dedi. “Onuncu sınıftaki ilk günü için Jeremy’ye bir şarkı söylemeye ne dersin?”

“Ve seniiii her zaman seeveceğiiim miyavvv...” diye şarkı söyleyerek koridorda uzaklaşt.

Ayaklarımın dibinde sırt çantamla yatağıma çöktüm. Kedi Dolly Parton yanıma zıpladı ve başımı elimin altına itip kullaklarını okşamamı buyurdu.

“Geri dönme zamanı,” dedim.

On beş dakika sonra, babam Aziz Francesco'nun ana binasına çıkan küçük yokuşun dibinde arabasını durdurdu. İrili ufaklı bütün yaratıkların koruyucusu Aziz Francecso, kollarını ormanın aç kuşları için iki yana açıp dururken, vasat bir hazırlık okulu hayal etmemiştir muhtemelen. Ancak burada, Mountain View, New Jersey'de onun yadigârı işte bu okuldu.

Babam ilk zilden önce ön çimenlikte toplanan, mavi polo yakalı tişörtler, mavi yeşil kareli, pilili etekler giymiş kızlar ve benimki gibi toprak rengi pantolonlarını ve mavi gömleklerini mavi yeşil kravatlarla tamamlamış formalı oğlanların oluşturduğu kalabalığa bakarak, "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Hallederim."

"Doğruca Peter'ın ofisine gideceksin, değil mi?"

"Evet." Bacaklarımın arasına kıstırdığım sırt çantamı aldım.

"Tamam," dedi babam. "Akşam görüşürüz. İşten altıda dönerim."

Arabadan indim, kapıyı kapadım ve babama bakmak için döndüm. Babam başparmağıyla "tamamdır" işareti verdikten sonra uzaklaştı. Bir süre yokuşun dibinde durduktan sonra derin bir nefes alıp binaya doğru yürüdüm, ön kapılardan geçip tanıdık koridordan Peter'ın ofisine gittim.

İçeri girdiğimde Peter masasının başında, bilgisayarında bir şeyle meşguldü. Kafasını kaldırdı ve beni görünce gülümsedi.

"Geri dönmene sevindim, Jeremy," dedi.

MIRA

Okulun ilk günleri kolay olsun diye tasarlanmamıştı ve bugün de bir istisna değildi. Mira, bu sabah Sebby'nin yanında olmasının işini kolaylaştıracağını düşünmüş ama Aziz Francesco'nun ana binasına çıkan küçük yokuşun dibindeki bankta buluştukları anda, onu davet etmenin hata olduğunu anlamıştı. Sebby diğer hayatının, gerçek hayatının bir hatırlatmasıydı ve o hayatın burada yeri yoktu.

Eylül için alışılmadık sıcaklıkta bir gündü ve Mira'nın formasının yün eteği bacaklarını fazla ısıtıyor ve kaşındırıyordu. Terlediği zaman, bacaklarının birbirine sürtünmemesi için eteğin altına giydiği külotlu çorap durumu daha da zorlaştırıyordu. Hava, insanın kafasındaki ideal çocukluk yazı hayalinden çıkıp gelmiş gibiydi. Masmavi bir gökyüzü, pırıl pırıl bir güneş, yirmi sekiz derece sıcaklık. Dondurma ve su kaydırığının, elinizde eriyen dondurmayla otların üstünde uyuyakalmanın ideal olduğu bir gün.

“Ayaktakımını uzak tutmak için burasının büyük bir demir kapısı ya da onun gibi bir şeyi olması gerekmez mi?” dedi Sebbi. Bankta, başı Mira’nın kucağında yatarken, bir yandan eteğinin pilileriyle oynuyordu.

“Sanırım ayaktakımı biz oluyoruz,” dedi Mira.

“Aynen öyle.”

Mira bugün için kıyafetini kendisi seçebilseydi işi kolaylaşırđı. Büyük olasılıkla kırmızı üstüne beyaz bambu desenli, kabarık kollu, ipekli bol bir elbiseyi parlak sarı bir kemer ve bağciksız yeşil spor ayakkabılarla tamamlardı. Pembe bir ruj, gümüş rengine boyalı tırnaklar. O zaman en azından estetik vizyonlarından biri olan, “oyun tahtası başından kalkmayan büyükannenin ihtişam denemesi” zırhıyla korunaklı hissederdı. Ya da akademik hayata dönüşünün şerefine önden düğmeli, çan etekli, boyundan fiyonklu bir elbisenin üstüne dantelli bir hırkayla “kütüphaneci tarzı bir şıklık” yakalardı. Ancak formanın amacı, öğrenci el kitabında anlatıldığı gibi, “Aziz Francesco kurumunu temsil edenler için uygunsuz” sayılabilecek her şeye karşı bir kalkan olarak bireyselliğı tamamen silmekti. Bu yüzden Mira elinden geleni yapmıştı. Gümüş renge boyalı tırnaklar tamamdı ama rujdan uzak durmuştu. O parlak pembe rujun bu bağlam dışında ironisini kaybettiğini düşünüyordu. Saçlarını, kahverengi teninde parlak yeşil rengiyle göze batan, uçları ensesinden aşağı sarkan bir kurdeleyle, dağınık bir topuzla tepede toplamıştı. Firara hazırlanır gibi tuhaf açılarla kurdelenin altından fırlayan bukleleri Mira’nın buradan en hızlı şekilde kaçma arzusunu ele veriyordu.

Mira eski okulunda canının istediğini giyebiliyordu. Ancak orası bir devlet okuluydu. Mountain View ya da çocukların

(en azından şirin bir isim takacak kadar keyif alan çocukların) verdiği adla MouVi, Mira'nın son on yılını geçirdiği bölge devlet okuluydu. Ancak MouVi, Mira'nın "özel ihtiyaçlarını" karşılamaya hazır değildi. Bunu çok net ifade etmişlerdi. Ve dokuz aylık bir devamsızlığın ardından Aziz F'de uzlaşmıştı.

"Şu pisliklere bak," dedi Sebby yokuşu tırmanan öğrencilere bakarak.

"Onları kolay lokma olarak kabul et," dedi Mira. "Senin için daha eğlenceli."

"Kolay lokmalar hiçbir zaman eğlenceli olmaz," dedi Sebby kucağından doğrulurken. "Hiçbir zorluğu yok. Kendimi nasıl geliştireceğim?"

"Okula gitmeyi deneyebilirsin. Son moda buymuş diye duydum."

"Ben zaten okula gidiyorum. Bunu hangi cüretle söylersin?"

"O zaman şu anda benim yanımda ne işin var?"

"Onları gerçek devamlılığım konusunda şüphede bırakmayı seviyorum. Her neyse, okulun gerçekten tarzım olmadığını biliyorsun."

"Evet, benim tarzım olduğunu da sanmıyorum."

"Ama sende büyük potansiyel var."

Mira gözlerini devirdi.

"Bu kötü tavrınla hayatta hiçbir yere varamazsın."

"Ah, Tanrım, bunu yapabileceğimden hiç emin değilim."

Sebby Mira'nın elini tuttu ve gözlerinin içine bakarak, "Kafana her koyduğunu," dedi ve dramatik bir duraksamanın ardından devam etti, "yapabilirsin." Sonra deli gibi gülmeye başladı.

"Pekâlâ, teşekkürler."

“Bekle, söyleyeceklerim bitmedi. Bütün hayallerini... ger-
çekleştirebilirsin.”

“Hayır, bitti.”

Mira ikinci el dükkânından aldığı asker çantasını omzun-
dan yukarı kaydırarak ayağa kalktı. Eski okulunda kullandığı
çantanın aynısıydı ama üstünü kaplayan yamalar ve düğmeler
sökülmüştü.

Aziz Francesco el kitabında, *Hiçbir kıyafet ya da aksesuarda
slogan, logo ya da resme izin verilmez, yazıyordu. Lütfen kişiliğinize
dair bütün kanıtları yok edin. Sakıncası yoksa, kendinizi ruhsuz asa-
laklar ülkesine teslim edin.*

“Bir de bakmışsın, bugünü sinir krizi geçirmeden tamam-
lamışım,” dedi Mira.

“Sanırım bu bir başlangıç olur.” Sebby ayağa kalktı ve onu
yanağından öptü. “Sakın muhteşem olmak kaderinin ayrılmaz
bir parçası değilmiş gibi davranma, aşkım.”

Mira bütün sabah revirden uzak durmayı başardığı için kendi-
siyle gurur duyuyordu. Dersleri en arka sırada sessizce otura-
rak atlatmıştı. Okula geri dönen ve yeni saç modellerini, yeni
ayakkabılarını, yazın edinilen yeni tavırları karşılaştırmakla
meşgul öğrencilerin ilk gün kavuşmalarının heyecanı arasında
göze batmamak zor değildi.

Ancak öğle tatili bambaşka bir hikâyeydi. Doğası gereği,
etkileşimi gerektiriyordu. Yemekhane, öğrenci nüfusunun ortak
geçmiş, ortak ilgi alanları ve ortak statülerin karmaşık algoritması
üstüne kurulu, kendi kendini dayatan bir hiyerarşiye ayıran
yirmi büyük ve yuvarlak masadan oluşuyordu. Böylece Mira
kendini, elinde annesinin detaylı beslenme yasakları planının

katı kurallarına kesinlikle uymayan yiyeceklerle tepeleme dolu, ıslak bir yemek tepsisiyle ikinci katın bol güneş alan yemekhanesini tararken ve yavaş yavaş artan bir paniği geçiştirmeye çalışırken buldu. Yemekhanenin intihar girişimlerine karşı emniyetli pencereleri ılık hava nedeniyle aralıktı ve daha küçük öğrenciler, boş saatlerinde “açık hava ayrıcalıklarının” keyfini çıkaran üçüncü ve son sınıf öğrencilerine gıptayla bakıyordu. Hapishanedeki gibi, bu özgürlüğü ancak yıllarca süren iyi halle elde edebiliyordunuz.

Beklenmedik bir kurtarıcı, komşusu Molly Stern görünüşünde Mira'nın yanı başında belirdi.

“Miranda! Aman Tanrım!” Molly her ikisinin elindeki yemek tepsilerini devirmeme çabasıyla, Mira'ya bir tür yarım kucaklamayla sarıldı.

“Merhaba. Hey, Molly,” dedi Mira.

“Annem bu yıl Aziz F'ye geldiğini duyduğunu sandığını ama emin olmadığını söyledi ve tamamen kesin olmadan umutlanmak istemedim.”

“Şey, işte buradayım,” dedi Mira. “Oldu bile.”

Molly, Mira'nın sokağında, malikânesever mahallelerinin standartlarına göre bile devasa bir evde yaşıyordu. Çocukken, limonata stantlarının ve kaldırım tebeşirlerinin olduğu öğleden sonrasında birlikte oynarlardı. Molly'nin o zaman bile biraz umutsuz bir havası ve insanların pencerelerine sokak hokeyi topları atmalarıyla adları çıkmış üç ağabeyi vardı. Molly'nin yüzünde, kaderin onu ayak oyunuyla kız kardeşsiz bir hayata mahkûm ettiği şüphesini ve onu asla affetmeyeceğini anlatan bir şey vardı. Molly Aziz Francesco'ya başlayıp Mira ablasının peşinden Mountain View İlkokulu'na gidince, birbirlerinin izini

kaybetmişlerdi. Seneler içinde Mira, Molly'yi sokakta birkaç kez uzaktan görmüştü ama ergenliğe girdiklerinden beri onu ilk kez yakından görüyordu. Burnu hâlâ çok büyüktü ve yüzü burnuna ayak uyduracak kadar çok büyümemişti ama Molly telafi etmek ve durumu dengelemek ister gibi, saçlarını heybetli bir yele misali uzatmıştı. Boynundaki kolyede Aziz Francesco kızlarının çoğunda popüler olan tarzda birkaç pırlanta parlıyordu.

Molly, Mira'nın koluna yapıştı ve "Bizimle oturmalısın," diye ısrar ederek onu, sakinlerinin kendilerini elden ele dolaştırdıkları bir *Cosmo*'ya kaptırdığı bir masaya çekti.

Masaya ulaşır şans eseri boş olan iki sandalyeye otururlarken Molly, "Hanımlar," dedi. "Sizi Miranda'yla tanıştırayım. Birbirimizi ezelden beri tanırız."

"Aslında artık sadece Mira."

"Ne?"

"Artık kısaca Mira'yı kullanıyorum. Kimse bana Miranda demiyor."

"Ama sokakta hep Miranda derdik," dedi Molly. "Molly ve Miranda'nın Limonata Standı. Hatırlıyor musun? Tanrım, çok şirindik. Aynı sokakta oturuyoruz," dedi Molly masayı bilgilendirmek için.

"Şey, artık sadece Mira'yım," dedi Mira bir kez daha.

"Ah, pekâlâ, takma adları severim. Keşke benim de olsaydı ama adım zaten o kadar kısa ki. Sadece Molly! Bugüne kadar başka adla hitap eden olmadı."

Bu öğle yemeği masasının sarı ve son derece bakımlı saçlı gayriresmi lideri Sarah, pis pis güldü ve sımsıkı bir atkuyruğu ve suratında kalıcı ve pis bir sırıtış olan Hintli iki numarası Anna'ya alaycı bir tavırla, "Sadece Molly!" diye fısıldadı.

Mira'nın diğer tarafında oturan kız resmi bir tavırla elini uzattı.

"Ben Rose," dedi.

Siyaha boyalı kısacık kesimli saçları ve büyük dikdörtgen çerçeveli ciddi bir gözlüğü vardı.

"Hey." Mira kızın elini sıktı.

"İlk günün nasıl geçiyor?" diye sordu Rose.

"Fena değil," dedi Mira. "Az önce Bay Sprenger'la edebiyat dersim vardı."

"Herkes ona Peter der," dedi Rose.

"Aman Tanrım, Peter'ın sınıfında olduğun için çok şanslısın," dedi Molly. "Kesinlikle en yakışıklı öğretmen o."

"Ayrıca iyi bir öğretmendir," dedi Rose.

"Evet, sanırım," dedi Molly. "Ben genelde 'Pardon, ne demiştin, Peter? Yüzüne bakmakla meşguldüm de,' tadında oluyorum." Onay almak için masadaki diğer kızlara baktı. "Öyle değil mi?"

Ama Sarah'nın aklında başka konular vardı.

"Yani birinci sınıfta mısınız?" diye sordu Mira'ya.

"Sayılır," dedi Mira. "Mountain View'da geçen yılı tamamlamadığım için bir sürü şeyi yeniden almak zorundayım. Edebiyat ve tarihte ikinci sınıf derslerini almama izin verdiler ama diğer her şeyde birinci sınıf derslerine mahkûmum."

"Ama birinci sınıf değil," dedi Molly. "Benden büyüktür. Senin aslında üçüncü sınıf falan olman gerek."

Molly'nin vurgusunun otuzlarında olduğunu düşündürmesinden endişelenen Mira, "On altı yaşındayım," dedi.

"Vay canına," dedi Sarah. "Demek, Mountain View? Buraya gelmek için burs mu aldın?"

Mira cevap veremedi Molly lafa atladı. “Seni görmeyeli bu kadar uzun zaman olduğuna inanamıyorum,” dedi. “Küçükken sokakta bir sürü çılgınca şey yaptık. Değil mi?”

Molly’nin odadaki herkesle kamuoyu yoklaması yapmadan hiçbir şeyden emin olamıyormuş gibi, neredeyse söylediği her şeyi bir soruyla bitirmek gibi korkunç bir alışkanlığı vardı.

“Bir sürü limonata standı,” dedi Mira.

“Ne oldu peki?” diye sordu Sarah.

“Limonata stantlarına mı? Bilmem? Kış gelmiş olabilir mi mesela?”

“Hayır, Mountain View’da ne oldu?” dedi Sarah. “Molly bir sürü sorun yaşadığını söyledi.

Molly gergin bir tavırla bir cips paketini yırtmaya koyuldu.

“Aslında ben öyle bir şey demedim, Sarah.”

“Ah, özür dilerim. Onu bizimle oturmaya davet etmeye gitmeden önce tam olarak bu sözcükleri söylediğini sanmıştım.” Sarah yapmacık bir şaşkınlıkla Anna’ya baktı. “Sanırım yanlış anlamışım.”

Anna pis pis sırıttı.

“Hastaydım,” dedi Mira.

“Hastanede falan mı kaldın?” dedi Sarah.

Molly bu kadarına dayanamadı.

“Sarah, gerçekten kabalık ediyorsun. Bugün Miranda’nın ilk günü.”

“Ne yani, soru sormama izin yok mu? Sadece sohbet ediyordum.”

Mira ayağa kalktı.

“Ben yiyecek başka bir şey bulsam iyi olacak,” dedi tepsisini alırken. “Bu ızgara peynir lastik gibi.”

“Ah,” dedi Molly hayal kırıklığına uğramış gibi. Besbelli gruba takdim planlandığı gibi gitmemiştir.

Sarah iki masa öteden bile duyulabilecek tatlı bir sesle, “Şey, umarım daha iyi hissediyorsundur, Mira,” dedi. “Ve artık hasta hissetmiyorsundur.” *Hasta* kelimesini esprili bir örtmeceymiş gibi vurgulamıştı.

“Teşekkürler,” dedi Mira.

Çöp kutusuna gitti ve yemeğinden artakalanı attıktan sonra, ıslak tepsiyi bırakıp yemekhanenin kapısından çıktı.

Alt kata inince doğruca revire yöneldi. Doktorunun notunu hemşireye verdi ve standart revir sedyesinin konforuna sığınıp ağlamamaya çalıştı.

JEREMY

O ilk gün Peter'dan başka kimse benimle konuşmadı. Gerçi benim de onlara fırsat verdiğim söylenemezdi. Tek ihtiyacımın günü tamamladığımı söyleyebilmek olduğunu bilerek, başım öne eğik, her dersin kalan dakikalarını saydım.

Okuldan sonra eve geldiğimde ön kapı kilitli değildi. İçeri kendim girdim.

“Dave?” Ayakkabılarımı çıkarıp ön kapının yanına özenle yerleştirilmiş ayakkabı rafına kaldırdım.

Dave, “Mutfaktayım,” diye seslendi.

Sırt çantamı basamakların dibine bırakıp mutfakta pişen ekmeğin kokusunu takip ettim. Dave bir tepsiye kurabiye di-
ziyordu.

“Merhaba,” diyerek karşısındaki tabureye oturdum. “Er-
kencisin.”

Omuz silkti. “Çok iş yoktu.”

“Yani beni kontrol etmek için burada değil misin?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ekmek kutusundan çıkardığı taze bir ekmek somununu tezgâhın üstüne koyarken, “Sana atıştırarak bir şeyler hazırlamak için buradayım,” dedi. Yumuşacık ekmekten büyük bir dilim kesip üstüne taze şeftali reçeli sürdü. Reçel yapmak yeni hobisiydi. Bodrumun yarısı dağıtmaya yetişemediği rengârenk kavanozlarla doluydu. Babam bu işe devam edecekse kaldırımda bir reçel standı açmasının iyi olacağını söylüyordu.

Dave ekmeği bir tabağa koyup bana uzattı.

“Teşekkürler,” dedim.

“Kurabiyeler on dakikaya kadar hazır olur,” dedi.

“Kurabiye ve ekmek mi?”

“Babana söyleme. Zaten hepimizi şişmanlatmaya çalıştığımı sanıyor.”

“Çalışmıyor musun?”

Dave gülümsedi. “Ekmeğini ye.”

Bir ısırık aldım. Hâlâ ılıktı.

Dolu ağızla, “Bana günümü anlattırmayacak mısın?” diye sordum.

Tepsiyi alıp kurabiyeleri fırına koymak için eğildi.

Fırının kapağını kapayıp saatini ayarlarken, “Gününü anlatmak istiyor musun?” diye sordu.

“Hayır,” dedim.

“Tamam, o zaman.”

Kendine de bir dilim ekmek kesti, üstüne reçel sürdü ve karşılıklı oturup hiç konuşmadan yedik.

MIRA

Mira revir sedyesindeki yerini ancak okul hemşiresi kibarca “derse dönmeyi denemesini” önerince, gönülsüzce terk edip ilk gününü tamamlamayı başardı. Otobüse binip cam kenarında bir yer kapmak ve o günden itibaren haftada beş gün, günde iki kez kat edeceği yola boş gözlerle bakabilmek için dört ders daha dayanması gerekmişti. Pencerenin önünden akıp giden blokları tek tek saydı. O güne dek, hiçbir şey bu kadar uzak gelmemişti.

Otobüs onu garaj yolunun önünde bıraktı ve çift kanatlı körüklü kapısı alçak bir tıslamayla kapandı.

Evleri, mahalledekiler arsa sınırlarına dayanmış, salon pencerelerinden süslü avizelerin göze çarptığı sahte malikâneler inşa etmeye başlamadan önceki bir dönemden kalma tek evdi. Mira’nın ailesinin evi, evin etrafını dolaşan verandadaki hasır sallanan koltuğuyla 1920’lerin Savannah’sından kalma bir sıgırmacı evini anımsatıyordu. Annesi bu durumun eve ayrı bir

çekicilik kattığını düşünürdü. Mira ise çok yalnız göründüğünü. Bütün arkadaşları ölüp gittikten sonra bir tek o sağ kalmış gibi.

Kendini yaşadığı günden arındırmak için derin bir nefes aldı ve annesine o güne ilgili raporlayacak pozitif bir şey bulmaya çalıştı. Annesi kafayı pozitifliğe takmıştı. Pozitiflik hiçbir zaman Mira'nın güçlü yanlarından biri olmamıştı. Revirden bahsetmeyecekti. Varsın, annesi günü dimdik geçirdiğine inansın.

Ön basamaklardan çıktı. Kaçınmanın bir anlamı yoktu. Burada yaşıyordu. Eninde sonunda içeri girmesi gerekecekti.

Ön kapı arkasından çarparak kapanınca annesi, "Mira? Sen misin?" diye seslendi.

"Evet."

Mira arka tarafa, mutfağın yanındaki bilgisayar köşesine yöneldi. Bugünlerde annesi genellikle orada takılıyordu. On dört ay önce, son on yıldır çalıştığı hukuk firması ona ortaklık yerine yol vermeye karar vermişti. Ne yazık ki Mira'nın babası da aynı firmada çalışıyordu. Ve o ortaktı. Mira'nın annesi işine son verildikten sonra firmaya cinsiyet ayrımcılığı davası açmıştı. O zamandan beri, annesi ile babasının hep paylaştığı iş konuları, sanki firma, evliliklerinin üçüncü ayağıymış gibi herkesin uzak durduğu bir konuya dönüşmüştü.

Bugün annesinin üstünde, bir zamanlar bütün zamanını sırtında pijamalarıyla bilgisayar başında sararıp solmak yerine beş kilometrelik koşularla geçiren biri olduğunu ispatlamak ister gibi, beş kilometrelik bir koşuyu tamamladığını ilan eden bir eşofman altı ve tişört vardı. Kıvırcık saçlarını kafasının arka tarafından bir bukle şelalesinin dökülmesine neden olan bir atkuyruğuyla tepede toplamıştı. Bu saç modeline "Yahudi afrosu" derdi.

Oturma odasındaki şöminenin üstünde, annesiyle babasının Columbia Hukuk Fakültesi'ndeki günlerinde çekilmiş, ikisinin de komik suratlar yaptığı ve Mira'nın aşırı beyaz annesinin saçlarının, babasının o zamanki retro görünüşlü Afrosuna ayak uydurmak için kabartıldığı bir fotoğrafı dururdu. Mira o fotoğrafa bayılırdı.

“Dur sana bir bakayım,” dedi annesi.

Mira bilgisayar köşesine bir sandalye çekti ve kendini tef-tişe açtı.

“Ee?” dedi annesi. “Bana her şeyi anlat.”

“Fena değildi.”

“O kadar mı?”

Mira iç çekti. Günü tekrar yaşayacak ve anlatacak enerjisi yoktu.

“Yorgunum,” dedi.

“Yorgun yorgun mu yoksa sadece yorgun mu?”

“Yorgun yorgun.” Bu aralarındaki bir şifreydi. Kullanabilecekleri, teşhisin ağırlığını taşıyan diğer kelimelerden çok daha iyiydi. Daha iyi hissetmek için Mira'nın ihtiyacı olan tek şey gerçekten iyi bir şekerlememiş gibi.

“Birden ona kadar bir puan verirsen,” dedi annesi.

“On bir,” dedi Mira.

Annesi bir süredir hangi olumlu teşvik konuşmasını yapmadığını hatırlamaya çalışırcasına bakıyordu.

“Ne?” dedi Mira.

“On bir Kelly'yi görmeye gitmeliyiz demek.”

“Hayır, anne, lütfen. Diyete uyuyorum. Kelly'nin tek yapacağı, bana o berbat at vitaminlerini zorla yutturmak.”

Kelly, Mira geçen bahar ilaçlarını bırakmak istediğinde annesinin onu götürmeye başladığı bütüncül yaklaşım uygulayan beslenme uzmanıydı. Haplar, sanki kafası beynini yerinde tutmaya çalışıyor ama nedense bir türlü başaramıyormuş gibi gergin ve rahatsız hissetmesine neden oluyordu. Sonunda Kelly’de uzlaşmışlardı.

“Ya Kelly ya da Dr. Hellman. Seçimini yap.” At vitaminleri ya da gerginlik hapları.

“Yeni okula alışmam için bana şans tanısan? Yoksa beni hemen düzeltecek özel bir havayla falan mı dolu olacağını mı sanıyordun?”

“Ben sadece şans verdiğini bilmek istiyorum.”

“Şans veriyorum zaten. Beden eğitimi dışında bütün derslere girdim.”

“Mira...”

“Anne...” Mira bu konuşmayı panik dolu bir “bundan sonra ne denemeliyiz” planlama seansı yerine, şaka yollu bir sohbetle dönüştürme çabasıyla annesinin ses tonunu taklit etmeye çalıştı.

Annesi iç geçirdi. “Ben sadece elimizden gelen her şeyi yaptığımızdan emin olmak istiyorum.”

“İlk günler zordur. Bana biraz zaman tanı.”

“Tamam. Anlıyorum. Ama önümüzdeki hafta Kelly’yle önceden ayarlanmış bir randevumuz var ve kaçırmayacağız, tamam mı?”

“Evet. Tabii ki.”

“Ve o zamana kadar kaçınma diyetine bağlı kalacaksın. Yoksa hem onun zamanını hem kendimizinkini boşa harcamış oluruz.”

“Elbette, anne.”

“Bugün ne yedin?”

“Bilmem. Hiçbir şey, aç değildim.”

Annesi başını sallayarak bilgisayara döndü. “Hayır, bu kesinlikle kabul edilemez. Kan şekerin, Mira. Glisemik endeksini düzeltmek için boşuna uğraşmadık. Yarınki öğle yemeğini ben hazırlayacağım.” En sevdiği alerji yapmayan yemekler sitesindeki tariflerin sayfalarını tıklamaya başlamıştı bile. “Bak. Vegan, glutensiz kiş.”

“Kiş olmasını sağlayan tam olarak nedir?”

“Şey, sanırım şekli. Kiş şeklinde.”

“Kulağa harika geliyor.”

“Alaycılığın hiç hoşuma gitmedi.”

“Kulağa iğrenç geliyor.”

“Teşekkürler. Dürüstlük.”

“Sen dürüstlük istemiyorsun ki. Yorgun olduğum konusunda dürüsttüm ama sen aşırı tepki gösterdin.”

“Pekâlâ. Baştan alalım, olur mu?”

“Tamam.”

“Ee, bugün yeni arkadaş edindin mi?”

“Okulun ilk gününde bir anda ‘yeni arkadaş’ edinemezsin.”

“Tamam, ama gözüne hoş görünen birileri oldu mu? Molly Stern’ü gördün mü?”

“Ah, evet. Molly Stern’ü kesinlikle gördüm.”

“Ve?”

“Demek istediğim, kız Molly Stern işte, ne dememi istiyorsun ki? Sincabın insana dönmüş hali gibi.”

“Züppelik yapmadığından emin misin?”

“Züppelik mi? Ben ne zaman züppelik yaptım ki?”

“Molly havalı biri olmayabilir,” dedi annesi. Mira istem-sizce gözlerini devirdi. “Ama iyi bir kızdır ve uyum sağlamana yardım edebilir.”

“Yani onu uyum sağlamak için kullanıp kendime ‘havalı’ arkadaşlar bulunca bırakayım, öyle mi?”

“Kastettiğimin bu olmadığını biliyorsun.”

“Ama söylediğin buydu.”

“Tanıştığın insanlara bunun yarısı kadar zor davranıyorsan, arkadaşının olmasına şaşırırım.”

“Yok zaten. Unuttun mu?” Mira ayağa kalktı. “Sebby uğ-ramadı, değil mi?”

“Hayır,” dedi annesi. “Ama ödevini bitirene kadar ziyaretçi yok.”

Mira homurdandı.

“Herhalde ödevin vardır?”

“Bir sürü.”

“Mira...”

“Ne?”

“Bu okula bir şans tanıyacaksın, değil mi?”

“Evet. Tanıyacağım. Söz veriyorum.”

“Tamam.”

“Tamam.”

Mira okul çantasını abartılı bir çabayla yerden kaldırdı.

“Yarım saatlik bir şekerlemenin üstüne ödevimi yapacağım, sonra da bir sürü yeni arkadaş edineceğim, olur mu?”

Odasına gitmek için merdivenden çıkarken, annesi, “Saa-tini kur,” diye seslendi. “Baban akşam yemeğinde evde olacak. Gününün nasıl geçtiğini duymak istiyor.”

Mira saatinin çalmasından bir saat sonra, babasına gününü özetleyeceği akşam yemeğinin yaklaşmasından nefret ederek uyandı ve Sebby'yi aradı. Ucuz cep telefonunun dakikaları genelde tükendiği için Sebby'yle temas kurmak her zaman kolay olmuyordu. Demek ki Sebby yeni bir kontrollü telefon kartını cebe indirmeyi başaramamıştı. Ne yazık ki ona ulaşmanın en iyi yolu evini aramaktı.

Telefon ilk çalışta açıldı.

“O'Connor'ların evi. Stephanie konuşuyor.”

Mira, arayanı, on dakika boyunca ailesinin bütün fertlerinin sağlığı ve iyiliği konusunda sorguya çekmeden bırakmanın günah boyutunda bir kabalık olduğuna inanan Sebby'nin bakıcı annesi açmadığı için rahat bir nefes aldı.

“Hey, Stephanie. Benim, Mira. Evde mi?”

“Bilmem, Mira, sana ne ki bundan? Ay!”

“Telefonu bana ver, sümüklüböcek!” Haykırışın eşlik ettiği ağabey saldırısının bariz gürültülerini, “Seni şikâyet edeceğim,” bağırışları izledi ve nihayet hattın diğer ucunda Sebby'nin sesi duyuldu.

“Özür dilerim, bebek, burası sümüklüböcek kaynıyor.”

“Çok iğrençsin, Sebby.”

“Ama gerçek bu. Arkalarında sümük izi bırakıyorlar. Bekle.”

Arka plandan bağırışan çocuk sesleri ve bir bebek ağlayışı geliyordu. Sonrası sessizlik.

“Resmen dolaba girdim,” dedi Sebby.

“Orada neler oluyor?”

“Koca Ana şu dünyada kablolu telefonu olan son kişi. Telefon ancak kilere yetiştiriyor.” Koca Ana bakıcı annesine taktığı isimdi

ve Tilly O'Connor kemerlerini çocuk reyonundan alacak kadar zayıf bir kadın olduğu için, Sebby bunu çok komik buluyordu.

“Hayır, demek istediğim, neden çılgılık atıyorlar?”

“Yeni teslimat. İkizler.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Burası tımarhaneye döndü.”

Tilly ihtiyaç sahibi çocukları kilisesindeki bir aracılık servisi üzerinden alan tam zamanlı bir bakıcı anneydi. Dokuz yıl önce, kocasını bir inşaat kazasında kaybettikten beri elinden en az yirmi çocuk geçmişti. Halihazırda evinde hepsi Sebby'den küçük ikisi oğlan, biri Stephanie, üç çocuk daha barınıyordu.

“Vay canına. İkizler. Tilly'ye piyango vurmuş.”

“Bir de şunu dinle. İki beşiklik yere ihtiyacı olduğu için, Stephanie'yi benim odama taşıyor.”

“Ah, olamaz.”

“Aynen öyle. Ben ve küçük Steph bayağı yakınlaşacağız.”

“Tilly'nin bunu yapmasına izin var mı?”

“Hepimizin ayrı yatağı olduğu sürece devlet sakınca görmüyor. Bana inan, isimsiz şikâyetle bulunabilir miyim diye kontrol ettim.”

“Belki de iyi bir etki bırakacağını düşünüyordur.”

“Belki de ona ateist bir eşcinsel olduğumu söyleyip kendimi buradan attırmalıyım.”

“Şaka yapma, Sebby.”

“Hayır, dindar kadının kilerine tıklıyken, ateist bir eşcinsel olduğum konusunda espi yapmam. Komik olamayacak kadar ironik.”

“Ben de seni gününden yakınmak için aramıştım.”

“Öyle mi? Nasıldı?”

“Berbat.”

“Özel bir şey oldu mu?”

“Bilirsin, revirde hafif bir panik atak.”

“Ah, hepsi o kadar mı?”

“Hepsi o kadar.”

Çığlıklar, “İçeride! Başı belaya girmesin diye dolaba saklanmış!” haykırışı eşliğinde geri döndü.

Sebby iç çekti. “Görüyor musun? Komik bile değil.”

“Aslında biraz komik,” dedi Mira.

“Gitsem iyi olur. Kalıcı kulak tıkacı taktırmak için randevu almalıyım.”

“Yarın konuşuruz.”

“Görüşürüz, bebek.”

“Görüşürüz, Sebs.”

Mira telefonu kapayıp yatağına uzandı. Arkasındaki duvara baktı. Bir kancada başarılı geçmiş bir peri avının ödülü gibi duran bir çift naylon kanat asılıydı.

Kanatlara bakarak her şeyin yoluna girmesini diledi. İkisi için de.

JEREMY

Peter kimseyle konuşmadan paçayı sıyırmama izin vermeyeceğine karar verdiğinde okul başlayalı iki hafta olmuştu.

Öğle saatlerini Peter'ın ofisinde, David'in benim için hazırladığı öğle yemeğini çizim defterimin üstüne koyup kütüphaneden aldığım sanat kitabını inceleyerek geçiriyordum. Günümün en güzel saatiydi. Bir ödev hakkında ya da fazladan kredi verecek bir proje hakkında konuşma bahanesiyle Peter'ın dikkatini çekmeye çalışan öğrencilerin uğraması dışında keyfim yerindeydi.

Peter, Aziz Francesco'nun en çok hayranlık uyandıran öğretmeni idi. Diğerlerinden en az on yaş gençti ve öğrencilerinin ona ilk adıyla hitap etmesine izin veren tek öğretmendi. Koridorlarda özgüvenli adımlar ve otorite ama samimiyet çağrıştıran bir duruşla ilerleyen cüssenin üstüne kondurulmuş uzun bir yüzü ve açık kahverengi saçları vardı. Ulaşılabilir bir hali vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Öğrencilerden biri içeri girdiğinde Peter'ın ofisinde tek başıma oturuyor olursam, beni kıskançlıkla ve bu mekâna nasıl bu kadar aşına olabildiğime dair bir merakla süzerdi. Sonra hatırlıyorlardı ve yüzlerinden bulut misali bir rahatsızlık ve acıma geçiyor, bense çizim defterime eğilip çıkıp gitmelerini bekliyordum.

Bugün de öğle saatinin zili çalar çalmaz Peter'ın odasına yönelmiştim. Kapısı her zamanki gibi açıktı. Eşyalarımı yere bırakıp yerleştim ve Dave'in o sabah paketlediği bir kurabiye yi cebimden çıkarıp kütüphaneye yeni giriş yapan Empresyonist ressamlar kitabının üstüne kırıntı saçarak yemeye başladım.

"Jeremy, dostum." Peter da arkamdan girdi ve öğle yemeği paketini masasının üstüne bıraktı. "Nasıl gidiyor?"

Kurabiye kırıntılarını toplamaya çalışarak, "Fena değil," dedim.

"Sana katılmamda sakınca var mı?" dedi masanın diğer tarafına otururken.

"Burası senin ofisin," dedim.

"Burada olmana sevindim. Sana göstermek istediğim bir şey var." Arkasındaki raftan bir kâğıt alıp yüzüme tuttu.

"Yeni kulüp kaydı," diye okudum.

"Okul sonrası kulüp çizelgesini doldurmaya çalışıyorlar ve düşündüm de, belki de bir sanat kulübü başlatmak isteyebilirsin."

"Ben mi?"

Kâğıdı açık kitabımın üstüne bıraktı.

"Atölyede dersten daha fazla zaman geçirmek isteyen öğrenciler için bir şey olabilir."

Atölyedeki resim dersinin hiçbir işe yaramadığı doğruydu. Sanatsal açıdan bunalmış eski bir ressam, aynı çizim dersle-

rini ve renk çarkı kombinasyonlarını defalarca öğretmekle görevlendirilmişti. Gün boyu yaptığım çizimlere bir an önce dönebilmek için verilen görevleri elimden geldiğince çabuk bitirmeye çalışıyordum.

“Sence okul bize ekstra atölye saati verir mi?”

“Kulüp için olursa vereceklerinden eminim.”

Kâğıdı alıp inceledim. Yarısı, katılmakla ilgilenebilecek diğer öğrencilerin imza ve e-posta adreslerine ayrılmış satırlardan oluşuyordu.

“Ve benim başlatmamı istiyorsunuz?”

“On öğrenciden imza almayı başarırısan kulübün oldu bil. Ben de danışmanınız olurum.”

O satırlara bakarken ellerimin terlemeye başladığını hissedebiliyordum. On kişi. Geçen hafta boyunca toplam on kişiyle konuşmamıştım ki.

“Ayrıca üniversite başvurun için de çok iyi olur,” dedi Peter. “Bir kulübe ön ayak olmak inisiyatif demektir.” Öğle yemeği torbasının içindekileri masaya boşaltıp ton balıklı sandviçinin kâğıdını açmaya başladı.

“Ama bende inisiyatif yoktur ki.”

“Dinle, atölyede daha fazla zaman geçirmek istediğini biliyorum ve o zamanı elde etmek için biraz liderlik rolü oynaman gerekiyorsa, buna giriş ücreti diyebiliriz.”

“Derdin beni insanlarla konuşturmak, değil mi?”

Gülümsedi, sandviçinden bir ısırık alıp arkasına yaslandı ve çiğnerken bana baktı.

“Tuzağa düşürülüyorum,” dedim.

“On imza topla, sonrasını hallederiz,” dedi. “Söz veriyorum, canın acımayacak.”

“Senin için söylemesi kolay,” dedim kâğıdı çizim defterimin arka tarafına iterken.

“Benim için söylemesi hiç kolay olmadı; ağzımın içi ton balığı dolu.”

Olanlardan önce arkadaşlarım vardı. En azından konuşacak insanlar vardı. Ortaokulda, sekizinci sınıftan sonra buradan taşınan bilimkurgu takıntılı satranç oyuncusu Simon vardı. Ve matematik takımının kaptanı olduğundan beri sadece diğer matematik takımı üyeleriyle takılan Ahmed. Ama bütün bunlar geçen bahardan önceydi. Ve şimdi aklıma benim için aptal bir kâğıda imza atacak on kişi bile gelmiyordu.

O gün Peter’ın edebiyat dersinde, çizim defterinin arasından kendimi tutamayıp yarısına kadar dışarı çekip sonra aynı hızla geri ittiğim imza kâğıdına bakıp durdum.

Peter’ın sınıfı çoğunlukla, bir önceki yıl Peter tarikatına kapıldıktan sonra, daha fazlası için geri dönen benim gibi ikinci sınıf öğrencilerinden oluşuyordu. Sınıfın neredeyse tamamı Peter’ı etkileyecek zekice bir şey söyleme arzusuyla söz alıyordu. Peter’ın yağcılarında en çileden çıkarıcı olanı, Peter’ın sınıfı için tercih ettiği büyük yuvarlak masada tam sağındaki yeri kapmak için sınıfa her zaman erken gelen Talia adında bir kızdı. Hükmedici bir sesi ve her zaman muhafazakâr bir örgüyle arkada topladığı beyazımsı sarı saçları olan ufak tefek bir kızdı.

Bugün Talia bize William Faulkner’ın *Ses ve Öfke* adlı kitabını okumadan, yaz ödevimiz olan Kurt Vonnegut’un *Mezbaha 5* adlı kitabını okuyamayacağımız konusunda nutuk çekiyordu. Kıza öğrencilerinden her an keyif alır gibi görünen Peter’dan başka aldırın yoktu.

“Göndermeyi bilmeden Vonnegut’u gerçekten anlamanız mümkün değil,” diyordu Talia.

Talia ve ben Aziz Francesco’nun müebbet mahkûmlarıydık. Cins tipler olma eğilimideydik. Müebbet mahkûmiyeti daha aşağıdaki okul binasındaki anaokulunda başlar ve önce ortaokula, sonra da nihayet liseye geçerken devam ederdi. Bu kadar küçük bir kurumda birlikte on yıl geçirdikten sonra, hepimiz birbirimiz hakkında gereğinden fazla şey biliyorduk. Üçüncü sınıf civarında bir yerde üstümden atması güç bir klostrofobiye kapılmıştım.

Bu nedenle, önceden kararlaştırılmış güç yapıları dünyasına ne zaman yeni biri, bir tür boşluk duygusunu anlayabilecekmiş gibi görünen biri gelse dikkatinizi çekerti. Ya da benim dikkatimi çekerti. Çekmişti de.

“Mira.” İlk ders günü, masanın etrafındaki herkes tek tek kendini tanıtırken o da adını söylemişti. Kıvrırcık saçlarını bir kurdeleyle toplamıştı ve gümüş rengine boyalı tırnaklarını dalgın bir tavırla masaya vuruyordu.

Tanıdık yüzlere bakmamak için o kadar çok çaba harcıyordum ki kendimi sık sık ona odaklanırken buldum. Sabahları tarih dersinde başının arkasına. Peter’ın sınıfında çaprazımda otururken, gün ilerledikçe firar görevlerinde her an biraz daha ilerleme kaydeden buklelerine. Benim kadar sessiz kalan tek kişi oydu. Ben çizim yaparken, o saklamaya pek gerek duymadan başka derslerin ödevlerini yapardı. Edebiyat defteri önünde açık duran cebir kitabını sadece kısmen gizliyordu.

Onu okuldan sonra da, her gün bankta bekleyen kılıksız sırık gibi bir oğlanla buluşmak için yokuş aşağı koşarken görü-

yordum. Oğlanın sarı saçlarında parlayan öğleden sonra güneşi tepesinde hale etkisi yaratıyordu.

Şimdi de imza kâğıdına attığım kaçamak bakışlar arasında, kâğıdı çizim defterimin arasına her itişimde yok olmasını umarak çizim yapıyordum. Kafamda tek başına resim atölyesinde oturan görüntüm canlandı. Bir kişi için kulüp kurmama izin verirler miydi?

Çizim defterimden kafamı kaldırıp Mira'yı bana ya da en azından kapladığım boşluğa bakarken bulduğumda, Talia hâlâ “bunun direkt bir edebi esinlenme” olduğunda ısrar ediyordu. Mira herhangi bir şeye gerçekten bakar gibi görünmüyordu. Gözlerinin, görüş düzlemlerimizin kazara kesiştiğini algılaması birkaç dakika sürdü. Utançtan donduğumu hissettim. Ama gülümsedi ve başını bir şekilde hâlâ konuşmaya devam eden Talia'ya doğru yatırıp gözlerini devirdi. Daha çok beni fark etmiş olmasının ve birinin beni hedef alan bir espri yapabilmesinin şaşkınlığıyla güldüm. Yanımdaki kız çizimime ve Mira'nın aleni bir şekilde açık duran cebir kitabına dik dik baktı. Mira gülümseyip ödevine geri döndü.

O günün son dersi bitmek bilmedi çünkü Mira'dan Sanat Kulübü kâğıdını imzalamasını rica etmeye karar vermişim.

Son dersim birinci kattaki biyoloji laboratuvarındaydı ve programlarını ayarlama ayrıcalığına sahip, son dersleri için etüt imkânı kapmayı başaran son sınıfların bir kısmının olduğu otoparkı kusursuz bir şekilde görebiliyordu. Kendilerinin de erken çıkması anlamına geldiği için, son ders saatindeki etüt öğretmenlerinin öğrencilerini erken salmak gibi bir alışkanlığı

vardı. Hiçbirimizin o binada bir saniye daha tutsak kalmak istememesiyle yüzleştiği an.

Elli dakikalık bir meyve sinekleri nutkunun ardından, kendimi sınıftan dışarı atıp dolabımdan ceketimi ve sırt çantamı kaptım ve ön kapıya yığılmış öğrenci kalabalığını yararak öğleden sonranın insana ilaç gibi gelen havasına çıkmayı başardım.

Orada elimde formla benden sonra binadan dışarı dökülen öğrenci gruplarını izledim. Mira'yı hiçbir yerde göremiyordum. Yokuşun aşağısındaki bank boştu.

Elimdeki kâğıda baktım. İmzalayacağını neden düşünmüştüm ki? Yeni olduğu için mi? Kafası çalışmadığı için mi? Yoksa görünmez olduğum mesajını henüz almadığını mı sanmıştım?

Çantamı sırtımdan indirdim ve yere çömelip fermuarını açtıktan sonra formu içeri tıktım. Kafamı kaldırdığımda, Mira bir anda karşımdaydı. Kareli okul eteği yüzümün çok yakınında, önümden geçiyordu.

Yerimde doğrulmadan, "Mira!" diye seslendim.

Dönüp baktı. Saçlarını yine başka kimsede görmediğim ve bugün mor bir kurdeleyle bağlanmış o dağınık topuzla toplamış, dudaklarına kurdeleyle aynı renk ruj sürmüştü.

"Evet?" dedi.

"Şey, adın Mira, değil mi?" dedim doğrulurken.

"Evet."

"Ben edebiyat sınıfından Jeremy."

"Evet, biliyorum. Ne vardı?"

"İıı, şey. Ben... Yeni bir kulüp açmak için imza topluyorum. Bir sanat kulübü. Okuldan sonra resim atölyesinde zaman geçirmek isteyenler için. On imzaya ihtiyacım var ve düşündüm de... belki de sen... Şey... imza vermek isteyebilirsiniz?"

Formu çantamdan çıkarıp bir kalkan gibi önüme tuttum.

“Ben resim dersi almıyorum,” dedi.

“Sorun değil. Kulüpte olman gerekmiyor. Sadece rasgele on öğrencinin imzasına ihtiyacım var.”

Mira kâğıdı elimden aldı.

“Kalemin var mı?”

Gömlek cebimden bir kalem çıkardım. Gerçekten işe yaramış mıydı? Tek yapmam gereken sormak mıydı yani?

“E-postama da gerek var mı?”

Son üç saattir aralıksız inceleyen ben değilmişim gibi, forma baktım. “Evet. Sanırım. Sonra imzalayanlara e-posta gönderip neler olduğunu haber verebilmem için.”

Mira kâğıdı ve kalemi aldı, sonra yazmak için diğer elinde dengelemeye çalıştı.

“Ah, şunu al.” Sırt çantamdan bir kitap çıkarıp kâğıdı üstüne koyabilmesi için ona uzattım.

Mira kâğıdı imzaladı, e-posta adresini yazdı, sonra kitabı elimden alıp kâğıdı geri verdi.

“Nedir bu?” dedi kapağını açarken. En sevdiğim sanatçı Nick Cave’in çalışmalarının olduğu bir kitaptı. Babam ve Dave’in doğum günü hediyesiydi.

“Ah, bir sanatçı. Çılgın kostümler yapıyor.”

Tepeden tırnağa rengârenk püsküller, kürkler ve detaylı işlemlerle kaplı insanların resimlerinin olduğu sayfaları çevirmeye başladı.

Yüzünün olması gereken yerde boş bir sepet olan ve kendi bedeninin oluşturduğu mağaradan dışarı bakan çubuğa benzer bir yaratığın resmini göstererek, “Şu en sevdiğim,” dedim.

Mira resmi bir süre süzdükten sonra kitabı kapadı ve bana geri verdi.

“Yani kulüpte bu tür şeyler mi yapacağız?” diye sordu.

“Sanırım ne istersek onu yapacağız.” Kitabı ve kâğıdı çantama geri koymak için yere eğildim.

“Harika. Bana da sorduğun için sağ ol.”

Bunu alay etmek için söylediğinden emin, kafamı kaldırdım ama benim henüz çözemediğim bir espriyi paylaşıyor muydunuz gibi gülümsüyordu.

Bir anda banktaki çocuk, Mira'nın arkasında beliriverdi ve onu belinden kavrayıp havaya kaldırdı.

“Seni alışveriş merkezine kadar taşımam mı gerekecek, kadın?” diye bağırdı. “Bu kadar uzun süren ne olabilir?”

Mira onu tekmelemeye çalışarak, “Beni yere indir, seni kötü kalpli canavar!” diye bağırdı. Oğlan gülererek onu yere bıraktı. “Bu nazik genç adam benden gizli örgütüne katılmamı rica ediyordu.” Mira beni işaret etti. “Böyle şeyler aceleyle gelmez.”

“Ah, bu durumda.” Oğlan bana dönüp elini uzattı. “Sebastian Tate. Sebby. Gizli bir örgüt kuruyorsanız, kesinlikle sekreter olarak beni istersiniz.”

“Kılığı da uygun,” dedi Mira.

“Ah, bu... bir okul kulübü,” dedim. Kasırgaya kapılmış gibiydim. Etrafımdaki hava hızla dönmeye başlamıştı sanki.

Sebby, Mira'ya döndü. “Adı ne?”

“Jeremy.” Mira hâlâ beni alay etmediklerine inandırmaya çalışır gibi gülümsüyordu.

Sebby tekrar bana döndü. Elimi tuttu. “Jeremy, ben de kulübüne geleceğim, anlaştık mı? Senin hatırın için. Ne zaman olacak?”

“Kulüp henüz yok,” dedim. Elimin ısındığını hissedebiliyordum.

“Öğrenir öğrenmez Mira’ya haber verirsin.”

Biraz ürkerek başımı tamam der gibi salladım.

“Bu kulüpte neler yapacağız?” diye sordu.

“Sanat,” dedim. “Bir sanat kulübü.”

“Harika. Sanata bayılırım.”

“Sebby, haydi,” dedi Mira. “Zavallı çocuğu bırak. Gitmemiz gereken yerler var.”

Sebby bana gülümsedi, elimi dudaklarına götürdü, öptü ve bıraktı.

“Bıraktım,” dedi ve dönüp yürüdü.

Mira yokuşun yarısını inmişti bile.

“Sonra görüşürüz, Jeremy,” diye seslendi.

Olanlara kimse şahit olmuş mudur diye etrafa baktım ama her zamanki gibi görünmezdim. Oğlanın çok sıradan bir işveyle öptüğü elime dokundum; onun için ne kadar kolaydı. Bu insanlar nereden gelmişti? Sadece o an bile olsa dikkatlerini üstüme çekmek bana bir tür onaylanma duygusu vermiş gibi, yaşanan etkileşimle yüreklendiğimi hissettim. En azından görünmez olmadığımı anlamına geliyordu.

Gördüğüm ilk dokuz kişinin yanına gittim ve formu imzalattım.

MIRA

Mira'nın telefonu gelen bir e-posta sinyaliyle öttüğünde, kendilerini hem Victoria's Secret'tan hem de Hot Topic'ten attırmayı başarmışlardı. Sebby'yle bir banka oturmuş, Mama's New York Pretzel Dükkânı'ndan aldıkları, dev boy "New York tarzı" pretzelleri yiyorlardı. Sebby yüzünü tuhaf şekillere sokarak, onu pırıltılı takma kirpikleri denerken yakalayıp mağazadan atan Hot Topic satış görevlisiyle alay ediyordu. Mağazadan çıkarken kirpikleri cebine atmıştı. Bir de mavi oje kapmıştı.

Mira telefonunu çantasından çıkardı.

Edebiyat dersindeki Jeremy'den bir e-posta gelmişti:

Sanat Kulübü dilekçesine imza attığın için teşekkürler.
Sen de kulübün parçası olmak istersen, çarşamba günleri okul çıkışında atölyede toplanıyoruz.

“Sanırım yeni dostumuz imzaları toplamayı başarmış,” dedi telefonu Sebby’ye uzatırken.

Sebby e-postayı okudu ve “Harika,” dedi. “Çarşambaları boşum.”

“Sen her gün boşsun.”

“Hayatımı bilmiyorsun.”

“Aslında biliyorum.”

Hot Topic’in satış görevlisi gotik takıların ve Manic Panic ürünlerinin olduğu tezgâhın arkasından onları izliyordu. Yağlı atkuyruğu ve rengi solmuş Ramones tişörtünün yanında başka hiçbir yerin onu işe almayacağı kadar yaşlıydı. Ve iki ergenin tacizine uğramak, bugünkü özdeğer duygusuna pek fayda sağlamamıştı. Mira adamın gözlerindeki bakışları Sebby’yle birlikte alışveriş merkezinde geçirdikleri sayısız öğleden sonradan tanıyordu. Adam, güvenliği çağırmak ve çağırmamak arasında kararsızdı.

“Gidelim buradan,” dedi Mira. “Adam bize kafayı taktı.”

“Yenilgiyi asla kabul etme!” dedi Sebby. Ama banktan zıplayarak kalkıp Hot Topic’teki adama bir öpücük gönderdi. Birlikte alışveriş merkezinin koridorlarında dolaşmaya başladılar ve derli topludan hafif meşrebe ve yeniden derli topluya, zincir giysi mağazalarının önünden geçtiler.

Mira SONBAHARIN EN SEKSİ GÖRÜNÜŞLERİ’ni vaat eden ve vücuda yapışan kot pantolonlar ve kısa hırkalar giydirilmiş ufak tefek mankenlerin sergilendiği bir vitrine bakmak için durdu.

“Bu giysiler ölüm gibi,” dedi. “Giyenlerin de içi ölmüş.”

Sebby, Mira’nın seri üretim giysilerle ilgili alışıldık söylenmelerinden bir yenisine kulak asmadan, “O çocuk şirindi,” dedi.

“Sanatçı çocuk mu? Jeremy?”

“Evet. Sanatçı çocuk şirindi, değil mi?”

“Utanmadan flört ettin,” dedi Mira.

“Flört değildi. O benim merhaba deme şeklim.”

“Utanmazdın.”

Rahatsız edici giysilerden alışveriş merkezinin daha az tartışmaya açık çikolata ve şeker kısmına doğru yürüdüler.

“Onu baloya hangimiz götürmeliyiz?” diye sordu Sebby.

“Senin olabilir,” dedi Mira.

“Evet, ama ben onu istiyor muyum? O e-postada benden bahsetmiş mi ki?”

“Evet, *Not: Arkadaşın fena flört ediyor*, demiş.”

“Öyle bir şey dememiştir!”

“Dememiş ama bence onu cidden ürküttün. Daha önce konuştuğunu duymamıştım bile; üstelik her gün ortak der-simiz var.”

“Belki arkadaşla ihtiyacı vardır.”

“Pekâlâ, ben kendime arkadaş aramıyorum. Benim en yakın arkadaşım, Molly Stern’üm var.”

“Tanrım, Molly Stern’ü tanımıyorum bile ama şimdiden seviyorum.”

“Senin olabilir. Lütfen, çekinme.”

İki yıldır çalışmayan büyük fiskiyenin yanından geçtiler. En tepedeki muslukta çarpık bir FİSKİYE BU BAHAR GERİ DÖNECEK tabelası asılıydı.

“Ben sadece Jeremy konusunda önyargılı olmaman gerektiğini düşünüyorum,” dedi Sebby. “Bence sana abayı yakıtığı çok bariz.”

“Bana mı?”

“Evet. Senden kulübüne girmeni istedi.”

“O kâğıdı on kişiye imzalatması gerekiyordu.

“Sana hemen e-posta attı.”

“Atmasını söyleyen sendin!”

“Aşırı heyecanlandığın için konuyu değiştiriyorum. Sanat Kulübü’nde ne yapacaksınız? Yağlıboya mı? Bronz büst mü?”

“Ah, Tanrım, gerçekten gitmem gerekiyor mu?”

“Neden olmasın? Sanatla bir derdin mi var?”

“O binada gerekenden bir dakika daha fazla geçirmekle derdim var. Günde yedi saat yeterli. O kadar uzun süre gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum.”

“Belki de yaratıcılığını dışı vurarak enerji toplayabilirsin.”

“Evet, şüpheliyim.”

Sebby bir şeker dükkânının önünde durdu.

“Pekâlâ. Bir: Tatlı ekşi şekere ihtiyacım var. İki: Sanat Kulübü’ne kesinlikle gideceksin çünkü ben de seninle geleceğim. Jeremy’ye geleceğim dedim ve besbelli benden medet umuyor.”

Mira içeri girip bir kesekâğıdına büyük plastik kutulardan şeker doldurmaya başlayan Sebby’nin peşinden gitti.

“Ve Sanat Kulübü’nde tam olarak ne yapacaksın?” dedi Mira.

Sebby aradığı tatlı ekşi şekerleri bulup bir avuç aldı.

“Ben aşırı sanatseverim, tamam mı? Bir duvar resmi yapacağım. El ele tutuşan çocuklar. Dünya Barışı. Çok zevkli.”

“Hı hı. Yeterince şeker aldın mı?”

“Sayılır.” Sebby bir kutunun daha kapağını kaldırdı, dev bir sert şeker alıp cebine attı. Yuvarlak şeker, pantolonunda koca bir şişkinliğe neden oldu.

“Evet, seni gördüğüme sevindim,” dedi.

“Çok şirin.”

“Pekâlâ, haydi gidelim.”

Dükkândan çıktılar. Kasadaki yeni yetme, para ödmeden çıkarlarken onlara doğru dürüst bakmadı bile.

Sebby biraz alması için kesekâğdını Mira’ya uzattı.

“Yemin ederim, annem üstümde şeker kokusu alma yeteneği geliştirdi,” dedi Mira.

“Hayat kısa,” dedi Sebby. Parlak yeşil bir jöleli şekerleme seçip Mira’nın yüzüne tuttu. “Bu küçük şeker adamı ve arkasından gelecek büyük şeker patlaması riskiyle sana huzur ve tatmin riski sağlama misyonunu kabul ediyor musun?”

“Ediyorum,” dedi Mira. “Minik şeker adamın şartlarını ve dayanılmaz annemin gazabını kabul ediyorum.”

Şekeri Sebby’nin elinden yerken kasten parmağını ısırды.

Sebby, “Haz yanında acıyı da getirir,” dedi ve ağzını şekerle doldurdu.

SEBBY

Alışveriş merkezinde Mira'sız gezerken farklı yollar seçerdin. Yalnızken halletmen gereken başka şeyler olurdu.

Bir şeyleri cebe indirmek daha kolaydı çünkü daha hızlı hareket edebilirdin. Ama yalnız bir ergen daha fazla şüphe uyandırırdı. Siper olacak fazladan bir vücut olmadığı zaman, ellerinin yaptıklarının güvenlik kameralarına yakalanması daha kolaydı.

Bugün bir çift kulak tıkacı, bir paket şarj edilebilir pil ve Claire's'ten Mira'nın hoşuna gideceğini düşündüğün bir kolye yürütmeyi başardın. Koliyeyi daha önce de görmüştün ve hatırlıyordun. Görünmemek için sakız çiğneyerek plastik küpe deneyen bir grup on iki yaş çocuğunu kullandın, kolyeyi aldın ve hızla çıktın. Şimdi ellerin ceplerinde, dükkândan uzaklaşırken, zincirin tatmin edici şıngırtısını hissediyorsun. Sizin bloğun köşesinde oturan adam diğer şey için birkaç papeler verecek. Ve şimdi görüp almanın o mutluluk veren adrenalinini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hissediyorsun. Paranın el değıştirmesi gibi ahmakça bir şeyin kesintisi olmadan hissedilen arzu ve iş bitirme.

Bugün başka herhangi bir şey yürütme riski almanın anlamı olmadığı için, kendine yarenlik edecek birini arama zamanıydı. Genelde Sam'i alışveriş merkezinin güney ucundaki plak dükkânında bulabilirdin. Dükkân yirmi yıllık grup posterlerinin ve uzun zaman önce olup bitmiş konser reklamlarının asılı olduğu bir zaman tüneliydi. Her ikisi de fanatik koleksiyoncular dışında pek fazla alıcısı olmayan CD'lerin yanında gerçek LP'ler de vardı.

Sam ne yazık ki ana plakçı kalıbına uyuyordu. Üstüne tam uymayan kıyafetler. Fazla coşkulu taranmış saçlar. Yaşı, işte olmak yerine öğleden sonra saat birde bir plakçada takılmak için fazla büyüktü ve bu muhtemelen ailesiyle yaşadığı anlamına geliyordu. Ama zaten senin de orada olmaman gerekirdi.

Bugün caz bölümündeydi. Sam cazı severdi. Ayrıca indie rock'ı da. Ve folk müziklerini. "Metal dışında ne olursa."

"Hey," dedin her daim boş olan gospel bölümünün üstünden bakarak.

Ona sesleniyor olamayacağından emin, temkinli bir tavırla başını kaldırdı. Arkasında bir başkası olmalıydı ya da sen dükkânın diğer tarafındaki bir insana usulca sesleniyordun. Daha önce bu tür varsayımlarda bulunmak canını yakmış gibi görünüyordu.

"Ah, hey. Hey, Sebby," dedi nihayet onunla konuştuğunu kabul ederek.

"İyi bir şeyler var mı?" Başınla koltuğunun altına kısırdığı LP'leri işaret ettin.

Omuz silkti. Seninle hiç göz göze gelmiyordu. Gözleri her zaman ya senin biraz sağında ya da biraz solundaydı. Ya da sözcüklerini anlamak için görmesi gerekiyormuş gibi, sen konuşurken dudaklarını izliyordlardı.

“Yiyecek bir şeyler almak ister misin?” diye sordun. Onu dükkândan çıkarmak senin görevindi. İlk defasında o kadar utangaç davranmamıştı ama sonrasında iş hep sana düşmüştü.

“Tamam,” dedi. “Şunların parasını ödeyeyim.”

Kapının önünde onu bekledin.

“Yemek katı?” dedi.

“Olur,” dedin.

Sana bir burger, kendine bir kola aldı ve plastik bir masaya oturup o önümüzdeki hafta yerel bir üniversite radyosunun gece saat üçteki programında arkadaşının yerine bakacağını anlatırken yiyip içtiniz. Bir aydır çalacağı şarkıların üstünde çalışıyordu ama planda aşırıya kaçtığı için endişeliydi. Belki de o anda içinden geldiği gibi çalsa daha iyi bir şov olabilirdi. Kibarca başını salladın, oysa Sam’in hayatından bahsetmemesini diliyordun çünkü seni üzüyordu. Ondan çok kendin için üzülüyordun.

Burgerini bitirdin. O kolasına dokunmamıştı bile.

“Buradan gitmek ister misin?” diye sordun.

Bu, Sears’ın yatakların satıldığı en üst katındaki engelliler tuvaletine gitmek demekti ve o kadar çok yatağa bu kadar yakinken, çok da yaklaşamamanın ironisi dikkatinden kaçmıyordu. Bir pazartesi öğlen saat bir buçukta, tezgâhtarlar bile yukarı çıkma zahmetine girmezdi. Zaman zaman yataklardan birinin üstünde şekerleme yapmayı seven evsiz bir adam vardı.

Sam'le birlikte yatakların arasında ilerlerken gözüne takıldı. Rahat görünüyordu.

Tuvalet genellikle zararsızdı. Kimse temizlemezdi ama zaten kimsenin kullandığı da yoktu. Belki sadece şu evsiz adam. Öyleyse bile, çok titiz kullanıyordu.

Buraya Sam'le kaç kez gelmiş olursan ol, başlamak her zaman tuhaf oluyordu. İnsanların bu iş için sarhoş olmak istemesi bu yüzden diye düşünüyordun. İki tarafın da hatırlamayacağı bir karmaşa, sen el kurutma makinesinin yanındaki duvara yaslanırken, Sam'in çok net görülür şekilde dikkatle yere inmesinden daha iyi olurdu. Dizleri biraz çatırdadı ve sen kaç yaşında olabileceğiyle ilgili hesabını yeniden gözden geçirme ihtiyacı duydun. Yirmi beş? Otuz? Ama Sam muhtemelen on yaşından beri dizleri çatırdayabilecek insanlardandı.

Ama fermuarını indirdiğinde, tuhaflığa ve durumun zarafetten tamamen yoksunluğuna aldırılmaz oldun. Zavallı Sam, Sam'in zavallı dizleri, kendin ya da herhangi bir şey umurunda değildi.

Sam'in iyi yanlarından biri, senin ses çıkarmana aldırır gibi görünmemesiydi. Gerçekten zevk alıyormuşsun gibi sesler çıkarman elbette bu karşılaşma konusundaki tavrını ortaya seriyordu. Bu rezillikte normal bir insanın yapacağı gibi utanılacak bir şey görmediğini. Ama Sam de hiçbir zaman utanır gibi değildi. O kendine bir eş bulamayan, plakçada gereğinden fazla zaman geçiren, yeterince gün ışığı almayan bir adamdı. Seninle Sears'ın en üst katındaki engelli tuvaletinde geçirdiği bu zamanın, Sam'in hayatında utanç duymadığı tek şey olması mümkündü.

Bu yüzden ses çıkarıyordun. Kimin umurundaydı? Yakalanmak istiyordun. Engelli tuvaletinde ne kadar hoş şeyler olabileceğini bilmelerini istiyordun. Sıradışı yerlerde zevki kucaklama becerinle dünyaya esin kaynağı olmak. Yumruğunu kazayla el kurutma makinesinin yan tarafına vurup çalışmasına neden oldun. Yanından sıcak hava üflenirken gülümsedin. Hayatın saçmalıktı. Düşünmemeye çalıştın.

Sonra artık düşünemez oldun ve kendini olabilecek en güzel yerde buldun. Aklının başından gittiği, omuzlarının üstünde sadece bir bulutun durduğu. Yeniden yere çakılmadan önce havada asılı kaldığın o an. İşte. İşte bu.

Sonrasında başını bacağına yaslayıp sana sarılır gibi durdu. Ona dokunmak istedin ama yaşıyor olabileceği anı bozmak istemedin. Her neyse, kollarını uzatıp arkadaki duvara sarılmayı, yeniden devreye giren kurutucudan gelen sıcak havayı hissetmeyi yeğledin.

Sam nihayet ayağa kalkınca lavaboya gidip yüzünü ve ellerini yıkadı. Bunu yapmasını izlerken ona yakın hissettin. İkiniz evliymişsiniz, evdeymişsiniz gibi. Belki de az önce dişlerinizi fırçalamayı tamamlamışsınız gibi. Şimdi birlikte yatağa girecekmişsiniz gibi. O sana arkadan sarılacak ve sabah toplantısı olduğu için saati kuracaktı. Ona seninle birlikte miş gibi yapmayı teklif etmeyi düşündün. Yataklardan birinin üstüne uzanabilirdiniz. Evsiz adamdan ışığı söndürmesini isteyebilirdiniz.

İlk birkaç kez sen de ona karşılığını vermeyi teklif etmiştin ama kafasını hayır der gibi sallamış ve konuyu yeni *Arcade Fire* albümünün çıkış tarihine getirmişti. Bu yüzden artık teklif etmiyordun.

Yürüyen merdivenin sonunda Sam'e veda ettin. Bazı günler sana yiyecek dışında bir şey almayı teklif ediyordu; bir şeye ihtiyacın olup olmadığını soruyordu. Ama bugün, konuyu açmasına fırsat bırakmadan hızla uzaklaştın. Bir an önce mahallene dönüp kulak tıkaçlarını kaça verebileceğini öğrenmek istiyor, kolyeyi Mira'ya vermek için sabırsızlanıyordun. Tuvaletteki anın tatlı rehaveti geçmiş, beynin sıradaki konuya atlamıştı bile. Nazik ve ağırkanlı Sam o günlük amacına hizmet etmişti ve yapacak işlerin vardı.

Sam yürüyen merdivenin sonunda, bıraktığın yerde kaldı. Bir kez dönüp baktın, kıpırdamamıştı. İçinde bir cevap bulabilecekmiş gibi naylon torbasına bakıyordu. Nazik biriydi ve nazik insanlara her zaman zaafın olmuştu. Bir dahaki sefere, önceden, sana alabileceği bir şey düşünecektin. Sana bir şey almak onu mutlu ediyordu sanki.

Acaba plakçıya mı dönecek diye merak ettin. Belki de plakları o kadar sevmiyordu bile. Belki de sadece oğlanlarla tanışmak için orada bekliyordu ve belki de sen de boş bir öğleden sonranın monotonluğundan çıkmak için Sam'e başvuran bir lise terkler ve suçlu çocuklar ağının parçasıydın.

JEREMY

İlk Sanat Kulübü toplantımızın yapılacağı gün, Peter okul sonrası bölüm toplantısı biter bitmez atölyede benimle buluşacağı konusunda güvence verdi ama sınıfı kendim hazırlamam ve yeni kulüp üyelerini benim karşılamam konusunda ısrarcıydı. Birilerinin geleceğine hâlâ ikna olmuş değildim. E-postaya birkaç “tşk” cevabı almıştım ama önümüzdeki bir saati atölyede tek başıma oturmanın dışında bir şeyle geçireceğim bir dünya hayal edemiyordum. Elbette gelen olmazsa kimseyle konuşmak zorunda da kalmazdım.

Üç birinci sınıf öğrencisi içeri girdiğinde, çizim defterimle bir köşede oturuyordum. Bir tür Aziz F emo altkültüründen çıkıp gelmiş gibi görünen siyah ojeli iki kız ve gevşek kravatı ve gömleğinin yarıya kadar açık düğmelerinin arasından eski bir Morrissey tişörtü görünen bir oğlan.

Oğlan, “Kulüp burası mı?” diye sordu.

Bu noktada artık kaçış olmadığını kabullenerek, “Evet, burası,” dedim.

“Harika,” dedi oğlan. Çizim masalarından birini seçti ve kızları iki yanına alarak oturdu.

Peter’ın ne yapmaya çalıştığını biliyordum: yalnızlar için bir tür terapi gibi beni insan temasına zorluyordu ve bir yandan canım sıkılırken bir yandan da gururum okşanmıştı. Peter işleri böyle hallederdi. Burnunu soktuğu için ona öfkelenmek imkânsızdı çünkü sizi burnunu sokacak kadar önemseddiği için minnet duymakla meşgul olurdunuz. Yine de Mira ve Sebby içeri girdiğinde ona içimden sövüyordum.

İkisini bir arada görünce kalbimin hızlandığını hissettim. Kendimi Sebby’nin beraberinde getirdiği enerji kasırgasının geri dönüşüne nasıl hazırlayabileceğimden emin değildim. Bir önceki haftaki işveli vedasını, dudaklarını bir öpücük kondurup bıraktığı elimin üstünde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu unutmuş değildim. Etrafa saçtığı o rahat ve kendinden emin havayı.

“Merhaba, Jeremy,” dedi Sebby gülümseyerek.

“Çok üzgünüm,” dedi Mira. “Gelmekte ısrar etti.”

Sebby’ye bakmakta zorlanarak, “Ah, sorun değil. Burada olmanız, şey, çok iyi,” dedim. Sebby aşırı parlak bir ışık gibiydi. Güneş gibi.

Sebby, Mira’ya pis pis sıırttı. “Gördün mü? Sana söylemiş-tim. Beni burada istiyor.”

“Arkadaşımın egosu çok büyüktür, Jeremy. Lütfen onu yüreklendirme.”

Arkalarından Peter içeri girince, Mira Sebby’yi arka taraftaki bir çizim masasına doğru çekti.

“Nasıl gidiyor?” dedi Peter yanıma gelerek.

“Sanırım fena değil,” dedim.

“Bakıyorum kulübüne girmek isteyenler varmış.”

“Sanırım.”

“İşe koyulalım mı?”

Başımı tamam der gibi salladım.

“Harika.”

Peter dolu olan iki masaya döndü.

“Selam, çocuklar,” dedi. “Kendimi tanıtayım. Adım Peter. Coğunuzun zaten bildiğini sanıyorum.” Emo çocukları tek tek selamladı. “Liz, Greg, Courtney. Sizi burada görmek ne hoş.”

Courtney uzun perçemlerinin arasından kızardı.

“Ve?” Peter arka masaya döndü. “Mira. Arkadaşını tanıdığımı sanmıyorum.”

Ona konuşma fırsatı verilmesine çok sevinen Sebby, ağırbaşlı bir tavırla ayağa kalktı.

Saygılı bir tavırla eğilerek, “Sebastian,” dedikten sonra tekrar yerine oturdu.

Peter, “Memnun oldum, Sebastian,” dedi. Mira’ya göz kırparcasına kısık bir bakış attı. Mira da okula kayıtlı olmayan arkadaşını yanında getirdiği için suçüstü yakalanmamasının hatırına kibarca gülümsemeye çalıştı.

“Bu kulübün danışman öğretmeni olarak görev alacağım,” dedi Peter. “Genel olarak olabilecek sorularınız için kapım açık. Şimdilik sözü Jeremy’ye bırakıyorum.”

Kendine özgü teklifsiz tavrıyla masalardan birine oturdu ve beklentiyle bana baktı. Hemen arkasında Talia’yla atölyeye giren Rose sayesinde zaman kazandım.

Talia olabildiğince aldırılmaz bir tavırla Peter'a mümkün olan en yakın yere oturup önündeki masaya özenle bir defter ve kalem yerleştirirken, "Ah, geç mi kaldık?" dedi. Rose fırsattan istifade odanın arka tarafına kaçtı.

Mira'nın Rose'u Sebby'yle tanıştırtmasını izlerken, kendimi her an utandırmaya hazır bir halde atölyenin ön tarafına mahkûm kalmak yerine, onlarla oturuyor olmayı istedim.

"Jeremy?" dedi Peter. "Kulübüne seslenmeye hazır mısınız?"

Derin bir nefes aldım ve önümdeki notlara, saçmalık derecesinde prova edilmiş ana başlıklara son bir bakış attım ve söze başladım.

MIRA

Mira okulun rehber danışmanlarından biriyle, üniversite başvuru kompozisyonuna ana sınıfında başlamış olması gerektiği konusunda bilgilendirildiği eziyet dolu bir toplantının ardından, Sebby'yi Sanat Kulübü'ne getirmeyi nihayet kabul etmişti. "Aziz Francesco'ya gelmesinin arkasında yatan alışılmadık şartlar nedeniyle" tahmin edileceği gibi, "ilerlemesi" ve "okulun sosyal ve akademik dünyasına başarıyla dahil olma becerisi konusunda kaygılıydılar."

Mira revirde geçirdiği saatler konusunda kaygılı bir yorumu kısa kesmeye çalışırken o hafta ilk kez toplanacak yeni bir kulübün kurulmasına yardım ettiği konusunu gündeme getirdi. Bu onun hayata yeterince ilgi gösterdiği konusunda inandırıcı gelmiş olacak ki daha fazla hakarete uğramadan serbest bırakıldı. Ve işte buradaydılar.

En azından Rose da gelmişti. Mira okuldaki ilk öğle yemeğinden bu yana kısa saçlı, ciddi gözlüklü kızı tanımaya baş-

lamıştı. Rose'un normal bir kakkahanın bir anda kötücül bir gaklamaya dönüşüverdiği anlarda açığa çıkan biraz asabi ve isyankâr bir damarı vardı. Mira neyin bu kadar komik olduğundan her zaman emin olamıyordu ama Rose'da onu tanıma isteği uyandıran bir şey vardı.

Rose arka taraftaki çizim masasında Mira ve Sebby'ye katıldı ve Mira onları tanıştırdı.

"Rose, bu Sebby," dedi. "Sebby, Rose."

"Ah, evet, Sebastian, değil mi?" dedi Rose. "Senden bahsedildiğini duymuştum."

"Umarım sadece berbat şeylerdir."

"En kötülerini."

Jeremy'nin Sanat Kulübü toplantısını resmen açmasını bekliyorlardı. Jeremy çoğunlukla sınıfa arkası dönük duruyor ve arkasına dönecek cesareti topladığı anlarda, onların oturduğu masaya korku dolu bir bakış atıyordu.

Sonunda, hayatı boyunca ilk kez fısıltıdan yüksek bir ses tonuyla konuşan bir insan gibi, "Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Ben, şey, burada olmanız gerçekten harika." Mira, Sebby ve Rose'un masasına hızlı bir bakış attıktan sonra, tekrar kâğıtlarına döndü.

Sebby, Mira'ya tek kaşını kaldırarak baktı.

"Bugün misyon bildirimizin üstünde çalışmalıyız." Kelimeleri neredeyse viyaklar gibi telaffuz ediyordu. "Ben... sıkıcı olduğumu biliyorum ama resmi bir kulüp olacaksak ve malzemeler için okuldan para alacaksak, bir misyonumuz olmalı."

"Bunu sevdim," diye fısıldadı Sebby. "Bu okula gelmek için servet ödüyorsunuz, sonra da el işi kâğıdı için yirmi papel versinler diye yalvarıyorsunuz."

Rose ona “aynen öyle” diyen bir bakış attı.

Peter yüksek sesle, “Misyon bildirileri bir grubun enerjisini odaklamanın müthiş bir yoludur,” dedi.

Peter ağzını açar açmaz Talia ciddi ciddi not tutmaya, defterine telaşla bir şeyler karalamaya başlamıştı.

Ön masada oturan Courtney adındaki kız, “Bu kulüp sadece okul sonrası atölyede zaman geçirebilmemiz için değil mi?” diye sordu.

“Evet, ama... istersek, grup olarak bir şeyler yapma fırsatımız var,” dedi Jeremy. “Çalışmalarımızı bir sergide sunmak gibi. Ya da okul gezilerine gitmek. Herkes isterse.”

“Terliyor mu?” diye fısıldadı Sebby.

“Ah, Tanrım, topla kendini Jeremy,” diye fısıldadı Rose.

Talia el kaldırdı.

“Evet?” dedi Jeremy.

“Ben oyumu sergiden yana kullanıyorum,” dedi Talia. “Yıl sonunda.” Herkesin ona katıldığını onaylamak için etrafına baktı.

“Şey, henüz herhangi bir şeyi oylamaya hazır değiliz,” dedi Jeremy.

“Üniversite başvuruları açısından en iyi seçenek bu,” dedi Talia. “Hepimiz serginin dokümantasyonunu içeren birer portföy hazırız. Üniversite açısından okul gezileri zaman kaybından başka bir şey değil.”

“Kim bu kız?” diye fısıldadı Sebby, Mira’ya.

“Bilmek istemezsin.”

Peter imdada yetişti. “Harika bir fikir, Talia. Sohbeti başlattığın için teşekkürler. Jeremy neden kâğıdı elden ele doluşturmıyorsun? Böylece hepiniz bu kulüpten ne elde etmek istediğinizle ilgili fikirlerinizi yazabilirsiniz.”

Bu talimat için Peter'a minnettar olan Jeremy bir tomar kâğıdı sınıfa dağıttıktan sonra köşesine çekildi.

Sebby, Rose'a döndü. "Pekâlâ, bu çocuğun hikâyesi ne?"

"Kimin, Jeremy'nin mi?"

"Mira ve ben onu aramızda paylaşamıyoruz ve bu işi artık halletmeliyiz."

Mira gözlerini devirdi. "Paylaşamamak diye bir şey yok. Sen acayip bir flörtçüsün, hepsi bu."

Rose kalemiyle Sebby'yi işaret ederek, "Bence senin kazanma şansın daha yüksek," dedi. "Benimki sadece bir varsayım."

Sebby, Mira'ya zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Ben kazandım!"

"Evet, sen kazandın. Misyon bildirisi, çocuklar," dedi Mira kalemini önündeki boş kâğıda vurarak.

"Aziz F Ortaokulu'nda onunla birlikteydik," dedi Rose. "Buraya taşındığımızdan beri çok zor zamanlar geçirdi. Geçen bahar dolabıyla ilgili delice bir olay yaşandı. Okulun kapanmasına bir ay kala biri dolabın üstüne gerçekten kötü bir şey yazdı. Bayağı bir tantana koptu."

"Ne yazmışlar?" dedi Mira.

Rose kâğıdının köşesine bir şey karaladı ve onlara gösterdi. *Jeremy s*k emmece* yazıyordu.

"Ciddi misin?" dedi Mira.

"Sprey boyayla," dedi Rose. "Gerçekten kocaman."

"İnsan bunu neden yapar ki?"

"Sanırım nefret suçu işleyecek kafada götün tekiysen, nedene pek ihtiyacın olmuyor."

"Size burada hecelemeyi öğretmiyorlar mı?" dedi Sebby kâğıdı inceleyerek.

“Göröldüğü gibi, hayır,” dedi Rose az önce yazdığı şeyin üstünü karalayarak. “Ama bize bu tür olayları nasıl büyüteceğimizi öğretiyorlar. Önemsiz bir olay olduğunu söylemiyorum ama yılın kalan kısmını, saatlerce ‘duyarlılık atölye çalışmaları’ yaparak geçirdik.”

“Ama bu yok saymaktan daha iyi değil mi?” dedi Mira.

“Elbette. Ama olay büyük bir espriye dönüştü. Yılın kalan kısmında her yerde *ş*ke mer* yazıları vardı. Büyük rezillikti.”

“Jeremy’ye ne oldu?” diye sordu Mira.

“Geri gelmedi. Bu yıl okul açılana kadar onu görmedim. Her zaman yalnız takılırdı ama geri döndüğünden beri neredeyse hiç konuşmuyor.”

“Gördün mü, bu okulun bana ihtiyacı var,” dedi Sebby, Mira’ya. “Götleri mahvetmeye ant içmiş her tür gizli örgüt kuracağım.”

“Senin de bir okulun var, biliyorsun,” dedi Mira.

Sebby bir kalem aldı ve önündeki boş sayfaya, *Benim okulum ş*ke mer*, yazdı.

Rose kahkahayla güldü.

Toplantıdan sonra Mira ve Sebby otobüsle Sebby’nin evine gittiler. Mira annesinin akşam yemeği için hazırladıklarından kaçmaya çalışıyordu ve Tilly pizza ısmarlamalarını dert etmezdi.

Ön kapıdan adım attıkları anda çığlığı duydular. En az üç çocuk mutfakta bir tür savaş halindeydi.

“Pekâlâ, belki de yanlış bir karardı,” dedi Sebby.

“Odana gideriz,” dedi Mira.

Tilly mutfaktan kafasını uzattı. Kollarında bir bebek vardı, bir diğerini de göğsüne bağlamıştı. Arkasında havada kuruboyalar uçuşuyordu.

“Ah, iyi. Sebastian, benim için halletmeni istediğim birkaç iş var.”

“Ödevim var.”

“Pekâlâ, o zaman ödevin bittikten sonra.”

Sebby, Mira’yı odasının olduğu yöne doğru çekti.

Arkaya doğru, “Bütün gece ödev yapacağım,” diye seslendi.

Odasının kapısını arkalarından kapatırken, Tilly, “Sebastian, yardımına ihtiyacım var. Pazarlık söz konusu değil,” dedi.

Mira’nın son gelişinden bu yana, Sebby’nin odası değişmişti. Beş hafta öncesine kadar, Sebby odayı ev kardeşi Jonathan’la paylaşıyordu. Jonathan on sekizinci yaş gününde eşyalarını toplamış ve veda bile etmeden çıkıp gitmişti. Şimdi, küçük Stephanie’nin dokuz yıllık hayatında sahip olduğu ne kadar pembe ve pırıltılı şey varsa Jonathan’ın tarafına yığılmıştı. Taçlar, tüylü oyuncaklar, pembe midilli posterleri ve bir masal prensesi elbisesi dikkati çeken ilk parçalardı.

“Nasıl oluyor da sen bu odadaki en eşcinsel şey olmanın yakınından bile geçemiyorsun?” dedi Mira.

“Biliyorum. Etkileyici, değil mi?”

Sebby duvarda tuttuğu birkaç posterin altındaki hiç toplanmayan yatağına oturdu. The Velvet Underground’un Andy Warhol muzı, Sebby’nin aynı anda hem retrolüğünün hem de münasebetsiz fallık merakının sembolüydü. Mira’nın Tilly hakkında söyleyebileceği bir şey varsa o da odalarını istedikleri şekle sokmalarına göz yummasıydı. Sebby’nin kaldığı son evle yolları, evin babasının Sebby’nin hiç doğmamış bir çocuk

için özenle dekore edilmiş beyzbol temalı odaya hiç hevesli olmadığının idrak etmesi üzerine ayrılmıştı.

Mira kendini yatağa bırakırken, “Tilly neden yapılacak ödevlerin olduğu gibi bir izlenim içinde?” diye sordu.

Sebby gözlerini devirdi. “Sanırım okula döndüğümü var-sayıyor.”

“Sanırım mı?”

“Sekizle üç arası evde olmamaya özen gösteriyorum.”

“Gitmediğini birilerinin anlayacağını düşünmüyor musun?”

“Arada bir gidiyorum.”

Mira kaşını kaldırdı.

“Pekâlâ, gideceğim. Her şey yolunda, tamam mı? Endişelenme.”

“Keşke gerçekten benimle birlikte Aziz F’ye gelebilseydin.”

“Tabii, sence bunun herhangi bir evrende gerçekleşmesi mümkün mü?”

“Burs veriyorlar.”

“Müthiş notları olan çocuklara. Ezik terklere değil.”

Mira parmağını ona doğru salladı. “Kendini küçültten konuşmalar yapmak yok, Sebby,” dedi. “Dr. Samuels ne derdi?”

“Dr. Samuels seni benden çok severdi. Kendimi daha fazla küçültmem gerektiğini düşünürdü.”

“Ha ha.”

“Rose’un Jeremy’yle ilgili anlattığı hikâyeye inanıyor musun?”

“Ah, Tanrım, zavallı çocuk,” dedi Mira. “O kadar suskun olmasına şaşırılmamalı.”

“Ve o abartılı liberallik zırvalıklarının geri tepmesine bayıldım,” dedi Sebby. “Tabii teper. İnsanlar göt. Nokta.”

“Sebastian Tate’in gözünden dünya.”

“Bu beni hayatta ileriye taşıyan bir felsefe.”

Tam o anda kapı çarpılarak açıldı ve Stephanie eşikte durup onlara dik dik baktı.

“Kapı çalmayı öğrenebilir misin, büyür sümüklüböcek?” diye bağırdı Sebby.

Pembe Barbie tişörtü yuvarlak göbeğinin üstünde gerilen Stephanie’nin elleri kalçasındaydı.

Cevabı zaten biliyormuş gibi bir tavırla, “Eşyalarımı mı karıştırıyordunuz?” dedi.

“Ah, evet.” Sebby odanın küçük kıza ait kısmına döndü ve pembe ıvır zıvırla kaplı duvarına baktı. “Son bir saati taç koleksiyonundan yayılan ısıltılardan büyülenmiş bir halde geçirdik.”

Stephanie telaşla mal varlığına baktı.

“Eşyalarını karıştırmadık, Stephanie,” dedi Mira.

Stephanie’ye oldum olası üzüldü. Sebby dünyanın en can sıkıcı ağabeyi olmalıydı. Stephanie bütün hayatını o evde geçirmiş, oraya Sebby’den yıllar önce gelmişti. Tilly’nin hayranlıkla üstüne titrediği şu muhteşem bebeklerden biriydi. Mira, Tilly’nin Stephanie’nin büyüyüp kendi başına buyruk, yürüyen konuşan bir insana dönüşmesinden duyduğu hayal kırıklığını saklayabildiğini umuyordu. Sebby’nin üç yıl önce eve gelişi, Stephanie’ye küçük kardeşler biriktirmekten daha büyük bir haksızlık gibi gelmiş olmalıydı.

“Sadece konuşuyorduk,” dedi Mira.

Stephanie kararlı adımlarla kitap rafına gitti, üstünde tek boynuzlu at resmi olan kilitli günlüğü alıp göğsüne bastırdı.

“Kapı kapalıyken konuşmamalısınız,” dedi.

“Şey, sadece konuşmuyorduk,” dedi Sebby. “O işi de yapıyorduk ve kapıyı kapamanın daha iyi olacağına karar verdik.”

Stephanie abartılı bir tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

“Bu doğru değil,” dedi ama çok emin değil gibiydi.

“Ah, evet, doğru.” Sebby, Mira’nın üstüne zıpladı ve onu gıdıklamaya başladı.

Mira, “Üstümden in, aptal şey,” diye ciyakladı ve onu tekmeleyip yataktan itti. Sebby de gülerek fermuarını çeker gibi yaptı.

“Gördün mü?” Stephanie dehşete kapılmış ama zafer kazanmış gibi bakıyordu. “O işi seninle yapmaz.”

“Seksin ne olduğunu bile bilmiyorsun, yer cücesi,” dedi Sebby.

“Biliyorum.” Stephanie günlüğüne daha sıkı sarıldı.

“Pekâlâ, bir dahaki sefere Mira’yla işi pişirirken, izlemen için kapıyı açık bırakırız, olur mu?”

Stephanie bir süre buna bir cevap yapıştırmayı denemek ve pembe Ked’lerinin üstünde hışımla odadan çıkmak arasında kararsız kaldı. Yüzünü saçlarını iki yandan toplamış bir yaşlı adam görüntüsü verecek kadar buruşturmuştu. Sonunda odadan hışımla ve kapıyı arkasından çarparak çıkmaya karar verdi.

“Gördün mü?” dedi Sebby. “Mahremiyet.”

“O küçük kıza gerçekten travma yaşıyorsun.”

“İki gece önce yatağıma jöle bırakan oydu. Bu yüzden olaya rekabet duygusunu harekete geçirmek olarak bakmayı tercih ederim.”

Sebby yatağa uzanıp başını Mira’nın kucağına dayadı.

“Eee, küçük Jeremy hakkında ne düşünüyoruz?” dedi.

Mira, Sebby’nin saçlarını önce dimdik kaldırıp sonra yüzüne doğru bastırarak oynamaya başladı.

“Okulun En Utangaç Çocuğu,” dedi. “Ciddi değilsen flört etmeyi kismelisin.”

“Ciddi olmadığımı kim söyledi?”

Mira yapmacık bir şaşkınlıkla iç geçirdi. “Yoksa bana bir oğlandan *boşlandığımı* mı söylüyorsun?”

“Şirin biri.”

“Evet. Çok şirin. Biri çok fazla yaklaşıncı titremeye başlayan küçük bir Chihuahua gibi.”

“Belki de bir arkadaşına ihtiyacı vardır,” dedi Sebbby. “İnsanlarla etkileşime alışmasını sağlayabiliriz.”

“Ah, bugünlerde çocuklar ona öyle mi diyor?” Parmaklarıyla havaya tırnak işaretleri çizdi. “İnsanlarla etkileşim.”

“Oğlan beni dayanılmaz buluyorsa, benim yapabileceğim bir şey yok.”

“Gerçekten arkadaş olmamızı istiyor musun?” diye sordu Mira.

“Senin iyiliğin için. Hiç arkadaşın yok.”

“Alo? Senin var mı?”

“Evet,” dedi. “Ama ben Jeremy’yle oynamakla meşgul olacağım, o yüzden...”

Mira bir yastık aldı ve onu boğar gibi yaptı.

“Haydi, durma yap,” dedi Jeremy boğuk bir sesle. “Sefaletime son ver.”

Mira yastığı ona fırlattı.

“Asla,” dedi. “Beni burada yalnız bırakamazsın. Saçma hayatımdan yakınmamı kim dinler sonra?”

“Senin hayatın saçma falan değil.”

Oturma odasından önce bir şangırtı, sonra bir çığlık, ardından da Stephanie'nin üst üste, "Ben değilim! Ben değilim!" haykırışları yükseldi.

Sebby iç geçirdi. "Ancak benim hayatım saçmalığın daniskası."

Mira ayağı kalktı.

"Haydi, Tilly'ye ödevleri bizim evde yapacağımızı söyleyelim ve parkta pizza yiyelim."

"Olur," dedi Sebby. "Tanrım, buraya neden geldiğimi bile bilmiyorum."

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama burada yaşıyorsun."

"Sempati gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti."

JEREMY

Aziz F okula dönüş dansı ekim ayının ikinci cumasıydı. Okul yılının, önem açısından sadece bahardaki balonun boy ölçüşebildiği ilk büyük olayıydı. Kendime bu dansa bu tür şeylere her zaman neden gidiyorsam o yüzden –babam beni arkadaş edinmek için yeterince çaba harcamamakla suçlamasın diye– gittiğimi söyledim. Basketbol maçları, okul oyunları, moral toplantıları. Ortaokul ve lise birdeki organizasyonların çoğunu, beni almaya gelmesi için babamı aramadan önce bir saat boyunca olabildiğince dikkat çekmemeye gayret ederek, bir köşede dikilerek geçirmiştım.

Arabaya bindiğimde, “Gerçekten o kadar kötü müydü?” diye sorardı.

“Evet,” derdim. “O kadar kötüydü.”

Ancak gözlerimi şifonyerimden ayırmadan yatak odamda dikilirken ve acaba kendimi biraz zorlayıp okul formamla git-

mesem mi diye düşünürken, hayatımda ilk kez gitmek istediğimi anladım. Çünkü onların da orada olacağını umuyordum.

Diğer insanlara ilgi duymak bana biraz tehlikeli geliyordu. Bir şeye ihtiyaç duyduğum ya da en azından istediğim anlamına gelirdi. Eyleme geçme gerektiği hissini uyandırıyor ve sonrasında ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sanat Kulübü için bugüne dek üç kez toplanmıştık ve Mira ve Sebby her defasında gelip arka masada Rose’la şakalaşmışlardı. Ancak onlarla aramda aşamadığım bir mesafe vardı ve kendimi hani olur da aşarsam, neler olabileceğini öğrenmek için can atarken buluyordum.

Bu yüzden dansa gidecek ve onların da gelmesini ve kendimi tam bir aptal durumuna düşürmemeyi umacaktım. Diğer yandan, bir akşam organizasyonunun yaşlılarım arasında pusuda bekleyen hangi davranışları su yüzüne çıkarabileceğinden de endişeliydim. Dansta gözetmenler olacaktı ama gündelik hayatlarımızın resmi yapısı beni korumak için orada olmayacaktı. Benimle uğraşmak isteyen varsa bu akşam onlar için harika bir fırsat olabilirdi.

Yatak odamın kapısı açıktı ve mutfaktan babamla Dave’in seslerini, babamın bir kat yukarıdan bile duyulabilen kendince alçalttığı sesini duyabiliyordum.

“Gitmek istemesine sevindim,” diyordu. “Bunu gerçekten beklemiyordum.”

Normal konuşurken bile sesi fısıltı seviyesinin üstüne nadiren çıkan Dave bir şey mırıldandı.

“Ama olanlardan önce bile bu tür şeylere karşı çok dirençliydi,” dedi babam.

Bir mırıltı daha. Kapımı kapattım.

Formamdan, cenazelere giydiğim ve artık neredeyse küçük gelen şık bir takım ve şimdi şifonyerimin en alt çekmecesine kaldırılmış yazlık şort ve tişörtlerimden başka kıyafetim yoktu.

Kedi Dolly Parton beni yataktan seyrediyordu.

“Bu kötü bir fikir, değil mi?” dedim.

Başını patisinin üstüne dayadı.

“Dolly Parton, evde kalmam gerektiğini düşünüyorsan hiçbir şey yapma.”

Bana bakıp usulca miyavladı.

MIRA

Mira odasında ve dolabının önünde karar vermeye çalışıyordu. Daha önce, MouVi’de bile okul dansına gitmemişti ve Sebby eğlenceli olacağını söyleyerek bu seferkine gitmeye ikna etmişti onu.

“Bence eğlenceli kelimesi için ikimizin farklı tanımları var,” demişti Mira.

Dolabı bir zamanlar ikinci el mağazalarından toplanan ve şimdi haftanın beş günü ihmal edilen ganimetlerle doluydu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı giysilere.

Sebby’yi arayıp hoparlörü açtı.

“Kıyafet konusunda sıkıştım.”

“Nelerimiz var?”

“Demek istediğim, her şey bir seçenek olabilir. Hepsi giymek için ağılıyor.”

“Okula dönüş dansından bahsediyoruz. Tema var mı?”

“Evet, aptallık. Beni zorla götürdüğüne inanamıyorum.”

“Okul ruhuyla ilgili bir şey olabilir mi? Amigo kızlar mesela?”

Mira ellerini dolaba daldırdı, o yokladıkça elbiseler askılardan düşüyordu.

“Fuşya çizgili suni ipeğe ne dersin?” dedi Mira. “Seksenlere uyarlanmış ellilerin amigo kızı tadında.”

“Saçına da bir ponpon.”

“O kadar dikkat çekmek ister miyim, bilmiyorum.”

“Cesur yaşa, kadın!”

“Tabii, tabii.” Mira telefonu Sebby’nin yüzüne kapadı.

Evet, çizgili fuşya iş görürdü. Küçük dikey çizgili desen, göğüs kısmında daha kalın çizgili verev desenle kesintiye uğruyordu. Bisiklet yakalı elbiseyi, bilekleri lastikli uzun kollar, lastikli bir bel ve çan etek tamamlıyordu. Düşüş bir elbiseydi. Geçen bahar Arc’ın İkinci El Bağış Mağazası’ndan yedi dolara almıştı. Siyah Converse’ler, gri külotlu çorap ve görüntüyü tamamlamak için siyah bir saç bandı seçti.

Tuvalet masasına, büyük kısmı eşarplar ve kolyelerle kaplı aynanın karşısına oturdu. Başının arkasını görmek için kullandığı el aynası masaya yaslı duruyordu. Telefonu çaldığında bandı saçına tutturmakla meşguldü. Ekranda “Abla Kadın” yazıyordu.

Telefonu açtı. “Hey, Julie. N’aber?”

“Abla Kadın” ablasının on yaşındayken PBS’te çokeşlilik üzerine özel bir yayın izledikten sonra Mormonluk tarihine kafayı taktığı dönemden kalma bir espriydi. (Julie zamanını PBS’in özel yayınlarını seyrederek geçirmekten keyif alacak türde bir çocuktu.) Ama konsepti yanlış anlamış ve Mormonların biyolojik kız kardeşler arasındaki bağ üstüne kurulu bir toplum olduğunu sanmış ve duygusallıkla, altı yaşındaki Mira’ya “Kardeş Kadın” diye hitap etmeye başlamıştı.

Mira hattın ucunda rüzgârın hışırtısını duyabiliyordu. Nedeni sadece ablasının kıpırdamadan duramaması da olabilirdi. Julie etrafındaki havanın bile hareketsiz durmasına tahammül edemezdi.

Julie selamlaşmaya gerek duymadan, “Babamın nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu. “Telefonunu açmıyor.”

“Muhtemelen ofistedir,” dedi Mira. “Genelde dokuzdan önce gelmiyor.”

“Ciddi misin? Bu konuda onunla konuşmalısın, Mira. Aile zamanını ihmal edemez.”

Julie üniversiteye gitmek için evden ayrılmadan önce, ona göre başarılı bir ailenin sağlığının temeli olan “aile zamanının” organizatörü olmuştu. Julie’nin gözünde pek çok şey gibi, aile zamanı da sırf yapmak istediğiniz bir şey olduğu için değil, harici bir baskı tarafından dikte edildiği için gerçekleşirdi.

Şimdi Julie üniversiteye gittiği için (elbette, sadece üniversite değil, Harvard’a) onlara nasıl davranmaları gerektiğini söyleyen kimse kalmamıştı. Son bir yıldır Mira ve anne babası aynı evin içinde kendi ayrı dünyalarını yaşıyor ve talimatlara ne kadar bağımlı olduklarını yeni yeni anlıyorlardı. Babası işten eve zamanında geldiğinde, hâlâ ailece akşam yemeği yiyorlardı ama o yemekler artık ortak bir geçmişin yankıları gibi geliyordu. Hayatları odasında takılan bir Mira, bilgisayar başında oturan ya da mutfak masasında bulmaca çözen bir anne ve nihayet eve geldiği zaman TV karşısında gevşemeye çalışan bir babadan oluşuyordu. Havası yavaş yavaş sönen bir evi paylaşan ev arkadaşları gibiydiler.

“Sanırım işi çok yoğun,” dedi Mira.

Julie sıkıntıyla iç geçirdi.

“Bence e-postayla gecelik aile programı gönderirsen uyar,” dedi Mira.

“Dalga geçtiğini biliyorum ama bu durumla ciddi ciddi ilgilenmelisin.”

“Benden ne yapmamı istiyorsun?”

“Ailece zaman geçirmelisiniz, Mira.”

Mira küçümseyici bir tavırla, “Pekâlâ, sensiz bir aile değiliz, Julie,” dedi ve sözlerinin gerçeğe ne kadar yakın düştüğünü ancak ağzından çıktıktan sonra fark etti.

“Sadece biraz çaba gerekiyor.” Julie’nin ses tonunda dört yaş büyük olmasının ona sağladığı o alışılmış küçümseme vardı.

“Okula giderek annem ile babamı mutlu etmeye çalışıyorum,” dedi Mira. “Şu anda enerjim sadece buna yetiyor.”

“Artık Aziz Francesco’dasın sanıyordum.”

“Evet. Oradayım.”

“Daha kolay değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

Hattın Julie ucunda ya özellikle güçlü bir rüzgâr esti ya da derin bir iç çekiş oldu.

“Bir rüzgâr tünelinden falan mı geçiyorsun?” diye sordu Mira.

“Kütüphane yolundayım. Mountain View’dan sorun yaşadığın için ayrıldığını sanıyordum.”

Mira tel tokaları elinden bırakınca saçları öne döküldü

“Aziz F daha kolay değil, sadece farklı.”

“Şey, annem şu yeni diyetle falan, gayet iyi gittiğini söylüyor. Kilo vermeye çalışman harika.”

“Mesele kilo vermek değil,” dedi Mira. “Gıda alerjisi diyeti.”

“Ah, annem sadece diyet demişti.”

“Gıda alerjisi diyeti.”

“Ama kilo vermene de faydası olabilir, değil mi?”

“Amacı bu değil.”

“Yine de sakıncası olmaz.”

Mira hiçbir şey söylemedi. Alnını telefonsuz eline dayadı.

“Alo?” dedi Julie.

“Evet, buradayım,” dedi Mira.

“Öyle dedim diye kızdın mı? Ama bu doğru, Mira. Açık konuştuğum için üzgünüm ama son birkaç yılda çok kilo aldın, belki de iyi hissetmeme nedenin budur.”

“Sorun bu değil,” dedi Mira.

“Pekâlâ, doktor ne diyor?”

“Seni ilgilendirmez, Julie.”

“Beni ilgilendirmezse neden anlatıyorsun?”

“Ben anlatmıyorum ki. Sana bir şey anlatmıyorum çünkü hiç dinlemiyorsun.”

Şimdi cevap vermeme sırası Julie’deydi. Telefonun diğer ucunda yine bir rüzgâr uğultusu oldu.

“Bak,” dedi Julie sonunda. “Kütüphaneye girmek üzereyim, hukuk ve etik sunumum için kısa bir soru sormak için babama ulaşmaya çalışıyorum.”

“Neden anneme sormuyorsun? O evde.”

“Tamam,” dedi Julie. “O zaman ev telefonundan annemi arayayım.”

“Harika.”

“Pekâlâ, kendine iyi bak, ufaklık.” Julie’nin sesindeki zoraki neşeyi anlamamak imkânsızdı.

Mira telefonu kapadı ve masanın üstüne bırakırken yaşlı duran el aynasını kazayla devirdi. Ayna küçük ve hareketsiz bir

su birikintisi gibi masanın üstünde kaldı. Çift kat bir gerdanın yansıması Mira'ya bakıyordu.

Mira uzun zamandır vücuduyla dost değildi. Hastanede ona zihnine yardımcı olarak bedenine de yardım edebileceğini öğretmeye çalışmışlardı. Ancak aradan geçen bir yıla rağmen, Mira vücudunun hâlâ ona karşı olduğu inancını taşıyordu. Mesele sadece irileşmesi değildi; nereden geldiğini anlamadığı bitkinlik de vardı. Öyle anlarda yatağına gömüldüğünü hissediyordu. Bu yüzden, vücudunu sevmeyecekse, üstüne giydiklerini sevmeyi deneyebileceğine karar vermişti. Kıyafetler, makyaj, eşarplar, bu odadaki her şey, kendine duyduğu nefreti uzak tutma, dün üstüne olan bir şey bugün olmayınca pes etmeme çabasıydı.

Tekrar masada yatan aynaya baktı. Ablasının yaptığı buydu; acımasız bir açıyla düşen bir yansıma gibi kusurlarını suratına vurmak. Kusursuz Julie. Başarılı Julie. İnce. Atletik. Küçükken bile, Mira her zaman Julie'den iri olmuştu. Ve ablası için bu da bir zayıflık işaretiydi.

Aynayı kaldırıp yeniden dikey duracak ve yüzünün tamamını yansıtacak şekilde dayadı. Bir tel toka aldı ve isteksiz hareketlerle saçına tutturdu. Aynadaki yansımasına bakarak, "Çirkin," dedi. İçindeki bir şey ona iradesi dışında bir ad takıyormuş gibi. Derin bir nefes aldı. Julie'yle sıradan bir konuşmaydı. Hepsi bu. Bir önemi yoktu. Yarım saat sonra dansta Sebby'yle buluşacaktı. Her şey yoluna girecekti.

Elbisesindeki çizgilere uyan mor bir ruj seçti. O tanıdık ağırlığı, bir şeyin onu aşağı bastırdığı duygusunu omuzlarında hissedebiliyordu. Yatağına uzanıp bu his geçene kadar ağlamak istedi. Tortop olup uyumak.

Hayır. Ruju sürecekti. Evden çıkacaktı. Sebby onu bekliyordu.

Kendi kendine, "Her şey yolunda," dedi.

Annesi onu okula saat sekizde bıraktı. On dakika sonra Sebby, sırtında yine bir Arc ziyaretinde bulduğu yıpranmış gri bir sweatshirt'le, tamamen pejmürde bir halde bisikletiyle geldi. Mira'nın kıyafetini süzdü.

"Saç ponponu önerimde ısrarcıyım," dedi.

Yokuşu tırmanıp spor salonu tarafındaki girişe yürüdüler. Etrafları böyle önemli bir sosyal ritüel karşısında grup statülerini sağlama almak ister gibi bir arada hareket eden insanlarla çevriliydi. Molly Stern üzerine oturan bej bir elbise içinde, binaya akın eden kalabalığın arasından onlara yaklaştı. Çıplak gibi görünüyordu.

"Mira, hamburgercide yokluğunu hissettik," dedi Mira'nın kolunu biraz fazla sıkı tutarak. Asıl endişesi, dengesini sağlamak gibi görünüyordu. Mira'yı okul çıkışında onlarla hamburgerciye gitmeye davet etmişti. "Sonra da, bilirsin..." "Bilirsin" otoparkta meyve sulu şarap içmenin kod adıydı ve Mira teklifi kibarca geri çevirmişti. Akşamı geçirmek için her gün okuldaki öğle yemeğinde güçlükle katlanabildiği bir grup kızla pembe bir sıvı içmekten daha az keyifli bir yol düşünemiyordu.

"Evet, üzgünüm," dedi Mira. "Sebby'yle yapacak işlerimiz vardı."

Sebby yalanı karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Sebby, bu Molly Stern," dedi Mira.

"Ah, Molly Stern." Sebby, Molly'nin elini tutarak Mira'yı vücudunun bütün ağırlığını taşımaktan kurtardı. "Hakkında çok şey duydum."

"Gerçekten mi?"

Mira peşlerinden içeri girerken, Sebbby'nin Molly'ye, "Mira sürekli senden bahsediyor," dediğini duydu.

Masanın Kraliçesi Sarah ve İki Numara Anna, Molly'nin arkasından yürüyordu.

Sarah gözlerini devirdi. "Hafif sıklet diye buna denir."

Spor salonunun açık kapılarından dışarı müzik yayılıyordu. Önlerinde, Molly eşiği dengesini kaybetmekten aşabilmek için soylu bir çaba sarf etmekteydi.

Molly sallanarak uzaklaşırken, Sebbby en iyi zengin kız sesiyle, "Aman Tanrım," dedi. "Bu dansa en yakın arkadaşın Molly'yle çok eğleneceğiz."

Mira onu salonun içine itti. Zoraki voleybol maçlarının yankılı tapınağı, birilerinin çarpık lise dansı anlayışına uya-
cak şekilde bir dönüşümden geçmişti. Aziz Francesco o kadar küçüktü ki balo gibi geleneksel etkinlikler aslının minyatür versiyonu olmaktan öteye geçmezdi. DJ kabininin yanındaki bir makineden dans faslını erkenden açan küçük bir grubun üstüne rengârenk ışıklar püskürürken, diğerleri salonun köşelerinde havayı yokluyordu. Büyük masumiyet kaybı anlarının yaşanmasına yakışır, anlık nostaljiye uygun bir ortam hissi uyandırıyordu.

"Vay canına," dedi Mira etrafa bakarak. "Süper eğlenceli."

"Domuz kanını kinetik güçleri olan kızın kafasına ne zaman boca edecekler?" diye sordu Sebbby.

"Sanırım saat ondan önce olmaz."

"Pekâlâ, o zamana kadar ne yapmamız gerekiyor? Bu dans hiç iyi planlanmamış."

DJ kabininin önünde dans eden çocuklar, formasız halleriyle çok tuhaf görünüyorlardı. Dikkatle eşleştirilmiş tişört ve

kot pantolonlar, diğer insanlar gibi olduklarını ispatlamak için özenle seçilmişti. Bu akşam kravat yoktu. Boğucu yün etekler de. Aziz Francesco öğrencileri birbirlerine normal olduklarını ispatlama telaşındaydı.

Sebby ve Mira'nın arkasından içeri, uzun saç örgüsü çiçek desenli biçimsiz elbisesinin sırtından sarkan Talia girdi.

Sanat Kulübü'nün en utanç verici üyesiyle muhabbete girme fırsatı bulduğu için keyiflenen Sebby, "Merhaba, Talia," dedi. "Son zamanlarda hiç iyi çizimler yapabildin mi?"

"Efendim?" Talia dalgındı ve Sebby'yi pas geçen bakışları salonu tarıyordu.

"Ah, birini mi arıyorsun?" diye sordu Sebby.

Mira bu diyalogu bir an önce kesmesi için yalvarır gibi Sebby'nin kolunu çekiştirdi.

"Evet," dedi Talia. "Çizimler ne alaka?"

"Sanat Kulübü yüzünden," dedi Sebby. "Sen çizimlerini karakalem mi yapıyorsun? Ben pasteli tercih ediyorum."

"Bu bir espri mi?" dedi Talia.

"Hayır, ben ciddiylim. Metodun hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istiyorum."

Talia onu dikkatle süzdü.

"Bütün zamanını aslında gitmediğin bir okulda geçirmenin uygunsuz olduğu hiç aklına geldi mi?" dedi.

Sebby ona yapmacık bir şaşkınlıkla baktı.

"Talia," dedi, "beni gördüğüne sevinirsin sanmıştım!"

Talia, Mira'ya döndü.

"Peter'ı gördün mü?"

"Hayır," dedi Mira. "Peter neden burada olsun ki?"

“Dansta gözetmen,” dedi Talia, Mira’nın aptalın teki olduğunu ima eden bir ses tonuyla.

“Hayır,” dedi Mira, gülmeyi kesmesi için içinden yalvardığı Sebby’nin kolunu çekerek. “Görmedim. Neden? Her şey yolunda mı?”

“Evet,” dedi Talia. “Her şey yolunda.” Rahatsız edici bir duraksamanın ardından, “Hoşça kalın,” diye ekledi ve spor salonunun arka kapısına doğru uzaklaştı.

Sebby iki büklüm bir halde gülüyordu.

“Aman Tanrım. Talia!” Şaka yollu elini uzattı. “Ne olur geri dön!”

“Onu kışkırtma.”

“Arkadaşız sanıyordum.”

“O kızın arkadaşı falan yok. Gemisi bu gezegene zorunlu iniş yaptığı için tahammül etmek zorunda olduğu insanlar var.”

“Talia, yuvana dön.”

“Aynen öyle.”

Dans pistine ulaşmışlardı. Sebby, Mira’ya döndü. Elini tuttu, boştaki elini beline yerleştirdi.

“Gelmiş. Geçmiş. En. İyi. Dans,” dedi.

“Her zamanki gibi standartların yerlerde sürünüyor,” dedi Mira.

JEREMY

Spor salonuna ciyaklayan bir grup birinci sınıf öğrencisi kızın arkasından girdim ve aynı anda diğer herkese benzemek için daha fazla çaba harcamadığıma pişman oldum. Neden alışveriş merkezinden yeni bir kot pantolon ve soluk renkli bir grup tişörtü almamıştım ki? Formaları çıkarmanın ironisi, herkesin hâlâ tıpatıp birbirine benzemesinde saklıydı.

Sebby ve Mira'yı içeri girer girmez gördüm. Görmemek imkânsızdı; Mira dans ederken etrafında dönen fuşya bir elbise giymişti; Sebby'nin üstünde ikinci el eşya dükkânından alınma toprak rengi, yırtık pırtık bir pantolon vardı. Spor salonunun ortasında, kimseye aldırmadan bir tür tango yapıyorlardı.

Salonun kenarında durup onları izlerken bu akşam için bir planımın olmadığını fark ettim. Olaya bir şekilde katılmak istiyorsam, her zamanki “bir köşede dur ve bir saat sonra babanı ara” stratejim işe yaramazdı. Ancak odanın ortasında dikilip insanlara dik dik bakmak da bir seçenek değildi. Umutsuzca

gidecek bir yer aradım ve sonunda içecek masasında karar kıldım. Bütün gece punç içebilirdim.

Masanın arkasında oturan Rosie kurabiyelerden kule yapmakla meşguldü.

“Hey, Jeremy,” dedi.

“Hey,” dedim. “Ne yapıyorsun?”

En tepeye son bir kurabiye yerleştirdi.

“Kurabiyeden yana yatık kule,” dedi. Kuleyi yana doğru yatırmayı denedi. Kurabiyeler acınacak şekilde döküldü. “Cezalarımı ödeyip kurtulmaya çalışıyorum. Bayan Pierce kafayı derse zamanında gelmekle bozmuş ve sınıfı ikinci katta olduğu için hep geç kalıyorum.” Kırık bir kurabiye alıp bana uzattı. “İster misin? Bedava.”

“Tamam,” dedim.

“Seni burada gördüğüme şaşırdım,” dedi. “Pek dans tipi değilsin.”

“Evet. Pek sayılmam.”

“Aslında bugünlerde hiçbir şey tipi değilsin. Sanat Kulübü dışında. Sanırım sen artık Sanat Kulübü tipisin, ha?”

“Sanırım.”

“Ben de varım. Aramızda Sanat Kulübü bağı var, Jeremy.”

Yumruğunu öne uzattı. Boş boş baktım.

“Vur, Jeremy. Yumruk tokuşturmaca.”

“Ah, özür dilerim.”

Kurabiyenin kalanını ağızıma tıkıp yumruğumu Rose’un kine vurdum. Güldü.

Birden omzumda bir el hissettim ve Mira ve Sebby’yi iki yanımda buldum.

“Kurabiye!” dedi Sebby. “Rose, sende kurabiye var.”

Rose kulesinin dökülen parçalarını topladı ve ellerinin arasından akıttı.

“Kurabiye zenginiyim,” dedi.

Sebby zıplayıp masanın üstüne, kurabiyelerin yanına oturdu. Mira da Rose’un yanına yerleşti.

“Merhaba, Jeremy,” dedi Sebby.

“Hey. Merhaba,” dedim.

Mira, Rose’a, “Neden burada oturuyorsun?” diye sordu.

“Kurabiyeleri çok severim. Uzak duramıyorum,” dedi Rose. Ağzına üç kurabiye tıktı ve Sebby’nin üstüne püskürttü.

“İyy, kadın! Bu savaş demek.”

“Hayır, tamam, okula dönüş dansında yiyecek kavgası başlatmayalım,” dedi Mira. “Fazla ikonik olur. Haydi.” Ayağa kalkıp Sebby’nin elini tuttu. “*Tainted Love* çalıyor. Seksenlerin klasiklerini kaçıramayız.”

“Pekâlâ.” Sebby, Mira’nın onu kaldırmasına izin verdi. Sonra elimi tutup beni de peşlerinden sürükledi.

Rose arkamızdan, “İyi eğlenceler, Jeremy,” diye seslendi.

Mira ve Sebby bana hangi dans kombinasyonlarını göstereceklerini tartışıyorlardı. Rose’un o akşamki görevinden esinlenerek Kurabiye Pişirmece’de karar kıldılar. Dans, kurabiye hamuru kâsesini ritme uygun bir şekilde karıştırmak, hamur toplarını fırın tepsisine dizmek, tepsiyi fırına vermek, geçen zamanı işaret etmek için parmağınızla görünmez kol saatinize vurmak, tepsiyi fırından çıkarmak ve kurabiyelerden birini yemekten oluşuyordu.

Hareketlerini taklit etmek için elimden geleni yaptım ama Sebby’nin en sevdiği şey, ikimizi aynı anda döndürmekti ve başım dönmeye başlamıştı. Oraya nasıl geldiğimi unutmuş gi-

biydim. Spor salonuna gelmiştim. Bir kurabiye yemiştim. Ya ondan öncesi? Ve şimdi? Üçümüz böyle olması gerekiyormuş gibi kahkahalar atarak dönüyorduk. Bütün bunlar normalmiş gibi.

Şarkı değişti ve Sebby yüzünü tutmak, kendini yere atmak gibi abartılı hareketler yapmaya başladı.

“Sebby cansız manken dansına başlayınca, benim durup mola vermem gerekiyor,” dedi Mira kulağıma. “Çıkıp temiz hava alacağım.”

Sebby’ye de bir şey söyledi. Sebby tamam der gibi başını salladı ve Mira ikimizi baş başa bırakıp gitti. Sebby gülümseyerek elimi tuttu.

“Salon dansı bilir misin?” dedi.

Bir anda etrafımızdaki insanların varlığının farkına vardım ve bu gecenin yapısız doğasıyla ilgili korkumu anımsadım.

Tereddüt ettim ama Sebby beni kendine çekince, gövdelerimiz birbirine yaslandı. Neredeyse aynı boydaydık, onun küllü sarı saçlarına karşılık benimkiler kahverengiydi, benim yüzümün ısrarla yuvarlak kalan yerleri onda köşeliydi ama nedense gözlerine bakmak, aynaya bakmak gibiydi. İstedğim yansımam buymuş gibi.

“Benimle dans etmek istemiyor musun?” dedi gülümseyerek.

Ellerim terliyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Spor salonuna gelmiştim... Bir kurabiye yemiştim...

Kulağıma, “Kimsenin umurunda değil,” diye fısıldadı. “Umurlarındaysa bile, canları cehenneme.”

Derin bir nefes aldım, başımı tamam der gibi sallarken gülümsemeye çalıştım. Sonra beni arkaya yatırdı, düşer gibi oldum ve artık hiçbir şeye aldırılamayacak kadar şiddetli gülmeye başladım. Canları cehenneme. Evet. Aynen öyle.

MIRA

Mira spor salonunun arka kapısından dışarı çıktı. Arkasına dönüp bakınca, Sebby'nin kolunu Jeremy'ye sardığını ve onu arkaya yatırdığını gördü.

Sebby'nin kulağına, "Utangaç çocuğa nazik davran," diye fısıldamıştı. Sebby onu tabii ki dinlemiyordu.

Dışarıda, otoparkta gece talihsiz bir yöne sapmış gibiydi. Molly Stern bir Jeep'e yaslanmış, o gün, hatta belki de o hafta yediği ne varsa gürültüyle kusuyordu. Yanında duran Rose, Molly'nin saçlarını arkada tutma görevini asaletle yerine getirirken, Sarah ve Anna onaylamayan bakışlarla belli bir mesafeden onları izliyordu. Gözetmen Peter Sprenger da olay yerindeydi. Mira tam dönüp içeri girecekken Talia elinde, bir an önce Peter'a ulaşma telaşıyla az kalsın döktüğü bir bardak suyla yanından geçince, merakına yenildi.

"Molly, biraz su içmeye ne dersin?" dedi Peter.

Kusmaya geçici bir ara veren Molly kafasını kaldırıp doğrulmaya çalıştı.

“Kurabiye masasına geldi ve ayakkabılarımın üstüne kustu,” dedi Rose. “Onu olabildiğince hızlı dışarı çıkardım ama sanırım arkasında kusmuktan bir iz bıraktı.”

“Bir şeyler... yemem iyi olur diye düşündüm,” dedi Molly hıçkırıklar arasında.

Talia sudan bir yudum almasına yardım etmeye çalıştı.

“Bardağı kendi tutabilir, Talia,” dedi Rose. “Kollarının çalıştığından eminim.”

Molly sudan bir yudum alıp ağlamasını durdurmaya çalışırken, Talia Rose’a dik dik baktı.

Peter, Sarah ve Anna’ya döndü. “Sizinle konuşabilir miyim, kızlar?”

Sarah tereddüt etti, bir an hayır diyecek gibi durdu ama sonra pes etti ve Anna da ona uydu.

“Danstan önce Molly’yle birlikte miydiniz?” dedi Peter.

Sarah omuz silkti. “Belki.”

“Belki mi? Evet mi?”

Sarah ve Anna birbirlerine baktılar.

“Evet,” dedi Sarah.

“Tam olarak ne yapıyordunuz?”

“Hiç,” dedi Sarah kavgaya hazırlanan bir sarhoş gibi sırtını dikleştirmek için çabalayarak.

Peter anlık bir duraksamanın ardından, “Pekâlâ,” dedi. “Bu işi halletmenin iki yolu var. İlki, sizin bana Molly’nin tam olarak ne içtiğini ya da başka bir yoldan ne tükettiğini söylersiniz ve gerekli yardımı almasını sağlarız. İkincisi de, hepinizin sarhoş

olduğunu ve birer şişe votka içtiğinizi var sayar, ebeveynlerinizi arar ve şüphelerimi paylaşıyorum.”

Sarah bir öğretmene karşı bile olsa güç oyununu kaybetmekten nefret ederek Peter’a dik dik baktı.

“Sadece meyveli şarap,” dedi. “Molly beş tane falan içti. Muhtemelen bugün hiçbir şey yemedi ve bu yüzden kustu.”

“Yediği bir şeyden oldu bence,” dedi Rose.

Molly kendini savunmak için bir şey söylemeye yeltendi ama harcadığı çaba yeniden kusmaya başlamasına neden olunca, Rose yine saçlarını tuttu.

Sarah tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

“Artık gidebilir miyiz?”

“Sizi eve götürecek kimse var mı?” dedi Peter.

“Annem daha sonra bizi almaya gelecek,” dedi Anna.

“Onu hemen şimdi aramanı öneriyorum.”

Gözü arkadaşından daha kolay korkan Anna tamam der gibi başını salladı.

“Telefonun var mı?” diye sordu Peter.

“Evet.”

“O zaman çıkar ve sizi almaya gelmesi için anneni ara. Şimdi.”

Anna, öğretmenin talimatını yerine getirirken, Sarah kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Molly’nin kusması yine kesilmişti ama şimdi de ağlıyor ve gözyaşları arasında midesinin hassaslığı hakkında bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

“Rose ve Talia, neden Molly’yi tualete götürüp temizlenmesine yardım etmiyorsunuz?”

“Benim yiyecek içecek masasında olmam gerek,” dedi Rose. “Muhtemelen şu anda kurabiyelerin başında kaos çıkmıştır.”

“O zaman sen, Talia,” dedi Peter. “Ona yardım edebilir misin?”

Talia, “Elbette,” diyerek ağlayan Molly’yi spor salonunun kapısına yönlendirdi. Peter da arkalarından gitti. Rose ve Mira arkalarından baktı.

“Kaltak, ayakkabılarıma kustu,” dedi Rose, Mira’ya. “Kendi başına temizlenebilir.”

“Zavallı Molly,” dedi Mira.

“Ya zavallı ben?” dedi Rose. “Bir güncük okula bot giyme fırsatı buluyorum ve üstlerine kusuluyor.”

Mira, Rose’un etkileyici postallarına baktı.

“Büyük olasılıkla böyle daha otantik olmuşlardır,” dedi.

“Evet, tabii,” dedi Rose. “Masaya dönsem iyi olacak. Geliyor musun?”

Mira sokak lambalarının karanlık betonu yer yer aydınlattığı otoparka baktı. Yaşı daha büyük öğrenciler arabaların arkasına gizlenmiş, sigara içiyorlardı.

“Biraz burada takılıp gevşeyeceğim.”

“Oğlanlar dans etsin diye mi?” Rose çift kanatlı açık kapıdan içeri baktı. Sebby ve Jeremy hâlâ dans pistinin ortasındaydı ve şimdi de doğaçlama bir elektrik dansına başlamışlardı.

“Evet, onun gibi bir şey,” dedi Mira.

“Onu paylaşman büyük cömertlik,” dedi Rose.

“O özgür bir insan.”

“Yine de,” dedi Rose.

Mira omuz silkti.

“Pekâlâ,” dedi Rose. “Sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

“Büyük olasılıkla danstan sonra hamburgerciye gideriz,” dedi Rose kapıya doğru yürürken. “Herkes gider.”

“Tamam, harika.”

Mira, Rose’un içeri dönmesini izledikten sonra otoparkın çevresinde yürümeye başladı. Ablasıyla yaptığı telefon konuşmasından sonra içine uğursuz bir hüznün çökmüştü ve üstünden atmakta zorlanıyordu. Kaldırımın kenarına oturdu, elbisesinin cebinden telefonunu çıkardı, mesajları açtı ve Julie’ye yazmaya başladı.

Duygularımı incittin, yazdı ve hemen sildi. Yakında sigara içen son sınıf öğrencilerini seyretti. Ot kokusu ona kadar geliyordu. Son bir yıldır bana ne olduğu umurunda mı yoksa benim sadece bir yağ tulumu olduğumu mu düşünüyorsun? Bir süre yazdıklarına baktı. Gözlerinin arkasındaki basıncı hissedebiliyordu. Hep oradan başlardı. Sonra kalbine, oradan midesine inerdi. *Sakın ağlama. Sakın ağlama. Sakın ağlama.*

Başını eğip elbisesine baktı. Bel lastiği fazla sıkıydı ve midesiyle, oturduğu zaman kaçınılmaz olarak ortaya çıkan yağ katmanını ortadan ikiye ayırıyordu. Bir an lastik, dolaşımını engelliyormuş gibi hissetti. Neden bu elbiseyi seçmişti ki? Bu akşam buraya neden gelmişti?

Ayağa kalktı, elbisesinin arkasını silkeledi ve telefonunu tekrar cebine koydu. Ot içen çocuklara baktı. Çocuklardan biri ona bakıp gözlerini kaçırdı. Julie elbette haklıydı. Mira şişmandı. Yeterince çabalamıyordu. Yeterince iyi değildi. Annesi ve babası muhtemelen ikinci bir çocuk sahibi oldukları için pişmandılar. Bir taneyle yetinselerdi her şey mükemmel olurdu. O zaman anneleri bütün zamanını iyileşemez olanı iyileştirmeye harcamaya karar vermek yerine yeni bir işe girebilirdi.

Mira gece havasını içine çekmek için elinden geleni yaparak spor salonunun kapısına doğru yürüdü. Hastanedeyken ona, vücudu yapmayı unutabilirmiş gibi, ciğerlerini doldurup yeniden boşaltma amacıyla, kasten nefes alıp vermeyi öğretmişlerdi. Bedene hatırlatılması gerekiyordu. *İçeri, dışarı. Her şey yolunda. Her şeyin yolunda olduğunu hatırlamaya çalış.*

Az kalsın görmediği Peter'a çarpacaktı. Peter kapının yanında durmuş, otoparkı izliyordu.

Onu görünce, "Merhaba, Mira," dedi.

"Hey," dedi Mira.

"İyi misin?"

"Ah, evet. Tabii."

"Sen bu akşam meyveli şarap içmedin mi?"

"Ben daha çok viskiciyimdir," dedi Mira.

Peter gülümsedi. "Dur, tahmin edeyim. Jack Daniel's?"

"Buzlu," dedi Mira.

Peter başını salladı. "Hoş." Spor salonundan süzülen ışık onu kısmen aydınlatıyordu. Mira onun gömleği ve kravatı yokken çok daha genç görüldüğünü fark etmekten alamadı.

Bir anda bu yarı aydınlık sohbetten utandığını hissederek, "Molly nasıl?" diye sordu.

"İyi olacak." Peter başını salladı. "Çok yazık. Molly akıllı bir kız. Daha akıllıca davranabilir."

"Başı belaya girer mi?"

Peter tekrar başını salladı. "Gençlikte herkes aptalca hatalar yapar."

"Sanırım."

"Ve böyle bir şey yüzünden uzaklaştırma alsın istemem. Bu akşam yeterli ders aldı."

“Evet, ama Sarah ve Anna’nın almadığı kesin.”

“Biliyor musun, Mira? Sarah gibi kızlar hayatları boyunca pek bir şey öğrenemezler. Ta ki kırk beş yaşına gelip ikinci boşanmalarını yaşarken, neden hep bu kadar yalnız hissettiklerini ve yer kaplamak ve tırnaklarını yaptırmak dışında hangi nedenden bu gezegene gönderilmiş olabileceklerini sorgulayana kadar.”

Mira ona baktı. Tamamen ciddiymi.

“Elbette,” diye ekledi Peter, “Sarah’nın o derece bir aydınlanma noktasına ulaşacağını iddia etmiyorum.”

Mira gülümseyince o da karşılık verdi. Demek okul kıyafet yönetmeliği dışındaki Peter böyleydi. Kot pantolon ve tişörtle. Gerçek bir insan.

“Elbiseni sevdim,” dedi. “Çok ‘alternatif okul ruhu.’”

“Ben de bunu hedeflemiştım. Seksenlerin başından karamsar amigo kız tarzı.”

“Seksenlerin başı hakkında çok şey mi biliyorsun?”

Mira güldü. “Filmlerde gördüm,” dedi. Elbisesine baktı. “Neden, siz farklı mı hatırlıyorsunuz?”

“Ben seksenlerin başında henüz doğmamıştım,” dedi Peter.

“Doğmamış mıydınız?”

Peter gülümsedi. “Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?”

“Bilmem. Sanırım yetişkine benziyorsunuz.”

“Hımm. Teşekkürler, sanırım.”

Gerçek şuydu ki Peter hiç yetişkine benzemiyordu. Bu gece değil. Bir son sınıf öğrencisiyle ya da birinin nostalji hatırına üniversiteden ziyarete gelmiş ağabeyiyle karıştırılabilirdi.

Mira’nın cebine koyduğu telefonu çaldı. Çıkarınca iki mesaj geldiğini gördü. Biri Sebby’dendi: Bizimle sanat odasında buluş. Bu dans BİTTİ.

İkincisi ablasındandı: Neden bahsettiğini bile bilmiyorum. Şu anda koca bir bebek gibi davranıyorsun.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Peter.

Mira mesajlarını taradı.

“Ah, hayır,” diye mırıldandı. Julie’ye yazdığı son mesajı istemeden göndermişti. Son bir yıldır bana ne olduğu umurunda mı yoksa benim sadece bir yağ tulumu olduğumu mu düşünüyorsun?

“Ah, hayır. Kahretsin.”

“Mira? İyi misin?”

Mira gözyaşlarının geldiğini hissedebiliyordu. Artık tutması imkânsızdı. Telefonu cebine itti.

“Evet, şey, özür dilerim. Gitmeliyim.”

İçeri girdi ve spor salonundan hızla geçip insanların arasında ana hole yürürken, başını öne eğik tuttu. O mesajı neden silmemişti sanki? Neden böyle aptalın tekiydi?

Boş koridordan resim atölyesine gitti. Işıklar sönüktü ama kapıdaki camdan içerideki Sebby ve Jeremy’yi görebiliyordu. Karalıktaki masalardan birinin üstünde, omuzları neredeyse değecek kadar yakın oturuyorlardı. Sebby’nin Jeremy’ye gülümsediğini, sonra da baktıkları her neyse ona geri döndüğünü gördü.

Bir anda nefes alamadığını hissetti. Yere otursa, bir daha kalkamayacak gibiydi. Buradan bir an önce çıkmalıydı.

Kendini dışarı attı ve yokuşun dibindeki banka gidip oturdu. Telefonunu çıkardı, evin numarasına bastı ve annesinden hemen gelip onu almasını rica ederken sesinin olabildiğince normal çıkması için çaba harcadı.

JEREMY

Dansta müziğin ibresi “kabul edilemez” seviyesine dönünce (Sebby’ye göre), Sebby her zamanki atölye üssümüzde toplanmamız gerektiğine karar verdi.

“Sence açık mıdır?” diye sordu.

“Aslında bende anahtar var,” dedim.

“Ah, işte bu çok seksi.”

Kapının kilidini açtım, boş odaya girdik. Koridordan geçip spor salonundan buraya kadar süzülen müzik, binanın ruhları biraz kafa dinlemek için kendilerini oraya kapamışlar gibi, biraz hayaletimsi bir duygu yaratıyordu.

“Bana oyma işlerini gösterecek misin?” dedi Sebby.

“Eskizlerim var.”

“O da olur.”

Dolaptaki rafımdan portföyümü indirdim. Son bir yıl içinde yaptığım bütün sınıf çalışmalarının yanı sıra ödev ye-

rine yaptığım her şeyle tıka basa doluydu. İçindekileri çizim masalarından birinin üstüne yaydım.

Sebby minicik bir mayo giymiş bir adamın farklı bakış açılarından çizimlerinin olduğu bir kâğıdı eline aldı ve “Bu kim?” diye sordu.

“Yazlığımızın yakınındaki kumsalda güneşlenmeyi seven bir adam. Her gün öğle saatinde gelip tam yarım saat kalıyor. O mayo aslında pembe. Renkli boyam yoktu. Ama hep pembe oluyor.”

“Yazlığınız nerede?”

“Provincetown. Massachusetts’te. Cape Cod.”

Sebby çizimlerden başını kaldırdı.

“Oraya gittim,” dedi. “Mira’yla bir kez gittik.”

“Ptown’a çocukluğumdan beri her yaz giderim. Babamın küçük bir eve dönüştürdüğü bir balıkçı barakamız var.”

“Ne hoş,” dedi Sebby. Çizimi bıraktı.

“Görebiliyor musun?” dedim. “Işığı açabilirim.”

“Böyle iyi,” dedi. “Karanlığı severim.” Bana sırtıttı. Kendimi gösterilmeye değer başka bir şey var mı diye bir başka kâğıt tomarını karıştırarak oyalamaya çalıştım.

“Çok resim yapıyorsun, ha?” dedi.

“Evet. Aslında düşünmeden yapıyorum denebilir,” dedim.

“Bu kim?” dedi Sebby bir başka çizimi kaldırarak.

Kafamı kaldırıp baktım. Mahcup bir gülümsemesi olan, saçlarını sıkı bir atkuyruğuyla tepede toplamış bir kadındı. Orada olduğunu unutmuştum.

“Annem,” dedim bakışlarımı kaçırarak.

Sebby portreyi dikkatle inceledi. “Sana benziyor,” dedi.

“Bir fotoğrafa bakarak yaptım. Buralarda değil. Artık,” dedim.

“Öldü mü?” dedi Sebby. “Benimki öldü.”

“Ah, hayır,” dedim. “Üzüldüm.”

“Sorun değil,” dedi. “Uzun zaman oldu.”

“Benimki gitti,” dedim.

Sebby başını salladı.

Kapı açıldı ve Rose kafasını içeri uzattı.

“Mesaj çekmişsin,” dedi Sebby’ye.

“Evet, haydi gidelim buradan,” dedi Sebby.

“Hamburgerciye mi?” dedi Rose. “Sizi ben götürürüm.”

Sebby bana baktı.

“Gidelim mi?” dedi.

“Elbette. Şunları kaldırayım.”

Sebby çizimleri bir araya toplayıp portföye yerleştirmeme yardım etti.

“Gerçekten iyisin,” dedi. “Çizimde.”

“Teşekkürler,” dedim. “Çok çizdiğim için iyileşiyorum. Herkes yapabilir.”

“Hayır. Senin tarzın var. Onlara bakarken ne hissettiğini hissedebiliyorum sanki.”

Portföyün kurdelesini bağlayıp rafa kaldırdım.

“Hissettiklerimi hissetmek isteyeceğini hiç sanmam,” dedim.

“Neden?” dedi Sebby.

Rose kafasını tekrar içeri uzattı.

“Haydi, azıcık kıpırdayın, kızlar,” diye seslendi.

“Mira’yı gördün mü?” dedi Sebby ona.

“İnanılmaz kusan kadın Molly’yle otoparktaydı,” dedi.

“İyy.”

“Hem de ne iyy. Bizimle buluşması için mesaj at. Buradan bir an önce gitmeliyim.”

Sebby kapıya yürüdü, sonra dönüp bana baktı.

“Geliyor musun?” dedi.

Başımı evet der gibi salladım.

“Evet,” dedim. “Elbette.”

MIRA

Böyle anlarda yalnız başına kaldığı odası Mira için en güvenli yerdı, onu dış dünyadan korumak için ustalıkla üretilmiş şeylerle dolu bir ana rahmi gibiydi. Tabii onu iç dünyasından, iyiliğini gözetmeyen düşüncelerden de koruyordu. Mira hep bir şeyler topluyor, ağzına kadar dolu giysi dolabı, eşarpları, şapkaları ve takılarıyla duygusal serpinti barınağına stok yapıyordu.

Esasında odası sadece dağılabileceğı güvenli bir sığınaktı. Dağılması kaçınılmazdı. Kapılar dış dünyaya kapalıyken, en temel işlevlerde iyiymiş gibi yapmayı bırakabilirdi. O ve hayat birbirini pek sevmezdi. Runu itiraf edebilmek güzeldi.

Öyle zamanlarda bir ucu kalbine tutturulmuş ipe sıkıca asılan bir şeyin peşinde yok olup gitmek işte bu kadar kolaydı. Zihninin görölmek istemediğı için kendine dönmesi, dünyaya sırt çevirmesi tanıdık bir histi. Bu his eski bir dosttu. Gerçi son ziyaretinin üstünden biraz zaman geçmişti. Mira onu beklemiyordu.

Şu anda nasıl hissediyordu? Adını koyabilmek iyi gelirdi. Kafasının içinde bir basınç. Kendi derisinden soyunup çıkma arzusu. Bir parçasının ameliyatla alınması gerekiyormuş gibi. Bir parçası zehirlenmiş gibi. Vücudu ve beyni hep düşmanmış gibi. Bu geceden sadece biri sağ çıkabilecekmiş gibi.

Durum bu kadar kötüleştğinde, Mira gidişata dur demek için her şeyi yapabiliirdi ve asıl tehlike burada yatıyordu. Duygunun zerre sabrı yoktu. Oturup beklemek istemezdi. Bu yüzden, Mira'yı onunla olduğu sürece sağ kalamayacağına inandırırıldı. Mira onu yok etmek için kendini yok edebilirdi.

Yatağın altına girmek, eşlerini kaybetmiş eski ayakkabıların, gecenin bir yarısı ayaktan atılmış çorap teklerinin yanına kıvrılmak istiyordu. Eskiden onun için bir anlam taşıyan şeylerin durduğu kutunun. O zamanlar Mira vahşi bir parazitle dolu boş bir kabuk değil, bir insandı. Artık yatağın altına sığamıyordu. Uzun zaman önce, belki.

Artık bu iş için hapları vardı; "sadece ihtiyaç halinde" alınması gerekiyorlardı ama annesi o ilaçları kendi odasına kaldırmıştı. Çünkü Mira gereğinden fazla alabilirdi. Annesine söylemesi gerekecekti. Ve böyle bir seçeneği yoktu. Eve dönüş yolunda kendini tutmayı, odasının güvenli kucağına şüphe uyandırmadan ulaşmayı başarmıştı. Şimdi ne olduğunu itiraf etmek, büyük yenilgi olurdu. Bunların üstüne bir de başarısızlık utancını kaldıramazdı. Annesinin yüzündeki hayal kırıklığını görmeyi. Çünkü gerçek Mira buydu. Ortalıkta dolaşıp günü normal bir insan gibi yaşarken sadece kendini kandırıyordu. Hepsi ne komik bir şakaydı. Mira'nın kendi kendine yaptığı bir şaka. Ne komik.

Odasında makas yoktu. Hâlâ. Hâlâ aşağıdaki çekmecelerde sadece yiyecek bıçakları vardı. Babası gerçek bıçakları kilitli bir dolapta tutuyordu. Banyoda sadece emniyetli tıraş bıçakları vardı. Bunca zaman sonra bile. Çünkü Mira'nın o anda başka herhangi bir şey hissetmeye ihtiyacı vardı. Farklı türde bir acı bile olabilirdi. İblise minicik bir yıkım hazzı yaşatırsa blöfünü göreceğini korkunç bir şekilde öğrenmişti. Ona kontrolün hâlâ elinde olduğunu göstermeliydi.

Onu kurtarmak başka kimsenin işi değildi.

Lütfen tekrar olmasın. Lütfen olmasın.

Bana ne oluyor, bana korkunç bir şeyler oluyor.

Banyoda annesinin geçen ayki soğuk algınlığından kalma ilaçlar vardı. Tek bir doz kalmıştı.

Al onu. Bu geceyi sağ atlatabilmek için al. Uyuyabilmek için.

Al ve şu sözleri kendine tekrarla: Bitecek bitecek söz veriyorum söz veriyorum bitecek.

JEREMY

Daha önce hiçbir okul organizasyonunda bir saatten fazla kalmadığım için dans çıkışı hamburgerci ziyareti fenomenini hiç yaşamamıştım ama görünüşe bakılırsa, Aziz F'nin aşağısındaki sokaktaki yirmi dört saat açık hamburgerciye göç, akşamın katılımı zorunlu bir parçasıydı. Mekân masadan masaya bağrışıp gülüşen ve gözler önüne serilmek için önünde hâlâ koca bir gece olan dramalara kendini kaptırmış sınıf arkadaşlarımızla doluydu.

Ben ve Sebby'yi oraya bir stajyer ehliyetine ve aile arabalarından birinin kullanımı ayrıcalığına sahip Rose götürdü ve arka tarafta boş bir masa bulup sahiplendik. Sebby Mira'ya mesaj çekmeye devam ediyordu ve oraya varır varmaz aramak için yanımızdan ayrıldı.

"Eş dramı," dedi Rose, Sebby giderken.

Ben cevap veremedim, masamıza kısacık saçları ağartılmış, sol kulağı boydan boya küpeyle kaplı bir garson geldi.

“Bu akşam hiç tadım yok o yüzden kahve ve patates kızartmasından fazlasını istiyorsanız, başkasının bölümüne geçseniz iyi olur,” dedi Rose.

“Jeremy, bu Ali, eski sevgilim,” dedi Rose.

“Anca rüyada görürsün,” dedi kız. Saçları ve küpeleri ütülü bembeyaz gömleği ve siyah önlüğünün yanında çok tuhaf duruyordu. “Ne istiyorsunuz?”

“Kahve ve patates kızartması,” dedi Rose. “Jeremy?”

“Kahve olur,” dedim.

Ali siparişimizi not alıp sonraki masaya geçti.

“Gerçekten eski sevgilim,” dedi Rose. “Sadece kabul etmek istemiyor.”

Rose çantasından bir şey çıkarıp masanın üstüne koydu. Küçük metal bir mataraydı. Sebby masaya, yanıma oturdu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Rose.

Sebby başını iki yana salladı. “İyi olacak,” dedi. “Bunu bazen yapar.”

Rose’un matarasına uzandı.

“Alabilir miyim?”

“Keyfine bak, dostum,” dedi Rose.

Ali kahvelerimizi getirirken, pilot gözlüğü yüzüne büyük gelen, dağınık saçlı, uzun boylu bir oğlan masamıza gelip Rose’un yanına yerleşti.

“Nick gelmiş,” dedi Ali, Rose’a.

Oğlan kolunu Rose’un omzuna attı.

“Rose, gülüm benim,” dedi. “Nasıl gidiyor?”

“Sen gelince kötüleşti,” dedi Rose, oğlanın kolundan kurtulmak için silkinerek.

“Başka kahve isteyen?” Ali, Sebby’ye döndü. “Kahve ister misin?”

“Evet, lütfen, muhteşem şey,” dedi Sebby.

Ali gülümsedi.

“Ben bir şey almayayım,” dedi Nick. “İş için buradayım.”

Ali bir kahve daha getirmeye gitti.

“Nick, seni Jeremy ve Sebby’yle tanıştırayım,” dedi Rose.

“Nick, Ali’nin arkadaşı.”

Nick pilot gözlüğünü kafasına kaldırıp bize sırtıttı.

“Memnun oldum,” dedi.

“Seni daha önce gördüm,” dedi Sebby.

“Mümkün,” dedi Nick. “Buralarda dolanırım.”

“West Pleasant Lisesi’ne gidiyorsun.”

“Bazen,” dedi Nick. “Sen de mi oradasın?”

“Evet,” dedi Sebby. “Bazen.”

“O zaman belki görüşürüz,” dedi Nick. Gözlüğünü indirdi.

“Bu akşam size herhangi bir şey ikram edebilir miyim, çocuklar?”

“Defol, Nick,” dedi Rose. “Bu masanın katı bir alkol kültürü var.”

Matarasının içindeki sıvının bir kısmını kendi kahvesine boşalttıktan sonra, benimkine de biraz döktü.

“Tamam o zaman,” dedi Nick. “Tanıştığımıza sevindim, Sebby. Sınıfta görüşürüz.”

Nick ayağa kalktı ve salonun ön tarafındaki futbolcu masasına yöneldi.

Rose, “Sürüngen,” diye mırıldandı.

Ali bir kahve ve erimiş peynirle kaplı kızarmış patates getirdi. Rose kolunu tutup çekti.

Üzgün köpek yavrusu ifadesi takınarak, “Gel bizimle otur,” dedi.

“Dörtte çıkıyorum, sapık takipçi,” dedi Ali masadan ayrılırken.

Rose duygusuz bir ifadeyle, “Ben seni dörtte çıkarmayı bilirim,” diye karşılık verdi.

Sebby kıkırdadı ve mataranın sonunu kendi kahvesine boşalttı.

Gecenin geri kalanı bir gürültü, masadan masaya gezen çocuklar, Ali’yle flört eden Rose ve sosyal gruplar arasında dönen ve sonra belli aralıklarla Rose’u rahatsız etmek için geri gelen Nick keşmekeşi içinde geçti. Bir noktada sırı yapacak bir şeyim olsun diye çizim defterimi çıkardım. Boş bir sayfa açıp karalamalar yapmaya başladım.

“Bak,” dedi Sebby kalemi elimden alarak. “Hindi çizebiliyorum.”

Elimi sayfanın üstüne bastırdı ve kalemle etrafını çizdi.

“Al sana hindi!” dedi.

Güldüm. Sebby kendisinin bitirdikten sonra, bir insanın gece yarısı neden kahve içmek isteyeceği konusunda bir fikrim olmadığı için benim içki katılmış kahvemi de içmişti.

Sebby elimi kâğıdın üstünde avucum yukarı bakacak şekilde çevirdi. Parmağını alıp kavisli çizginin üstünden kaydırdı.

“Uzun bir ömür,” dedi. “Tereddütlü. Ortalarına doğru güç kazanıyor.”

Başka ne yapacağımı bilemediğim için gülümsedim.

“Hindinin bir gerdana ihtiyacı var,” dedi.

Kalemi ondan aldım ve hindiye daha gerçekçi bir görüntü vermek için hareket geçerken Rose bir şey dedi. Sebby güldü ve salon gürültüyle doldu ama ben hiçbirini duymadım çünkü o bana dokunduğunda dünya susmuş, başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

MIRA

Sabah saldırgan bir tavırla gelmişti ve perdelerin arasındaki boşluktan Mira'ya dik dik bakıyordu. En azından uyumuştı. Ve şimdi uyanmıştı. Olması gereken buydu.

Kendinden sağ kurtulmak buruk bir zaferdi. Bir yanının kaybettiği anlamına geliyordu. Çirkinlik midesinin derinliklerine dumanı tüten küçük bir yumru gibi oturmuştu. Tamamen geçmemişti. Asla geçmeyecekti.

Mira yatağından kalktı, pijamasının üstüne bir kazak geçirip kahve kokusunun izinde alt kata indi.

Annesi mutfak masasının başında bulmaca çözüyordu.

“Kapı eşiğinde seni bekleyen bir kayıp köpek yavrusu var,” dedi.

Mira iki fincana kahve doldurup dışarı çıktı.

O kapıdan çıkarken Seby, “Hey,” dedi.

Mira fincanlardan tekini ona uzatıp, “Hey,” dedi.

“Teşekkürler.”

“Burada ne yapıyorsun?”

“Seni bekliyorum.”

Mira basamaklara, onun yanına oturdu.

“Beni uyandırabilirdin.”

“Bir süre oturmak istedim. Gürültülü bir sabahtı.”

“Şimdiden mi?”

“Bebekler saat beş civarı ciyaklamaya başladı. Sonra Stephanie uyandı ve güzellik uykusuna ihtiyacı olduğuna kimsenin alırmadığını söyleyip sinir krizi geçirdi. Bu Daniel ve Connor’ı da harekete geçirdi.”

“Kulağa heyecan verici geliyor.”

“Orada lanet olası bir sirk var.”

“Gelip burada yaşamalısın. Burada da sürekli bir pasif-agresif bulmaca ve yiyecek kontrolü durumu var.”

“En azından sessiz.”

“Ah, sessiz, orası doğru.”

Mira kahvesinden bir yudum aldı. Tadı her zamankinden güzel geldi. Bir şeylerin tadının iyi olabileceğini unutmuş gibi. Gerçek dünya kahvenin diğer tarafından ona sesleniyormuş gibi.

“Keşke dün gece bizimle gelseydin,” dedi Sebby.

Mira başını iki yana salladı.

“Kafayı yemekle meşguldüm,” dedi. “Sorun değil. Beni ayakaltında istemiyordun zaten.”

“Ne istediğimi bilmiyorsun.”

“Jeremy’ye kur yaparken, delinin tekinin ayakaltında olmasını istemeyeceğini biliyorum.”

“Her şeyden önce, kimsenin kimseye kur yaptığı yoktu. İkincisi, hayatının üç ayı boyunca seninle psikiyatri koğuşunda

kalan birine burada oturan tek deli senmişsin gibi davranmaya çalışmasan iyi olur.”

Mira gülümsedi.

“Bilmiyorum,” dedi. “Üzölmek için aptalca bir andı. Eve dönmek istedim.”

“Bana neler olduğunu söyle, olur mu?” dedi Sebby. “Öyle bir anda ortadan kaybolma.”

“Beni aradığın zaman iyi olduğumu söyledim.”

“Evet, ama iyi olmadığını biliyordum.”

Mira sessiz ve yeşillikler içindeki sokağa baktı. Bisikletli birkaç çocuk, havanın soğumasına kafa tutarcasına, sırtlarına astıkları beyzbol malzemeleriyle parka doğru gidiyordu.

“Neler oluyor?” dedi Sebby. “Konuş benimle.”

Mira, bahçedeki meşe ağacının rengi dönen yapraklarının esintide hışırdamasını seyrederken, durumu iyileştirecek bir şeyler aradı. İşaretlere inansa belki onları daha sık görürdü.

“Hatırlıyor musun, hastanedeiken,” dedi, “çıktığımız zaman, her şeye, orada olmayan bütün taleplere yeniden alışmamız gerekeceğinden bahsederlerdi.”

“Evet.”

“Benim için hiç bitmemiş gibi hissediyorum. Sadece bazen unutuyorum. Bunu nasıl yapacağımı bilmediğimi unutuyorum ve sonra birden hatırlıyorum.”

“Hangi kısmını nasıl yapacağını?”

“Hepsini.”

“Açıkçası beni ikna ettin.”

“Dün ablamla konuştum,” dedi Mira.

“Ah, Tanrım,” dedi. “Neden böyle bir şey yaptın ki?”

“Babamı arıyormuş. Benimle konuşmak için bile aramamış ve bir anda kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissetmemi sağlamayı başardı.”

“Onda o yetenek var.”

“Sonra dansta, hâlâ bu konuya kızgındım ve ona kazayla kızgın olduğumu söyleyen bir mesaj gönderdim ve bu durumu daha da kötüleştirdi. Benim acınası bir ezik olduğumu düşünüyor. Muhtemelen haklı.”

“Sen ezik falan değilsin.”

“Onun gibi değilim.”

“Onun gibi olman gerekmiyor. Olsaydın, seninle arkadaşlık etmezdim.”

Mira kazağını dizlerinin üstüne çekti. Sebby dirseklerine yaslanıp bacaklarını Mira’nın yanındaki basamaklardan aşağı uzattı.

“Hiç geri gelebilirmiş gibi hissettiğin oluyor mu?” dedi Mira.

“Ne geri gelebilirmiş gibi?”

“Hepsi. Pes etme isteği.”

“Evet. Tabii.”

“Ve belki de bu kez sağ çıkamayacakmışsın gibi.”

“Çıkarız. Çıktık.”

“Sanırım.”

Sebby doğruldu ve kolunu Mira’nın omzuna attı.

“Ne yapabiliriz?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Yapılacak hiçbir şey yok.”

Sebby kafasını salladı. “Bir tören.”

Mira gülümsedi.

“Belki,” dedi.

“Hiç şüphesiz. Tanrılara bir sunu.”

“Tamam,” dedi Mira. “Ne zaman?”

“Bu gece.”

“Nerede?”

“Burada?”

“Bir şeylere ihtiyacımız olacak.”

“Ben hallederim.”

“Sakın hepsini çalma, Sebs.”

“Hayır, sadece bir kısmını.”

Ayağa kalktı.

“Saat sekizde hazır ol,” dedi.

“Tamam.”

Mira’yı yanağından öptü. “Kanatlarını tak,” dedi.

JEREMY

Sebby'den gelen kısa mesajdan sonra kendimi Mira'nın kapısında buldum. Gittiğimde Sebby sırtında ona asi bir gece keleşi havası veren mavi ışıltılı kanatlarla, verandadaydı.

“Bir şey getirdin mi?” diye sordu.

Elimdeki naylon torbayı açtım. Bir paket patlamış mısır, yarım kiloluk bir paket M&M's ve bir kutu meyve pestili.

“Babam gizli bir abur cubur meraklısıdır,” dedim.

“Harika,” dedi. Zili çaldı.

Mira kapıyı büyük yakalı ve gözlerinizi kısıp baktığınız zaman şeffaf plastikten minik düğmeleri cama benzeyen tül gibi ince, pembe bir elbiseyle açtı. Etek ucunda dantel terliklerin ucu görünüyordu. Sebby'ninkiyle bir örnek mor kanatlar takmıştı.

“Jeremy,” dedi. Bu bir karşılama selamı değil, bir durum beyanıydı.

“Hey,” dedim. “Merhaba, Mira.”

“Bence yardımını olabilir,” dedi Sebby.

“Öyle mi?”

Sebby başını evet der gibi salladı.

Mira birkaç konuda hızla karar alır gibi durdu. Sonunda, “Pekâlâ,” dedi.

Ev, merdivenin tırabzanlarına çekilmiş bir dizi Noel ışığı dışında karanlıktı. İçeri girdik ve kapıyı arkamızdan kapattık.

“Güzel,” dedi Sebby, Mira’nın kanatlarını düzeltirken. “Bir periden diğerine.”

“Patronluk taslamaya bayılan ablamı elimden geldiğince taklit ederek annemle babamı baş başa dışarı çıkmaya ikna ettim.”

“Aferin sana,” dedi Sebby.

Üst kata, Mira’nın odasına çıktık. Uç uca bağlanmış eski eşarpların oluşturduğu uzun bir çelenk odayı boydan boya kaplayıp karyolanın üstündeki sayvanla son buluyordu. Mira’nın dolabı çift çift ayakkabı, kemerler ve reddedilmiş giysi seçenekleriyle ağzına kadar doluydu. Duvardaki kancalara birkaç elbise asılıydı. Köşedeki masada duran dikiş makinesi kumaş parçaları ve dağınık iplik makaralarıyla kaplıydı.

“Vay canına,” dedim.

“Dağınıklık için özür dilerim,” dedi.

“Hayır, ben sadece... böyle şeylerin olduğunu bilmiyordum.”

“Mira istifçidir,” dedi Sebby.

“Ne yazık ki aşağıda bodrumda dahası var,” dedi Mira.

“Sonu şu *İstifçiler* programındakiler gibi olacak. Hani istifleyenler hakkındaki program.”

“Kapa çeneni, Sebby.”

Mira odanın zaten bir şeylerle kaplı olmayan her yerini bugüne özel gümüş ve mavi süslerle donatmıştı.

“Noeluka ağacımızdan,” dedi Mira. “Annem ağaç süslememize izin veriyor ama Hanuka renklerinde olmak zorunda. Yoksa annemin Yahudi suçluluğu devreye giriyor ve bize zorla Rugelach yedirmeye başlıyor.”

Mira şifonyerini minik mumlar ve tütsüyle kaplamıştı. O ve Sebby hepsini tek tek yakınca, hava dumanla ağırlaştı. Orada olmama izin vermekle hata ettiklerini anlamalarının an meselesi olduğundan endişelenerek derin nefesler çekti. Fakat Sebby önceki akşam hamburgercide elimi tutmuştu ve bu beni artık tanıdığı anlamına gelirdi. Buna tanık olmaya izninin olduğuna.

Yere bir çember halinde oturduk ve sunularımızı ortaya koyduk. Benim abur cubur torbam, Sebby’den bir kutu simli jel far ve yarım litrelik bir viski.

“Kanatların olmadan pek periye benzemiyorsun,” dedi Sebby. “İcabına bakmamız gerekecek.”

Simli jel far kutusunu açıp parmaklarını içine daldırdı, sonra Mira’nın da aynı şeyi yapması için ona doğru uzattı.

“Tanrıların dikkatine layık olduğunu ispatlamalısın,” dedi.

“Kapa gözlerini, Jeremy,” dedi Mira bana.

Gözlerimi kapadım ve parmaklarının gözkapaklarıma değdiğini, soğuk jelin yüzümün iki yanından aşağı yayıldığını hissettim.

“Mükemmel,” dedi Mira.

Gözlerimi açtım ve ikisinin birbirlerinin yüzüne sim sürmesini izledim. Sonunda üçümüz tek tip olduk. Minik bir kabile.

Sebby viskiyi açıp şerefe kaldırdı.

“İblisleri defetmek için buradayız,” diye açıkladı.

Şişeyi Mira’ya geçirdi.

“İç,” dedi. “Ve yenmen gereken iblisin adını söyle.”

Mira gülümseyip şişeden bir yudum aldı.

“Kronik yorgunluk sendromu ile depresyon,” dedi.

“Mira,” dedi Sebby. “Biraz daha şiirsel ol.”

Mira bir yudum daha içerken düşündü.

“Hüzün iblisleri,” dedi. “Gündelik hayatın sızıları. Yaşamamak için nedenler.”

“İyi. Jeremy?”

Mira şişeyi bana geçirdi.

“Ne diyeyim?”

“İstersen, kendinden bir şey,” dedi Mira.

Bir yudum aldım. Viski gırtlığımı yakarak indi. “Bilmiyorum,” dedim.

“Kurtulmak için her şeyi vereceğin bir şey,” dedi.

Bir yudum daha içtim.

“Korkmak,” dedim. Minik bir parçam, gırtlığımın arka tarafındaki bir düğüm sanki, bunu söylerken ağlamak istedi. Ama daha güçlü bir şey, isteğimi bastırdı. Tam şu anda korkmadığını bilen bir şey.

“İyi,” dedi Mira. “Bu gerçekten iyi, Jeremy.”

Şişeyi Sebby’ye verdim.

Bir an durup düşündükten sonra, “Yalnız olmak,” dedi ve içti.

Sebby’nin bu sözle ne demek istediğini, başka insanların varlığının onu koruyacağına nasıl bel bağlanamayacağını çok sonra anlayacaktım. Ve birine dokunabilmeniz, her zaman gerçekten orada olduğu anlamına gelmediğini.

“Ve şimdi,” dedi sağ ellerimizi alıp şişenin üstüne koyarken, “bunların yerine iyi bir şey koymalıyız. Kendimiz için dilediğimiz hayat.”

İkimize baktı.

“Benim pizza yememe izin verildiği bir hayat nasıl olur?” dedi Mira.

“İblisler çok küçük düşünmene neden olmuş.” Hepimiz birlikte şişeyi tutarak çember halinde otururken ve alkolün yakıcı sıcaklığı her birimizin içinde büyüyen bir şeyi, parmaklarımızın birbirine değdiği yere bütünleşen enerjiyi beslerken Sebby gözlerini kapadı.

“İmkânsızca yaşayalım,” dedi Sebby gözlerini açınca. “Her şeye rağmen. Pek çok insan bize baksın ve böyle mücevherlerin dünyanın hüzünlü çölünde nasıl ışıldayabildiğine şaşırsın. İmkânsız hayatı yaşayalım.”

Sebby kutsamak için tütsüyü abur cuburların üstünde dolaştırdı, sonra yere uzandık, karnımız ağrıyana kadar yiyip şişeyi elden ele geçirdik.

Tütsü bitince, Sebby yeni bir çubuk yaktı ve Mira’nın yatağına doğru tuttu.

“İblis burada yaşıyor!” Yatağın üstüne çıkıp dumanı etrafında salladı. “Neden en yakın dostumu konforlu katlarının arasına hapsediyorsun? Benimle birlikte alışveriş merkezinde olması gerektiğini bilmiyor musun?”

Mira, Sebby’nin yanına çıktı ve güldü. “Yatağıma bağırma,” dedi. “Yatağın suçu değil.”

“Uzan,” diye emretti Sebby. “Gözlerini kapa. Tanrıların şu anda bizimle olduğunu hissediyorum.”

Mira sözünü dinledi ve ben yerden, Sebby tütsüyü Mira’nın uzuvlarının etrafında dolaştırırken silüetinin dumanlı bir kopyasının yükselip havaya karışmasını izledim.

“Daha iyi,” diye fısıldadı Sebby. “Yardım çağrılarımızı duydular.”

Eğilip Mira'nın önce alnını, sonra dudaklarını öptü. Ben yanına uzanıp vücudunu onunkine sarmasını ve boynuyla yastık arasındaki boşluğa derin derin solumasını izlerken, tütsünün dumanı üstlerine asılı kaldı. Mira, Sebby'nin saçıyla oynarken, vücutları birbirine uymak için yaratılmış gibi, bacaklarının birbirine dolanmasına ses çıkarmadı. Onları izlerken, ciğerimin altında bir sızı hissettim.

Mira bana baktı.

"Pırıltılar içinde çok tatlı görünüyor, Sebs," dedi.

Sebby kafasını kaldırıp baktı ve gülümsedi. Mira elini bana uzattı.

"Buraya gel, Jeremy."

Beni yanına çekti ve vücudum Mira'nınkine dayalı halde dumanın arasında yattık.

"Onu öpmelisin, Sebby," dedi. "Tanrıları mutlu etmek için."

Sebby gülümsedi, dirseğinin üstünde doğruldu ve Mira'nın mumla aydınlatılmış odasında gözleri gerçek bir sihir gibi ışıldayarak bana baktı. Yarı açık pencereden içeri hafif bir esinti süzülüyordu. Tavandan sarkan süslemeler usul usul sallandı.

"Yapmamız gerektiğini söylüyor," dedi.

Bana doğru eğildi ve Mira aramızda yatarken, bugüne kadar benim için esrarını koruyan bir cesaret beni ona götürdü ve üstünde bir yerde buluştuk. Sonra Sebby'nin dudakları benimkilerin üstüne kapandı ve evren kusursuz bir akkora dönüştü. O andan önce bir hiçtim ve bir gün yine hiç olacaktım. Ama o anda hayatım gerçekte. Dudaklarıyla ve güzel ağzıyla.

Sebby geri çekildi ve Mira bana arkasını dönüp vücudunu ona sardı.

"İyi," dedi, "büyü tamamlandı."

JEREMY

Ertesi sabah daha uyanmadan paniğe kapıldığımı hissettim; henüz tam bilince kavuşmayan beynim önceki akşam yaşananların değerlendirmesini yapıyordu. Bu yanımda, o anda Mira ve Sebby'yle birlikteyken ne kadar mutlu olursam olayım, kendimi utandırdığımdan emin olduğumu biliyordu. Orada onlarla olmaya hakkım olduğunu düşünerek fazla gözü pek davranmıştım ve şimdi, bana has bir utançla cezalandırılacaktım.

Sebby'nin öpüşünü, Mira'nın aramızdaki vücudunu hatırlayınca, battaniyemin altına saklandım ve karnımda bir kıpırtı, sadece yanlış şeyi yapmam ya da söylemem için daha fazla fırsata yol açacak türde bir arzu hissettim. Başka insanlar benim için iyi bir fikir değildi. Bunu hep biliyordum. Ne yaptığımı sanıyordum ki?

Komodininin üstünde duran telefonuma baktım. Yeni bir mesaj. Mira'dandı.

Bloomfield ve Ridge'deki otobüs durağında buluşalım.
Öğlen 3'te.

Bisikletimle oraya vardığımda, otobüs durağında oturuyorlardı.

"Mükemmel," dedi Mira. "Geldin."

"Nereye gidiyoruz?"

"Arc's'a," dedi Sebbby. Mira'ya döndü. "Yoksa Goodwill'e mi?"

"Pazarları Goodwill kapalı."

"Arc's o zaman," dedi Sebbby. "İyi ruh halimizi sağlamlaştırmak için, hemen ikinci el alışveriş yapmalıyız. Tanrı'nın Gününü kasvetli bir eylemsizlikle gözlemlemekte ısrar eden insanlara hiç sabrımız yok."

Bisikletimin kilidini taktım.

"İkinci el dükkânına mı gidiyoruz?"

"Eski zaferlerin mekânına gidiyoruz," dedi Sebbby. "Aşırı özgüvene kapılmak için bir neden yok ama Arc's bizi bugüne kadar hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

"Ayrıca ben bir dolarlık şanslı kıyafetimi giydim," dedi Mira. "Bir dolarlık elbise, bir dolarlık palto, bir dolarlık çizmeler."

Bana göstermek için ayağa kalktı. Minik beyaz puantiyeli, kayıkçı yakası beyaz biyeli, belli belirsiz bahriyeli havası taşıyan lacivert bir elbiseydi. Bele oturan lacivert trençkotu kalçada genişliyordu. Kıyafet yıpranmış kahverengi kovboy çizmeleriyle tamamlanmıştı.

"Hoş," dedim. "Gerçekten sadece bir dolar mı?"

"Teknik olarak çizmeler iki dolardı ama çizme başına bir dolar ettiğine göre, sayılır."

Otobüs geldi, bindik ve arka taraftaki yüksek koltuklara yöneldik.

“Ne kadar uzak?” diye sordum.

“Bu kutsal bir göç, Jeremy,” dedi Sebbby. “Yıllarca sürmeli. Vaat edilen topraklara vardığında boğulacağın armağanlara layık olduğunu ispatlamalısın.”

“Yirmi dakika,” dedi Mira.

Arc’s otayolun biraz uzağındaki bir dükkân sırasında bir el işi malzemeleri dükkânı ve rehincinin arasında kalan, dikkat çekici olmaya uzak bir mağazaydı. Mira hemen ön kapının yanındaki palto askısını karıştırmaya başladı.

Sebbby PAZAR GÜNLERİ KIRMIZI ETİKETLİ, PAZARTESİ GÜNLERİ MAVİ ETİKETLİ ÜRÜNLER YARI FİYATINA yazılı tabelaya bakıp, “Cennet gibi,” dedi.

Beni içeri çekti. Kapının üstündeki çan, ilgisiz bir insan grubuna gelişimizi haber verdi. Boydan boya giysi askılarıyla dolu dükkânın ön tarafında ayakkabılara, arka tarafında ise oyuncak ve kitaplara ayrılmış birer bölüm vardı. Eşofmanlı iriyarı kadınlar alışveriş arabalarını o sıradan bu sıraya iterek, çiçekli gecelikleri ve kullanılmış Cadılar Bayramı çocuk kostümlerini inceliyor ve aldıkları yere geri bırakıyorlardı. Sergi amacının ötesinde herhangi bir dekor yoktu. Burası misyonu olan bir yerdi. Süsleyip püslemeye gerek yoktu. Buradakiler tek kullanımlık bir toplumun gözden çıkardığı ve tek tek elden geçirecek sabrı ya da kelepirci bulmaya ihtiyacı olanlar için yarı organize edilmiş eşyalardı.

“Özellikle aradığımız bir şey var mı?” diye sordum.

“Daha önce bir ikinci el dükkânından alışveriş yapmadın, değil mi?” dedi Sebbby. Başımı hayır der gibi salladım.

“Her şeyi ve hiçbir şeyi arıyoruz. Kendimize...” Topuğuna palmiye ağaçları çizilmiş kocaman platform topuklu kırmızı bir ayakkabıyı eline aldı. “İlham arıyoruz.”

Mira arkamızdaki kapıdan içeri girdi ve hiç vakit kaybetmeden, dükkânın arka tarafında gözden kayboldu.

“İlk yarım saat kendi haline bırakmak en iyisi,” dedi Sebby. “Bayağı bir şey toplamadan konuşmayı sevmez.”

“İkiniz bunu sık sık yapar mısınız?”

“Mira benden sık gelir. Takıntılıdır.” Platform topuklu ayakkabıyı aldığı yere bıraktı. “Ne yazık ki benim numaram değil.”

Beni erkek bölümüne götürdü ve denemem için birkaç tişört ve kazak seçti. Kendisine insan anatomisine pek aşina olmadığı her halinden belli olan bir elin sırt kısmına kafatası çizdiği deri bir motosiklet ceketı buldu ve dükkânı sırtında o ceketle dolaşmakta ısrar etti.

Alışveriş arabasında bir blender olan yaşlı bir kadını süzerek, “Böylece bu serserilerin hiçbiri bize bulaşmaz,” dedi.

Mira’yla soyunma kabinlerinde bir araya geldik. Alt kısmında ayaklarınızı, üst kısmında başınızı ve omuzlarınızı açmakta bırakan bar tarzı çift kanatlı kapıları olan, yan yana üç küçük kabin vardı. Mira’nın kolları elbiselerle doluydu ve omzundan kemerler sarkıyordu.

“Defile,” dedi.

Sebby aksesuar raflarına taarruza geçip kulaklarını alabilirdiği kılıpsli küpeyle doldururken, ben de Mira’nın bitişindeki kabine girdim.

“Pekâlâ, bence bunda potansiyel var,” dedi Mira. Soyunma kabininin kapısını itti ve mor dantelden kabarık etekli bir balo

elbisesiyle dışarı çıktı. Elbisenin açık fermuarından sutyenin kopçası görünüyordu.

“Üst tarafı çok dar,” dedi. “Ama belden kesip eteğe dönüştürebilirim.”

“Nasıl yapılacağını biliyor musun?” dedim.

“İğne iplik konusunda çok beceriklidir,” dedi Sebby. Boynuna birkaç eşarp sardı. “Mira eskiden ünlü Mountain View Oyuncuları’nın kostümelerini yapardı. Pippin kostümü çok iddialıydı.”

“Gerçekten mi?”

“Ortaokulumdaki oyunlar için birkaç ıvır zıvır işte. Aptalcaydı.”

“Kulağa çok havalı geliyor.”

Mira omuz silkti.

“Önemli değildi.”

Sebby’nin benim için seçtiği hırkalardan birini üstüme geçirdim. Kahverengi düğmeli, mavi bir hırkaydı.

“İyi oldu,” dedi Sebby.

“Ama giyecek mi?” dedi Mira.

Sebby bana, “Giyer misin?” diye sordu.

Aynada kendime bakmak için döndüm. Kazak, ölümünden sonra büyükbabamın dolabında bulabileceğimiz türde, fazla süslü ve biraz rüküştü. Ama Sebby seçmişti. Sırf bu yüzden hayatımın sonuna kadar her gün giymek isteyebilirdim.

“Sırf hatır için bir şeyler biriktireceksen, ikinci el dükkânından alışveriş yapmanın bir anlamı yok,” dedi Mira.

“Evet, o zaman sonunda Mira’nınki gibi bir dolabın olur,” dedi Sebby.

“Aldığım her şey için bir planım var,” dedi Mira.

“Gerçekleştirmedığın projeler biriktiriyorsun.”

“Evet, tamam, bazı projeler daha sonra daha az değerli görünüyor. Ama benim hatam değil. Aptal okul formları bütün eğlenceyi kaçırıyor.”

Mira aynada kendine baktı.

“Ama sanırım bunun üstünde çalışacağım.”

“Öyle mi diyorsun?” dedi Sebby.

Mira, “Evet, Sebby, dırdırı kes,” dedi ve sallanan kapıların arasından geçip kabinine döndü. “Her şeye baktıktan sonra karar vereceğim. Jeremy, sen o kazağı alıyorsun.”

“Giyerim,” dedim.

“Tabii ki giyeceksin,” dedi Sebby. “Sana çok yakıştı.”

İki saat sonra, Mira mor elbiseyi bırakıp elde dikilmiş, siyah beyaz retro bir elbise ve armaları ve bölük numarasıyla eksiksiz, orijinal bir İzci Kız üniformasında karar kıldı. Sebby, “bu benzersiz sanat eseri de dahil, Arc’s’taki hiçbir şeyin on dolardan pahalı olmaması gerektiğine” dikkat çekerek, on beş dolarlık deri ceketini raftaki yerine bıraktı.

Ben hırkayla birlikte Mira’nın benim için seçtiği yıpranmış kahverengi deri kemeri aldım. Tam çıkmak üzereyken, Mira erkek aksesuarlarının durduğu rafın önünde durdu.

“Şuna bakın.” Üstünde beyaz yazılar ve beyaz çiçek desenleri olan lacivert bir kravatı eline aldı.

“Ne yazıyor?” diye sordum.

“Shakespeare’den alıntılar,” dedi. “‘Kendi benliğine sadık ol.’ ‘Uyumak, belki rüya görmek.’”

Sebby kravatı inceledi. “Tamamen rasgele Shakespeare alıntıları.”

“Bunu Peter’a almalıyız,” dedi Mira bana dönerek.

“Peter Sprenger’a mı?”

“Evet.”

“Neden?”

“Sence de ‘edebiyat öğretmeni’ diye bağırırmıyor mu? Üstünde çiçekler ve Shakespeare alıntıları olan bir kravat.” Fiyat etiketine bakmak için arkasını çevirdi. “Sadece elli sent. Alıyorum.”

Tekrar otobüse binince, aldıklarımızı elden geçirdik.

“Sen bir şey almadın,” dedim Sebby’ye.

“Ben bugün sadece yoldaşlık ettim,” dedi. “Ayrıca şu aralar odam şaşırtıcı bir şekilde bana ait olmayan taçlar yüzünden biraz fazla kalabalık.”

“Tilly’nin sana dolap sözü verdiğini sanıyordum,” dedi Mira.

“Orada yaşadığımı anımsadığından bile emin değilim.”

“Tilly kim?” diye sordum.

“Namı diğer Koca Ana,” dedi Sebby. “Çalıştığım genelevi işletiyor.”

“Bakıcı annesi,” dedi Mira.

“Ah,” dedim.

“Doğru,” dedi Sebby, Mira’nın aldığı yeni oymakbaşı formasını üstüne tutarak. “Devlet bakımı altındayım. Bayağı seksi, değil mi?”

“Senin, şey...” Nasıl soracağımı bilemedim.

“Bildğin gibi, annem öldü. Başka kimsem yok. Bir geneleve girdim.” Elbiseyi özenle katlayıp Mira’nın torbasına koydu. “Taç takıntılı bir fahişe dostumla aynı odayı paylaşıyoruz.”

“Muhtemelen dokuz yaşında bir kıza fahişe demek pek iyi bir şey değildir,” dedi Mira.

“Tamam. Pis orospu o zaman.”

Mira gözlerini devirdi ve Peter'a aldığı kravatı çıkardı.

"Peter'ın doğum gününü biliyor muyuz?"

"Bugün vermeliyiz," dedi Sebbby. "Keşfimizin sevincini paylaşabilmek için."

"Pazar günü okulda olmaz ki," dedi Mira.

"Nerede oturduğunu biliyorum," deme kararını vermem bir dakika sürdü.

Peter okula birkaç blok mesafede, Aziz F'ye ait, boyaları dökülen, arka bahçesi bakımsız iki ailelik bir evin yarısında oturuyordu. Kapıyı kot pantolondan kesilmiş bir şort ve beyaz bir tişörtle açtı ve karşısında kostümü yetersiz ama heyecan dolu bir Cadılar Bayramı ekibine benzeyen üçümüzü bulunca bakakaldı.

Aramızdan biri *Güneş de Doğar* hakkında derin bir saptamada bulunmuş gibi, her zamanki keyifli tavrıyla, "Merhaba," dedi.

"Size bir şey getirdik," dedi Mira.

"Bir hediye," dedi Sebbby.

"Bir dakika." Peter içeri girdi. Aralık kalan kapıdan oturma odasındaki birkaç şişeyi topladığını ve mutfaktaki geri dönüşüm kutusuna attığını gördük.

Geri gelince, "İçeri gelin," diyerek kapıyı ardına kadar açtı.

Oturma odası buraya son gelişimde aklımda kaldığı gibiydi; sadece Peter kimseyi beklemediği için biraz daha dağınıktı. Eski bir televizyon koltuğunun yanındaki eğri büğrü kanepe'nin üstünde, bir sepet dolusu katlanmamış temiz çamaşır duruyordu. Sesi kısık geniş ekranlı TV'de futbol maçı açıktı. Sehpanın üstünde, mavi ve kırmızı kalemlerin yanında bir öğrenci kompozisyonları yığını duruyordu.

Sebby çamaşır sepetinin yanında kendine rahat bir yer edinerek, “Maçı izlemek için *kankalarını* çağırmış olman gerekmez miydi, Peter?” diye sordu.

“Ne? İnsan pazar akşamı tek başına çamaşır katlıyor diye illa ezik mi olmalı?”

“Sen söyledin, ben değil,” dedi Sebby.

“Sizi içeri davet ettiğime pişman olmaya başlıyorum.”

Mira kanepeye, Sebby’nin yanına oturdu.

“Sana gerçekten bir şey getirdik,” dedi. Kravatı torbadan çıkarıp Peter’a uzattı. “Edebi boyunbağı.”

Peter kravatı inceledi. “Ne ödünç veren ol ne de ödünç alan,” diye okudu.

“Shakespeare,” dedi Sebby bilmiş bir tavırla.

“Onu anladım.”

“İkinci el mağazasında gördük ve hoşuna gideceğini düşündük,” dedi Mira.

“Gitti,” dedi Peter. “Bayıldım, teşekkürler.”

“Rica ederiz,” dedi Sebby.

Peter’ın mutfağı, oturma odasından bir tezgâh ve kahvaltı illa günün olasılıklarının kıyısına tüneyerek yapılmalıymış gibi rahatsız görünüşlü taburelerle ayrılmıştı. Peter buzdolabına gitti.

“Size bir şeyler ikram edebilir miyim? Sanırım meyve suyu var.”

“Ben bir Diyet Dr Pepper alayım, limon dilimiyle lütfen,” dedi Sebby.

“Dediğim gibi meyve suyu var.”

“Biz böyle iyiyiz,” dedi Mira.

Pencerenin yanında durmuş, Peter’ın arka bahçesine uzanan verandaya bakıyordum. Sebby ve Mira’yı buraya getirerek

Peter’la aramızdaki bir tür gizli güvene ihanet etmiş olmaktan endişeliydim. Ya da onu bir hediye getirmenin dışındaki bir nedenden ötürü ziyaret etmek bana yardımları için teşekkür etmenin bir yolu olabilirmiş gibi. Bu tür bir şey için teşekkür etmenin yolunu bulmak zordu.

“Patriot’lar mı?” dedi Sebby TV’ye bakarak.

“Evet, kâğıtları notlarken arka planda ses olsun diye açtım,” dedi Peter. “Ben daha çok basketbol sevenlerdenim.”

“WNBA?” dedi Sebby. “Orada bayağı seksi şeyler dönüyor.”

“Peter bizim öğretmenimiz,” dedi Mira. “Onunla ‘seksi şeylerden’ bahsetmekten uzak durursan çok iyi olur.”

“Dinle, bu erkek mevzusu,” dedi Sebby. “Sen anlamazsın.”

Peter geldi ve TV koltuğuna oturdu.

“Haksız mıyım, dostum?” Sebby yumruk selamı için yumruğunu uzattı. Peter’in yumruğu onu yarı yolda karşıladı.

“Tamamen, kardeşim,” dedi.

Mira gözlerini devirdi.

Bir anda çok tuhaf hissettim. Sebby ve Mira’nın, benimle birlikte Peter’in oturma odasında olması, espriler yapması ve bir şekilde Peter’a, belki de benim için işlerin yoluna girdiğini göstermesi normal bir şeymiş gibi davranabilmem için, önce bu yerle ilgili anılarımı tek başıma süzgeçten geçirmem gerekiyormuş gibi geliyordu. Belki de sonunda benim de arkadaşlarım olacaktı ve geçen bahar korunmaya ihtiyaç duyan oğlan olmaktan çıkacaktım. Ama her şey o kadar yeniydi ki. Dansın üstünden sadece iki gün geçmişti ve tam şu anda uzun soluklu olmayacağından emindim. Kaçınılmaz bir gelecekte, Peter beni artık Mira ve Sebby’yle neden görmediğini sorduğunda yaşayacağım utancı şimdiden bekliyordum.

“Tuvalete gitmeliyim,” dedim ve ön kapının yanındaki merdivene yöneldim.

“Yerini biliyorsun,” dedi Peter.

“Ben de gitmeliyim,” dedi Sebby ve ayağa kalkıp peşimden merdiveni çıktı.

İkinci katta, banyo sol tarafta, Peter’ın yatak odası sağ taraftaydı ve açık kapısından dağınık bir yatak ve çekmecelerinden giysilerin taşıdığı bir şifonyer görünüyordu.

“Bayağı dağınık, ha?” dedi Sebby odaya girerken.

“Bence yalnız yaşadığın zaman bir önemi olmuyordur,” dedim.

Sebby rahat bir tavırla yatağın üstüne yerleşti.

“Peter hakkında ne düşünüyoruz? Kız arkadaşı yok mudur? Ya da erkek arkadaşı?”

“Üniversitedeyken ciddi bir kız arkadaşı olduğunu biliyorum,” dedim. “Mezuniyetlerinden sonraki yıl, birlikte sırt çantasıyla Avrupa turuna çıkmışlar. Kız geri dönmek istememiş, Peter istemiş. Bu yüzden ayrılmışlar.”

Sebby dağınık çarşafların arasında, yatağa yaslanmış, odayı inceliyordu. Bir anda zihnimde ikimizin o yatakta birlikte olduğumuz ve çarşafların böyle düğüm olmasına bizim neden olduğumuz bir görüntü belirdi.

“Hakkında çok şey biliyorsun, ha?” dedi Sebby.

“Sanırım. Evet.

“Buraya daha önce de geldin?”

“Evet. Geçen bahar. Okulda bir şey olmuştu ve...”

“Dolap olayı,” dedi Sebby.

“Duydun mu?”

Başını evet der gibi salladı. “Haber çabuk yayılıyor.”

Eşiği atlamaya istekli olmadığım için, kapı girişine yaslanmış onu izliyordum.

“İşemen gerektiğini sanıyordum,” dedi.

Başımı hayır der gibi salladım. “Pek değil. Ben sadece...”

“Yalnız kalmak için fırsat mı arıyordun?”

“Öyle de denebilir.”

“Peter’ın odasında yalnız kalmak için mi? Evet, anladım,” dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Artık kızarmaya başlamıştım.

“Hayır. Öyle değil.”

“Gel buraya,” dedi.

“Bence burada olmamalıyız.”

“Hayır, sorun değil. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Ona doğru bir adım atarken, kalbim, kaçmaya ya da kalıp her tür etkileşimi, kendi hayallerimin ötesinde herhangi bir şey içeren bir dünyada yaşama girişimimi sabote etme yöntemle-rimle savaşılmaya hazırlanır gibi, yerinden oynadı.

Sebby tişörtünü kaldırdı.

“Görüyor musun?” dedi.

Gövdesinde enine uzanan, büyük kırmızı bir yara izi vardı.

“Evet,” dedim. Kendimi tutup dokunma isteğime karşı koydum.

Tişörtü indirdi. “Okulumdaki mağara adamları midemin canına okuduktan sonra hastanede iki hafta geçirdim.”

“Ciddi misin?”

“Ah, hem de nasıl.”

“Ne oldu?”

“Futbol takımından bazı götler görünüşümden hoşlanmı-yordu.”

“Onları tanıyor muydun?”

“Çok az.” Tekrar dirseklerinin üstüne yaslandı. “Ve asıl yazık olan, futbolu gerçekten severim.”

“Ama iyileştin mi?” dedim. “Demek istediğim, şimdi iyi misin?”

Başını evet der gibi salladı. “Evet, elbette. Üstünden ne-redeyse bir yıl geçti. Bilirsin işte. Salla gitsin, değil mi? Başka seçeneğin var mı?”

“Bilmiyorum,” dedim.

Bir süre sessiz kaldık. Elim yatağın üstünde, onunkinin yakınında duruyordu.

“Bugüne kadar bana vuran olmadı,” dedim. “Hayal bile edemiyorum.”

“Berbat bir şey. Üstelik yumruk atmayı becerebilirim ama bu olayda karşımda iki kişiydiler. Şansım yoktu.”

“Hastanede iki hafta mı kaldın?”

“Evet. İki ameliyat. Büyük bir olay olmaması gerekirdi ama ilkinden sonra birtakım komplikasyonlar oldu. Doktorum karnıma sigarasını mı ne düşürmüştü.”

“O çocuklara ne oldu? Başları belaya girdi mi?”

“Sanırım bir süre uzaklaştırma aldılar. Bilmiyorum. Son-rasında her şey karıştı. Düşüneceğim son şey onlardı.”

“Bakıcı annen üzüldü mü?”

“Beklenen sevgi dolu ebeveyn figürüne yakışacak şekilde yanıma koştı mu diye mi soruyorsan, hayır.”

“O zaman sana kim baktı? Olaydan sonra yani?”

Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını yatağın üstüne topladı.

“Mira,” dedi. “Mira baktı.”

Sonra iki akşam önce hamburgercide yaptığı gibi, elimi tuttu. Parmaklarını bir tür gizli mesajın izini sürer gibi, avucunun içindeki çizgilerin üstünde dolaştırırken, kıpırdamamaya çalıştım.

“Bana da Peter baktı,” dedim sonunda. “Sanırım. Geçen bahar. Buraya o yüzden gelmiştim.”

“İyi ki o varmış,” dedi.

“Evet,” dedim. “Bence de.”

MIRA

Mira, Peter'in evinde etrafına bakınırken, okulun ona daha hoş bir yer sağlayamamış olmasına biraz üzüldü.

"Burayı seviyor musun?" diye sordu.

"Fena değil," dedi Peter. "İş görüyor. Evin diğer yarısında çılgınlık atan çok tatlı bir yenidoğanın yaşaması eğlenceli oluyor."

"Evet, garaj yolundaki dev minivanın senin olmadığını anlamıştım."

"Evet, ben arabamı okulda bırakıyorum. Zaten her gün yürüyerek gidiyorum."

Mira kanepeden kalkıp buzdolabına gitti ve içindekileri inceledi.

"Vay canına, gerçekten sadece meyve suyun varmış."

"Evet," dedi Peter.

"Ve bira."

"Henüz yaş sınırının altında olan öğrencilerimle paylaşmak için değil."

Mira meyve suyu şişesini aldı. “Ne bu? Kızılcık-Elma mı? Beş yaşında falan mısın?”

Televizyonda akıl almaz bir çöl arazisinin kaya oluşumları arasında hız yapan üstü açık kırmızı bir arabanın reklamı vardı.

“Normalde huzurlu olan evime bu akşam getirilen yargılama düzeyinden hoşnut olduğumdan emin değilim.”

“Özür dilerim.” Mira kanepeye geri oturdu. “Kızılcık-Elma harikadır.”

Peter ona gülümsedi. Tescilli Peter Gülümsemesi. Mira kızardığını hissedince toparlanmaya çalıştı.

“Kravatı gerçekten beğendin mi?”

“Harika,” dedi Peter. “İkinci el mağazalarına sık sık gider misin?”

Mira başını evet der gibi salladı. “Beni neşelendiriyor. İyi bir ikinci el mağazasında kendini hikâyelerle dolu bir odada hissediyorsun ve yanında eve getireceğin hikâyeler bulmak sana kalıyor.” Bir anda utanarak sustu. “Kulağa çok saçma geliyor, değil mi?”

“Çok hoşuma gitti. Hikâyelerle dolu bir oda.”

“Sonra o kıyafetleri giydiğin zaman, bu kez senin yeni bir hikâye anlatmana yardım ediyorlar ama o eski kısmı da beraberlerinde getiriyorlar ve bundan kendinin bile gerçekten anlayamadığın bir şekilde istifade ediyorsun.”

Peter gülümsedi.

“Bu çok güzel bir düşünce, Mira.”

Mira kanepede yanında duran yastığa baktı.

“Okul formalarından bu yüzden bu kadar nefret ediyorum,” dedi.

“Bir hikâyeleri olmasın diye tasarlanmışlar,” dedi Peter.

“Aynen öyle.”

“Amaçları bu.”

“Evet. Kesinlikle öyle.”

Peter başını evet der gibi salladı. “Anlıyorum.”

Mira yastığının üstündeki bir ipliği çekti.

“Haydi,” dedi Peter. “Sana arka bahçeyi göstereyim. Normalde bahçeye dönüştürmem gereken yerde bir ‘otur ve boş boş bak’ köşem var. Bir şeyler yetiştirecek sabrım yok.”

Mira, Peter’ın peşinde arka verandaya çıktı. Alacakaranlık çökmüştü. Bahçeyi yabani otlar bürümüştü.

“Vay canına,” dedi Mira. “Bayağı kötüymüş.”

“Hayal etmeye çalış,” dedi Peter paslı metal sandalyelerden birine otururken. “Belki şuraya bir sebze bahçesi, biraz gül ağacı ve... neydi adı? Bir çardak.”

“Bir çardak. Hoş.”

“Belki süs balıkları olan küçük bir havuz.”

Mira yanına oturdu. “Şey, büyük hayaller kuruyorsun. Sanırım asıl önemli olan bu.”

Bir süre bahçeye bakarak oturdular.

“Bugün biraz neşelenmeye mi ihtiyacın vardı?” dedi Peter.

“Efendim?”

“İkinci el dükkânlarının seni neşelendirdiğini söyledin. Bugün bu yüzden mi gittiniz?”

“Sanırım.” Mira devam etmeden önce bir an durdu. “Bazen tuhaf nöbetlere tutuluyorum. Annem öyle diyor. Ben asla öyle demezdim. Beni narin bir Güneyli hanımefendi gibi gösteriyor.”

Peter güldü.

“Ama bazen her şeyin boyumu aştığı anlar oluyor,” dedi Mira. “Kendimi görünmez hissediyorum. Yokmuşum gibi. Belki de yok olmayı diliyorumdur. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Elbette,” dedi Peter. “Sanırım.”

“Geçtiği zaman, çok saçma geliyor. Neden kendimi bırakıp gevşemedim ki falan oluyorum. Ama yaşarken, bir daha asla gevşeyemeyecekmişim gibi hissediyorum.”

“Dansta da mutsuz görünüyordun,” dedi Peter.

“Evet. Ablam yüzünden. Kendimi kötü hissetmemi sağlama konusunda bir numaradır.”

“Kardeşler bu işe yarayabiliyor.”

“Bazen bunu kasten yaptığını düşünüyorum. Demek istediğim, sanki ben iyileşmeden beni bozması gerektiğini falan düşünüyor.”

“Hangi konuda iyileşmen gerekiyor?”

“Her konuda. Julie her şeyi mükemmel yapar. Lisedeyken kız softbol takımının kaptanı ve sınıf başkanıydı ve gazeteyi yönetiyordu. Şimdi de Harvard’da. Hukuk hazırlıkta. Annemle babamın rüyalarının gerçek olması gibi bir şey.”

“Bu durumda sen ne oluyorsun?”

“Annemle babamın kâbusu.” Mira yüzünü buruşturdu.

Peter gülümsedi. “Bundan şüpheliyim.”

“Julie üniversiteye gittiğinden beri, benim kendilerine seçecekleri kız evlat olmadığımı yavaş yavaş anlıyor gibiler.”

“Annenle babanın senden ablan gibi olmanı beklediklerini mi düşünüyorsun?”

“Beklediklerini biliyorum. İkisi de onun gibi. Üçü de bir insanın başarılı olmamasının yeterince çaba harcamadığı anlamına geldiğine inanıyor.”

“Sen neye inanıyorsun?”

“Sanırım ben bazı insanların bazı konularda yeterince iyi olmadığına inanıyorum.”

“Belki de başka şeylerde iyidirler.”

Mira omuz silkti.

“Ve bu nöbetlerin bütün bunlarla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Peter.

“Julie üniversiteye gidince ve ben Mountain View’da birinci sınıfa başlayınca başladıklarını biliyorum. Ve gittikçe kötüleştiklerini. Ta ki okula gitmez olup hangi konuda iyi hangi konuda kötü olduğum konusunda kaygılanmayı bırakana kadar.”

“Ama şimdi yine okuldasın.”

“Evet. Yine okuldayım.”

Birlikte bahçeye baktılar. Hava kararıyordu.

“Bana anlattıkların hakkında bir şey söylememin sakıncası var mı?” diye sordu Peter.

“Evet. Hayır. Yok.”

“Şey, kendi hayatımda bana gizemli ya da mantıksız gelen duygulara kapıldığım zamanlarda, bu genelde bir yanımlı sakladığım anlamına geliyordu. İçimde başka insanlara göstermekten çekindiğim bir şey olduğu anlamına. Ve içime bakmak ve dışarı çıkmaya çalışan şeyin ne olduğunu anlamak ve sonra onu sahiplenmek için bir güç noktası bulmam gerekiyordu. Kendim olmak için.”

“Hımm.”

“Kulağa basit geliyor, değil mi?”

“Sakladığın neydi?”

“Şey, hayata dair çok büyük fikirleri olan biriyle bir ilişkim vardı. O dünyayı gezmek, bir yere bağlı kalmamak ve büyük

maceralar yaşamak istiyordu. Ben de onun gibi olabileceğime, ona ayak uydurabileceğime inanmak istiyordum. Ama aslında ona ve o insan olmadığımı itiraf edemediğim için kendime sinir oluyordum. Seyahat etmeyi ve dünyayı görmeyi severim ama sonunda eve dönmek ve her gün aynı saatte uyandığım, aynı yere gittiğim ve yapmaya değer bir şey yaptığımı hissettiğim kesin bir hayat sürmek isterim.”

“Öğretmenlik böyle mi hissettiriyor?”

“İhtişamlı bir iş olmadığını biliyorum ama ben de ihtişamlı bir adam değilim. Ve öğrencilerimin hayatlarında bir fark yaratabildiğimi hissediyorsam, bu dünyanın en güzel duygusu.”

Mira gülümsedi.

“Ne?” dedi Peter. “Yoksa dizginlenemez iyimserliğime mi gülüyorsun.”

“Ben sadece Peter Sprenger’ın arka bahçesinde bir terapi seansı tuzağına düşürüldüğüme inanamıyorum.”

“Bunların, insanları kandırıp terapiye alma koltuklarını olduğu doğru. Bahsetmiş miydin?”

Mira güldü. “Hayır, bahsetmedin.”

“Pekâlâ, o zaman ben zihin sağlığı konusunda biraz daha derin saptamada bulunmadan içeri girsek iyi olur.”

İkisi de ayağa kalktı.

“Pekâlâ, bir şey daha var, Bay Koltuk Terapisti,” dedi Mira.

“Evet?”

“Benim sakladığım şey ne?”

“Ne yazık ki asıl mesele, onu senin bulmak zorunda olman.”

“Evet. İçimden bir ses böyle diyeceğini söylemişti.”

JEREMY

Peter'ın evinden birlikte ayrıldık ve Sebby ile Mira bisikletimi kilitlediğim otobüs durağına kadar bana eşlik etti. Mira'yı ertesi sabah okulda görecektim ama onlardan ayrılmak zor geldi. O hafta sonu, bir şeyleri harekete geçirmişti. Birlikte geçirdiğimiz iki buçuk gün, yeni bir safhayı kabullendiğinizde hep olduğu gibi, vakit önce sıkışıp sonra genişlemişti sanki. Yepyeni bir versiyonunuzun doğduğu ve sabretmek zorunda olduğunuz zamanlardaki gibi. Oysa ben, sabır dışında her şeyi hissediyordum. O ikisini görüş alanımdan çıkarırsam bir daha hiç göremeyecekmişim gibi geliyordu. Bunların hiçbiri yaşanmamış olacaktı sanki.

Onlardan ayrılıp bisikletle eve dönerken, bizi birbirimize bağlayan ip ben pedal çevirdikçe inceliyormuş gibi hissettim. Öyle de oldu. O haftadan itibaren, kalbim artık bana ait değildi.

İKİNCİ KISIM

SEBBY

Geçen aralık ayında hastaneden taburcu edildiğin gün, eve ambulansla götürüldün çünkü Tilly seni almaya gelemeyecekti. Şoför görünmez bir bedene göz kulak oluyormuşsun gibi, seni tek başına arka koltuğa oturttu. Kendini, kendine musallat olmuş bir hayalet gibi hissettin.

Ambulans Tilly'nin evinin önünde durdu, şoför inip arka kapıyı açtı ve sen içinde birkaç parça özel eşyanın olduğu naylon bir torbayla indin. Sonra şoför kapıları kapattı ve çekip gitti. Arkasından baktın. Sessiz bir ambulansın sinir bozan bir yanı vardı.

Eve baktın. Minik yüzler ön pencereden seni izliyordu. Stephanie kapıyı açınca yüzler kayboldu.

“Kaza mı geçirdin?” dedi Stephanie.

“Onun gibi bir şey,” dedin.

Kapıya gittin. Stephanie geçmen için kenara çekildi.

“Bir yerine bir şey oldu mu?” diye sordu.

“Evet,” dedin. “Tilly nerede?”

“Mutfakta.”

Tilly’nin Daniel ve Connor’la masada oturduğu mutfığa gittin. Masanın üstünde açık boyama kitapları vardı; renkli kuru boyalar her yerdeydi. Oğlanlar sana bakıyordu.

Tilly’nin sana dönük sırtına, “Geldim,” dedin.

Dönüp sana bakmadan önce bir an durdu. Dönünce gözlerine bakmadan, “İyi,” dedi.

Tekrar boyama kitaplarına döndü. Oğlanlar sana bakmaya devam etti.

Jonathan’ın yatağında *Sports Illustrated* okuduğu odanıza gittin. Kapıyı biraz sertçe kapattın, eşyalarını yatağının üstüne attın.

“Bakın, kimler gelmiş,” dedi Jonathan.

“Beni özledin mi?”

“Hayır,” dedi. “Odanın bana kalması hoştu.”

“Çok teşekkürler.”

Jonathan yatağında doğruldu.

“Tilly’yle konuştun mu?” diye sordu.

“Bana söyleyecek bir şeyi yok gibi görünüyor.”

“Evet, sanırım bayağı kızgın.”

Yatağına oturdun.

“Kızacak nesi var ki? O lanet olası hastanede altı hafta geçiren benim,” dedin. “Bu arada, ziyaret ettiğin için teşekkürler.”

“Okul ona soyunma odasında oğlanın tekiyle işi pişirdiğini söylemiş. Seni o yüzden pataklamışlar.”

“Ne?”

“Çılgına döndü. Bana bu konuda bir şey bilip bilmediğimi sorup durdu. Tam bir hafta boyunca, muhtemelen benim de eşcinsel olduğumu söyledi.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

Jonathan başını hayır der gibi salladı.

“Hayır, ahbap,” dedi. “Bak, daha dikkatli olmalısın. Tilly dindar bir kadın. Evinde bu tür şeyleri hoş görmeyecektir.”

“Evinde değildim,” dedin. “Ve kimseyle iş pişirmiyordum.”

“Bu yüzden seni tımarhaneye tıktıklarını da söyledi. Dönmeyen bu yüzden bu kadar uzun sürmüş.”

Başını ellerinin arasına aldın.

“Tanrım,” dedin.

Jonathan, “Ama artık iyisin, değil mi?” diye sordu.

“Sorduğun buysa, hâlâ eşcinselim.”

“Hayır, gerçekten yaralandın mı demek istiyorum.”

“Evet,” dedin. “Gerçekten yaralandım.”

“Bu berbat bir şey.”

“Evet, sağ ol.”

Ayağa kalktın ve giyecek yeni bir sweatshirt bulmak için şifonyerine gittin. Üstündeki hastane kokuyordu.

“Dinle, yine de Tilly’ye bunu telafi etmeye çalışman gerekecek,” dedi Jonathan. “Aile Hizmetleri’nin gelip seni almasını isteyeceğini söylüyordu.”

“Harika.”

Gri bir sweatshirt çıkarıp üstüne geçirdin ve kirli olanı bir köşeye attın.

“Ve tımarhaneye gerçekten girdiysen, muhtemelen seni West Valley’deki şu kafayı sıyırmış çocuklar için olan yere gönderirler.”

“Ne, bir grup evine mi?”

“Evet, orayı boylayan bir çocuk tanıyorum. Şizo ya da onun gibi bir şey olduğu için onunla kimse baş edemiyordu ve onu

West Valley'ye gönderdiler. Acayip zor olduğunu anlatmıştı. Bütün gece çılgık atan arızalı çocuklar falan varmış. Kimse onunla uğraşmasın diye yastığının altında bıçakla uyumuş.”

“Ben grup evine gitmeyeceğim,” dedin.

“Tilly seni burada istemezse seçme şansın olmayacak.”

Hastaneden getirdiğin eşyaların durduğu torbadan telefonunu çıkarıp şarja taktın. Açılınca, Mira’dan gelen mesajı gördün.

Çıktın mı? Yarın doğum günüm. Meğer tatlı on altı o kadar da tatlı değilmiş.

“Tilly hayatımı kontrol etmiyor,” dedin, telefonu ve şarj aletini tekrar torbaya atarken.

“Bak, tek yapman gereken, kilisede birkaç saat takılmak, sahte bir kız arkadaş edinmek; o zaman paçayı sıyıırırsın. Sadece birkaç yıl daha dişini sıkmalısın, dostum.”

“Hiçbir şey yapmam gerekmiyor,” dedin. Torbayı alıp ka-pıya yöneldin. “Teşekkürler, Jonathan. Seni görmek güzeldi.”

“Evet,” dedi. “İyi olmana sevindim, dostum.”

Ortak yatak odanızın kapısını kapattın ve oturma odasından sana kocaman gözlerle bakan Stephanie’nin ve mutfakta pasif agresif boya kalemleriyle uğraşan Tilly, Daniel ve Connor’ın yanından geçip dışarıya, aralık ayının soğuk öğleden sonrasına çıktın.

Telefonunu çıkardın ve şarjı tekrar tükenmeden önce, hızlı bir mesaj yazdın.

Kaçalım.

JEREMY

Sonraki birkaç haftada artık arkadaşlarımla olmasının olağüstü bir yanı yokmuş gibi davranmaya karar verdim. Babamın cumartesi günü alışveriş merkezinde takılma ya da film seyretmek için Mira'ya gitme taleplerim karşısında hayrete düşmesi, eskiden ne kadar yalnız olduğumu belli etmiyormuş gibi davranmak daha kolaydı. Elbette ben ondan daha şaşkındım ama kendime bunu çok fazla düşünme izni veririm, uzun ömürlü olmayacağından emin olduğum için paniğe kapılmaya başladım.

Mira, Rose'un nihayet bütün sohbetin JV amigo kız takımının iç politikaları etrafında dönmeye başlaması üzerine Molly/Sarah/Anna masasının terk etmesi sonucu, üçümüz öğle yemeklerinde birlikte oturuyorduk. Peter'ın ofisindeki münzevi hayatımı geride bırakmıştım ve üçümüz kafeteryanın bir köşesindeki bir masayı kendimize mesken edinmiştik.

Bugünkü sohbet konumuz, okulun Talia'yı çok hoşnut bırakan bir kararla, Sanat Kulübü'nün baharda kütüphanenin yakınında bir sergi açmasına izin vermesiydi. Bize sadece bilgisayardan çıktı alması gereken öğrencilerin kullandığı koridoru vereceklerdi ama kulübü kurmasak bunun bile olmayacağını bilmek heyecan vericiydi.

Kulüp üyelerinin çoğu projesine şimdiden karar vermişti. Aramızda en hevesli olan Rose'du; üç boyutlu kartonlardan, üzerinde Freud'dan alıntıların yazılı olacağı, devasa bir Jenga kulesi yapmayı planlıyordu.

"Bakan herkes bir parça çekecek ve kule yıkılınca sergi-lenmesi de bitecek," diye açıkladı.

Mira fikir bulma konusunda sıkıntı çekiyordu. Ben de toplantılara katılmaktan vazgeçmesinden endişeleniyordum. Ayrılması bir tür kişisel reddedilme olacaktı gibi, Mira'yı kulüpte tutmak bir anda çok önemli gelmeye başlamıştı.

"Yapmak istediğin hiçbir şey yok mu?" diye sordum.

"Ben sanatçı değilim," dedi. "Kulübe sadece sen rica ettiğin için girdim."

"Jeremy'nin genç kadınlar üstünde böyle bir çekim gücü olduğu kimin aklına gelirdi?" Rose nahoş görünen vişneli ve çikolatalı bir pasta dilimini ameliyat etmekle meşguldü. "Çikolata meyve gibi iğrenç şeylerle kirletilmemeli," diye açıkladı.

"Ama ya giysilerin?" diye üsteledim.

"Ne olmuş giysilerime?" dedi Mira. "İkinci el dükkânından alınma şeyler işte."

"Evet ama dikiş dikiyorsun. O kadar projen var."

"Onlar sanat değil."

“Olabilirler,” dedim. “Rose tuhaf bir Jenga kulesi yapabiliyorsa, sen her şeyi yaparsın.”

“Kule sanat değil,” dedi Rose ısrarla. “Yıkıldığı an sanat olacak.”

“Ya bir kütüphaneci kazayla devirirse,” dedi Mira. “O zaman da sanat olacak mı?”

“Alay ettiğini biliyorum ama iyi bir noktaya değindin. Belki etrafına kadife bir kordon koyabiliriz. Ya da bir uyarı bandı. Olay mahalli gibi.”

“Sen devirmelerini isteyeneye kadar, kimse devirmez,” dedim.

“Asıl mesele, benim kontrolü elden bırakmam.” Rose çikolatalı pastasını küçük parçalara ayırmaya geri döndü. Mira gözlerini devirdi. Ben gülmemeye çalıştım.

“İlla bir resim olması gerekmediğini anlatmaya çalışıyorum,” dedim Mira’ya. Çantamdan bir sanat kitabı çıkardım. Nick Cave’in *Benimle Yeryüzünün Merkezinde Buluş* adlı kitabıydı. Mira’yla ilk konuştuğum gün, kulüp dilekçesini imzalarken elimden aldığı kitap. Tüyer, çubuklar ve kumaşla kaplı insan figürlerinin fotoğraflarıyla doluydu. Kitabı elimden alıp sayfaları çevirmeye başladı.

“Böyle bir şey yapabilirsin,” dedim.

Gülümsedi.

“Olabilir,” dedi.

İkna çabalarım sonuç verdi ve Mira bir sonraki toplantıda sergi için bir “giyilebilir sanat” yapacağını ilan etti.

Sonrasında, Rose, Mira ve ben projelerimizin üstünde çalışmak için ders çıkışı okulda kalmaya başladık. Çoğu öğleden sonra Sebby de bütün iyi sanatçıların bir atölye asistanına ihtiyaç duyduğunu söyleyerek yardıma geldi. Peter bir prova mankeni

buldu ve Mira'nın mankeni stüdyonun köşesine yerleştirmesi için izin aldı. Mira iddialı niyetlerle satın aldığı ve sonra kaçınılmaz olarak dolabının arka tarafına ittiği giysilerden bazılarını stüdyoya getirdi ve yavaş yavaş bir fikir oluşturmaya başladı.

"İnsan içine çıktıkları için memnun görünüyorlar," dedi terk edilmiş giysilerle dolu çantayı karıştırırken. Saatlerce oturup minik kumaş parçaları kesiyor, kestiği parçaları çizim masasının üstüne dizip bir süre baktıktan sonra tekrar diziyordu. Sebby önerilerle dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

"Bir desen oluşturmayacak mısınız?"

"*Project Runway*'de değiliz, Sebby."

Sebby en iyi Tim Gunn taklidi için sırtını iyice dikleştirdi.

"Başar, Mira."

Mira benim artık, *Beni rahat bırak, düşünüyorum*, anlamına geldiğini öğrendiğim bir ses tonuyla, "Teşekkürler, Tim," dedi.

Sebby pes etti ve kaçınılmaz olarak keçeli kalemle kollarına detaylı dövmeler çizmemi istedi.

"Bir deniz adamının saldırdığı bir korsan gemisi istiyorum."

"Benim de üstünde çalışmam gereken bir projem var, biliyorsun."

"Yok sayacaksanız neden bir atölye asistanınız var ki?"

Çizerken kolunu tuttum ve iç kısmındaki yumuşak deriyi açığa çıkarmak için çevirdim. Keçeli kalem aramızdaki adı hâlâ konmamış şeyin iletkeni gibiydi.

Onlar oradayken kendi projem üstünde çalışmıyordum. Ben de onlarla çıkıyor ve atölyeyi kilitliyordum. Bazı akşamüstleri birlikte hamburgerciye gidiyorduk ama çok ödevimizin günler, dolaplarımızın önünde vedalaşıyorduk. Mira akşamüstü otobüsüne biniyor ya da Rose onu ve Sebby'yi evlerine bırakıyordu.

İşte öyle zamanlarda gizlice atölyeye dönüyordum. Hademe izin verilenden daha geç saate kaldığımı anlamasın diye ışıkları açmıyordum. Sonra malzeme dolabımın arkasından doksan santime, bir buçuk metrelik bizzat gerdiğim tuvalimi çıkarıyordum. Yaptığım en büyük tuvaldi. Işık almak için pencerenin yanındaki bir şövaleye yerleştiriyordum. Haftalar ilerledikçe akşam ışığı loşlaştı ve sonunda koridordan fark edilmeyeceğini umarak, boya paletiyle kanvası aydınlatan küçük bir masa lambasına mecbur kaldım.

Hâlâ birbirimiz hakkında bilmediğimiz şeyler vardı. Korumamız gereken sırlar. Bireysel hayatlarımızın karmaşık, zor ve idare edilemez gerçeklerinin açığa çıkması biraz daha zaman alacaktı. Ama öğrenmeye başlıyorduk.

Rose'un sırrı, ailesinin parasıydı. Yüklü miktardaki parası. Aziz F'deki öğrencilerin çoğu varlıklı ailelerden gelirdi ama Rose'un ailesi inkâr edilemeyecek kadar zengindi. Nesiller önce somun ve civata üreten eski usul bir üretim imparatorluğundan servet kazanmışlardı ve eski bir sanayi kalantorumun hoş bir taşra evi olarak inşa ettirdiği, şato olarak adlandırılabilen bir evde yaşıyorlardı. Ev, özel bir yolun sonunda, Mountain View'un Viktorya tarzı malikânelerinin dikkat çekmek için kendilerini parladığı duygusunu yaratan tuğla bir duvarın arkasında kalıyordu. Gerçek zenginlik kendini sayısız dönüm üstünde, ince bir zevk örneğiyle gizliyordu.

Rose bir abla ve bir erkek kardeş arasında ailenin ortanca çocuğuydu ve bir şekilde, aile içinde az ilgi gerektirmesiyle ün yapmıştı. Yani bir başka deyişle, kötü davranışlarını kendine saklama konusunda daha iyiydi. Liseye başladığı zaman, anne ve babasını evin kendine ait girişi olan, iki katlı, ayrı banyolu

yuvarlak kulesine taşınma konusunda ona güvenmeye ikna etmişti. Bu düzenleme herkes için iyi olmuştu. Rose uslu durur gibi, ailesi de ona inanır gibi yapıyordu.

Sebby, Mira ve ben, Rose'un özel dairesine ilk kez kasım ayı başında bir cuma günü davet edildik. Bir önceki hafta Cadılar Bayramı tantanasız atlatılmıştı. Sebby, Cadılar Bayramı'nın "dalavereci çocuklara" göre olduğunu söylüyordu.

"Şeker için yalvarmak saygıdeğer bir davranış değil," demişti. "İnsan şekerini hak etmeli. Ya da çalmalı."

Rose bütün bir hafta okulda aksi bir tavır sergiledikten sonra bizi eve davet etmişti. "Düşmanca bir ortam" olduğunu iddia ederek, bizi hamburgerciye götürmeyi reddetmiş, onun yerine evine gidip saçını boyamasına yardım etmemizi istemişti. Açıcı ve mavi Manic Panic almak için alışveriş merkezinde kısa bir mola verdik. Sebby ve Rose banyoda boyayı karıştırırken, Mira ve ben kendimizi Rose'un kabarık tüylü yatak odası halısının üstüne serilip dergi sayfalarını karıştırırken ve evin ana kısmındaki mutfakta bulduğumuz ne kadar abur cubur varsa yerken bulduk.

"İğrenç kokuyor," dedi Mira.

Sebby kafasını banyodan dışarı uzattı. Ellerindeki eldivenler beyaz yapışkan bir maddeyle kaplıydı.

"Sanırım beyin hasarı yaşıyorum," dedi.

Rose klozetin üstüne tünediği yerden, "Değer!" diye seslendi.

"Sen Technicolor'a dön diye hepimiz beyin hasarına uğramak zorunda mıyız?" dedi Mira.

"Hayatımda büyük bir değişiklik yapma ihtiyacıyla karşı karşıyayım ve aptal hayatımda değiştirebileceğim tek şey aptal

saçlarım,” dedi Rose. “Ve bu akşam yapmazsak, ortalıkta aksi sürtüğün teki gibi dolaşmaya devam edeceğim.”

“Peki, bunun normal halinden farkı ne?” dedi Sebby.

Rose havlusunun içinde döndü ve Sebby’ye vurmaya çalıştı. Sebby kendini korumak için eldivenli ellerini önüne tuttu.

“Gerçekten, hazır kalkışmışken bıyığımı da yapabiliriz.”

Mira diğer odadan, “İğrenç!” diye bağırdı. Bir kalem alıp *Allure*’daki modellere bıyık çizmeye başladım. Mira kıs kıs güldü.

“Bakın, küçük Bayan Kusursuz Ten, bazılarımız olmaması gereken yerlerde tiksiniç siyah tüyleri çıkan solgun, donuk, beyaz insanlarız, tamam mı?”

“Dikkatli olun,” dedi Sebby. “Yoksa bu akşam maviye bile ulaşamayız.”

“En azından banyonun kapısını kapatın,” dedi Mira. “Berbat kokuyor.”

Sebby kapıyı ayağıyla iterek kapattı.

“Rose’un tadını kaçırın ne?” diye sordum Mira’ya.

“Bilmiyorum,” dedi. “Ama hamburgerciye gitmemize yasak koyduysa, eminim Ali’yle bir ilgisi vardır.”

Son zamanlardaki hamburgerci ziyaretlerimizde, Rose’un yüzü her defasında biraz daha asılıyordu. Hatta bir keresinde Ali bizimle ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğunu söyleyip masamızı bir başka garsonun almasını istediğinde, gecenin kalan kısmında hiçbirimizle konuşmamıştı.

“Belki de Ali artık gelmemesini söylemiştir,” dedim.

Wheat Thins krakerleri ve Easy Cheese’den küçük bir dağ yaratmıştım ve dağın içinde Mira’yla yavaş yavaş yol alıyorduk...

“Belki,” dedi. Ağzına yeni bir Wheat Thins sandviçi tıktı.

“Aman Tanrım, korkunç yiyecekler neden bu kadar enfes?” dedi.

“Easy Cheese’in ayıklama diyetinin onaylı parçası olmadığını tahmin ediyorum.”

Başını salladı. “Evet. Daha bir ay süt ürünleri katmamam gerek.”

Easy Cheese kutusunu alıp içeriğine baktım.

“Bir faydası olacaksa, bunda gerçek süt ürünü olduğundan gerçekten şüpheliyim.”

“Olmuyor ama sağ ol.”

Sebby eldivenlerini çıkararak banyodan çıktı.

En iyi Alman aksanıyla, “Ameğliat basarili gecdi,” dedi. “Fakat hastanın artık bir esek kafası var. Ve bir esek götü. Yani o artık bir hayvan.”

Rose banyodan, “Saati kuruyorum,” diye seslendi. “Ne kadar?”

“Albino beyazı için kırk dakika,” dedi Sebby.

Rose banyodan çıktı.

“Kafamın yanması normal mi?”

“Evet,” dedi Sebby.

“Ya gözlerimin yanması?”

“Muhtemelen.”

MIRA

Mira ve Rose, Rose'un duş boneli saçlarının beyazdan maviye dönmesini beklerken, oğlanları yeni bir abur cubur hücumu için mutfağa gönderdiler. Halının üstüne yayılmışlardı. Mira bir *Glamour* dergisinin sayfalarını çeviriyordu.

"İşte bu yüzden sadece Avrupa dergileri okuyabiliyorum," dedi Mira. "Mesela şuna bak. 'Erkeğinize daha önce hiç hissetmediği hazlar yaşatın' ha? Düpedüz ataerkil bir saçmalık."

"Konuş, kızım," dedi Rose. "Dergiler annemin. Yaşam koçuyla konuşacak bir şeyleri olsun diye kendine eziyet etmek için kullanıyor."

Rose bir uzaktan kumanda aldı ve duvardaki bir hoparlöre tutup birkaç düğmeye bastı. Bir Tegan and Sara şarkısı çalmaya başladı.

"O şey müzik seti mi?" diye sordu Mira.

"Evet. Babamın kurduğu çılgın bir kablosuz ses sistemi," dedi Rose. "Ürkütücü bir bekâr evinde yaşıyormuşum gibi."

“Ama çok havalı,” dedi Mira.

“Öyle mi?” dedi Rose. “Nankörlük etmek istemem ama bu odaya annem ile babamdan çok, bir şey kurmaya gelen insanlar uğruyor.”

“Onlardan ayrı yaşamayı sevdiğini sanıyordum.”

“Elbette, demek istediğim, sanırım biraz yalnızlık basmaya başladı. Yazın Ali’yle birlikteyken, neredeyse bir ay boyunca her gece burada kaldı. O zaman ilk kez, böyle yaşamamın bir nedeni var dedim.”

“İkinize ne oldu?”

“Ali gerçekten çok tutucu Koreli bir aileden geliyor ve onların ne düşündüğü umurunda değilmiş gibi davranıyor ama aslında umurunda. Onlara benden bahsetmedi ama bir ay boyunca eve gitmeyince biriyle birlikte olduğunu tahmin ettiler. Bu yeterince kötüydü. Ali’nin lezbiyen olduğunu bilseler keçileri tamamen kaçırırlar. Bu yüzden, Ali bir süre sonra, ‘Eve gitmeliyim, annemler kafayı yiyor,’ falan demeye başladı. Bunun ayrıldığımız anlamına geldiğini hiç söylemedi. Ama geriye dönüp baktığımda, hiçbir zaman gerçekten birlikte olduğumuzu da söylememişti.”

“Bir ay boyunca odanda kalması, bayağı birlikteymişsiniz anlamına geliyor,” dedi Mira.

“Biliyorum,” dedi Rose. “Ben de öyle sanmıştım.” Dalgın bir tavırla bir derginin sayfalarını çevirmeye başladı. “Benden sadece bir buçuk yaş büyük ama bana şu *sen anlamazsın* havasını yapıyor. *İki insan bir ayın her saniyesini birlikte geçirip sonra birden bitirebilir ama sen bunu anlamıyorsun*, gibi.”

“Mesele senden çok, onun ailesiymiş gibi görünüyor.”

“Şey, aynı dönemde Nick’le takılmaya başladı ve içimden bir ses onunla bir ilgisi olduğunu söylüyor.”

“Sence Nick ondan hoşlanıyor mudur?”

“Evet, sanki. Ali’nin böyle bir şeye kalkışacağını sanmam. Bence olay daha çok ‘bir lezbiyenle takılmanın havalı olduğunu düşünen hetero adam’ olayı.”

“Öyle bir şey mi var?”

“Ah, Tanrım. Hem de nasıl. Bizim onların paralel evrendeki ikizleri falan olduğumuzu sanıyorlar. Ya da sadece lezbiyen seksini seksi buluyorlar. Bunun için onları suçlamak zor.”

“Yani Nick muhtemelen ikinizle birden yatmak istiyor,” dedi Mira gülerek.

“Ne kadar iğrenç, değil mi? Ne istediğini bilmiyorum. Sadece, ona güvenmiyorum. Ve kendimi Ali’yi benimle birlikte olmayı istemekten vazgeçirdiğini düşünmekten alamıyorum. Benim onun için yeterince havalı olmadığımı falan düşünüyor sanki.”

Rose yere uzanınca, duş bonesi başının altında hışırdadı.

“Bunu nasıl düşünebilir ki? Sen tanıdığım en harika insan falansın.”

Rose gülümsedi. “Çünkü sen Aziz F’ye gidiyorsun. Referans çerçeven korkunç.”

Mira karıştırdığı dergiyi kapayıp bir köşeye fırlattı.

“Dinle. Eğer Ali kendi hayatıyla ilgili kararlar alamayacak kadar zayıfsa senin için doğru insan değildir.”

“Evet, teoride bunu ben de biliyorum. Ama sonra onunla olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum ve sanki ona da hatırlatmam gerekiyormuş ve ne kadar harika olduğunu hatırlayabilmiş gibi geliyor. Bu yüzden hatırlamasını dileyerek,

saatlerce o hamburgercide oturuyorum. Ama belki de aptal gerçek onun benimle olmak istemediğidir.”

“Ama şimdi mavi saçlarınla süper havalı olacaksın,” dedi Mira.

“Biliyorum, dayanılmaz olacağım, değil mi?”

Rose kalkıp banyoya gitti ve saçının durumunu kontrol etmek için bonenin ucunu kaldırdı.

“Mavi saç daha çok siktir et demek için,” dedi Rose. “Benden hoşlanmıyorsa hoşlanmasın. Umurumda değil.”

“Bu çok büyük bir yalan,” dedi Mira. “Bal gibi umurunda.”

“Evet, ama umursamıyormuş gibi davranmam hoş olmaz mı?”

Oğlanlar evden kucak dolusu abur cuburla döndü. Sebby de saçına renkli tutamlar eklemeye karar verdiği için, kafasında anten gibi havaya kalkmış alüminyum folyo bükümleri vardı.

“Mutfağınız market gibi, Rose,” dedi Mira’ya bir paket Oreo uzatırken.

“Ah, hayır. Çok kötüsün!” dedi Mira Oreo’ları yanıyormuş gibi elinden fırlatırken. “Bunu bana neden yapıyorsun?”

Jeremy yanına oturdu ve geri kalan abur cuburları halıya boşalttı. Sebby, Rose’un duş bonesini çıkardığı banyoya girdi.

“Hazır mı?” diye sordu.

“Tanrım, gerçekten mavi,” dedi Rose aynaya bakarak.

“Pazartesi okul karışacak,” dedi Mira. “Bu kesinlikle ‘kılık kıyafet kuralları ruhuna’ aykırı.”

“İyi.” Rose odaya döndü ve müziği açtı. Yapış yapış bir miğfer gibi kafasına yapışmış yeni mavi saçlarını savurarak çılgın bir dansa başladı.

“Keyfi heteronormatif güzellik standartlarınızı reddeden lezbiyenden korkun!” *Glamour*’ı yerden alıp vücuduna sürdü. “Bakın da cazibe g r n!”

Sebby gülerek banyodan çıktı ve kafasındaki antenleri savurarak dayanışma dansına başladı. Mira ikisinden de utanmış gibi yaparak yüzünü halıya gömdü ve Jeremy, *Allure*’un kapağındaki Gwyneth Paltrow’a mavi sa  çizdi.

JEREMY

Sebby yeni mavi gölgelerinin boyasını yıkamayı bitirdikten sonra, beni baştan yaratma bahanesiyle banyoya çekti. Klozet kapağının üstüne oturup saçlarıma bir avuç köpük sürmesine izin verdim.

“Kıpırdama,” dedi.

Gözlerimi yumdum ve parmak uçlarını kafa derimde hissettim.

“Çok güzel saçların var,” dedi.

“Öyle mi?”

“Bu saçlarla daha eğlenceli bir şeyler yapmalısın. Hep böyle aşağı doğru fırçalıyorsun.”

“Yapılacak başka bir şey olduğunu bilmiyordum.”

Ne yaptığını görmem için önüme bir el aynası tuttu.

“Diktim,” dedi. “Bence sana yakıştı.”

Saçlarımı kafamın ortasında sivri bir tepe oluşturacak şekilde jölelemişti.

“Komik görünüyorum,” dedim aynada kendimi süzerek.

“Modanın komik olması gerek,” dedi. “Mira’nın giydiği şeylere bir baksana.”

Gülümsedim ve aynayı ona geri verdim. Aldı ve yeni mavi gölgelerine baktı.

“Bir arada çok iyi görünüyoruz,” dedi. “Çok nouveau punk.”

Banyonun kapısı kapalıydı. Diğer odada kızların konuş-
tuğunu duyabiliyorduk ve yalnız olmamız bir anda daha fazla
anlam kazandı. Tekrar bana dönüp parmağıyla saçımın sivri
tepesine dokundu. Sonra eğilip beni öptü. Korkutup kaçırmak
istemediğim bir hayvanmış gibi hiç kıpırdamadan durdum. Geri
çekilip yukarıdan bana baktı.

“Sorun değil, değil mi?” dedi.

Kalbimin hızlandığını hissedebiliyordum. Ne diyeceğimi
bilemedim.

“Evet,” dedim. “Seni istiyorum. Demek istediğim, bunu
istiyorum.”

Harika, Jeremy. Muhteşem.

Dizleri bana değecek şekilde küvetin kenarına oturdu.
Gülümsedi.

“Bu konuda ne yapacaksın?” dedi.

Güldüm. O da güldü. Ona doğru eğildim ve tekrar öpüş-
meye başladık.

Elleri başımın arkasına uzanırken içimde beline uzanıp
eskimiş tişörtünün kumaşını ellerimin arasına alacak cesare-
tin toplandığını hissettim. Orada, Rose’un banyosunda Sebby
o kadar gerçek geliyordu ki. Baş başa ilk öpüşmemiz. Gerçek
bir şey gibiydi.

MIRA

Mira'nın annesi aile tarihlerinde ilk kez Şükran Günü yemeği pişirmeye karar vermişti. Bahanesi, Mira'nın öğün planına uygun yeterince yiyecek seçeneğinin olduğundan emin olmak istemesiydi. Mira teyzesinin evine giderken yanlarına glutensiz ekmek almanın daha kolay olacağına dikkat çekmek istedi ama annesi çoktan alışveriş listelerini yapmaya başlamıştı.

Mira annesinin gizli motivasyonunun geniş aileye iyi bir görüntü vermek olduğundan şüpheleniyordu. Geçen yıl onlar için pek iyi geçmemişti ve ortaya kusursuz bir Şükran Günü yemeği koyabilirse iyi olduklarını herkes görebilirdi.

Şükran Günü'nden önceki hafta mutfak tam bir felaketti. Mira yapılacak bu kadar çok şey olabildiğini bile anlayamıyordu ama her okul dönüşünde annesi bir önceki günden daha umutsuz görünüyordu.

Julie, Şükran Günü'nden bir gün önce döndüğü evde bir kahraman gibi karşılandı.

“Şükürler olsun, geldin,” dedi annesi onu kapıda karşılarlarken.
“Hiçbir şey hazır değil.”

Elbette Julie kontrolü derhal ele aldı ve yapılacaklar listesini baştan yazarak aile üyelerine göre renk kodlarına ayırdı.

“Bu müthiş bir organizasyonsuzluk, anne,” dedi önlüğünü bağlarken.

Mira onlarla geç saatlere kadar sebze doğradı ve Julie’nin Harvard’la ilgili bitmek bilmeyen hikâyelerini dinledi.

Ablası fazla değişmemişti. Üniversiteye giderken saçlarını kısa kestirmişti ama tekrar uzamaya başlamışlardı ve Julie eski haline daha fazla benzemişti. Çocukken o ve Mira’nın saçları bir örnekti. Julie uzunca bir süre söz dinlemeyen buklelerini düzleştirmek için çaba harcadıktan sonra, doğanın kaçınılmazlığına teslim olmuştu. Mira bazen konuşurken kız kardeşinin saçlarına bakar ve ikisinin aynı yerden geldiğinin tek kanıtına odaklanmaya çalışırdı.

Saat ona doğru Mira sebze doğramaktan sıkılıp yatmak için izin istedi. Babaları henüz gelmemişti. Harcanan zamanları telafî etmek için tatil dönemlerinde her zaman daha geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalırdı. Mira üst kattaki banyoya giderken, alt kattan annesiyle Julie’nin konuştuğunu ve adının geçtiğini duydu. Aşağıya baktı. Ellerinde birer şarap kadehi ve henüz çıkarmadıkları önlükleriyle yemek odasında oturuyorlardı.

“Sanırım çok daha iyi,” diyordu annesi. “Yeni okulun faydası büyük oldu.”

Mira basamaklara, onu göremeyecekleri bir yere oturdu.

“Artık hiç kriz olmuyor mu?” diye sordu Julie.

“Hayır. Şu gıda alerjisi olayı işe yaradı sanki.”

“Ona daha sert yaklaşmalısınız. İkiniz de gereğinden fazla rahat bırakıyorsunuz.”

“Ben sadece hizada tutmaya ve kendine iyi baktığından emin olmaya çalışıyorum.”

“Evet, ama sen kendine iyi bakıyor musun, anne?”

“Ben iyiyim.”

“Bu kadar çok eve kapanmaktan sıkılmıyor musun?”

“Kız kardeşine yardımcı olmak beni yeterince oyalıyor. Bir gün işe döneceğim.”

Ön kapı açıldı ve Mira babasının içeri girdiğini duydu. Julie babasının kollarına koşan küçük bir kız gibi, “Baba!” diye haykırdı. Mira ayağa kalkıp banyoya gitti.

Ertesi gün öğle saatinde, Mira’nın büyükanne ve büyükbabaları, teyzeleri, halaları, amcaları ve kuzenleri, toplamda on beş kişi geldi, bir şekilde Julie ve anneleri hepsine yetecek yemeği bir araya getirmeyi başardı.

Mira yemeği, annesinin onun için hazırlamakta ısrar ettiği ve yedi yaşındaki kuzenine bile tanınan lüksten faydalanamayacağı ve masaya konan diğer yemeklerden alamayacağı anlamına gelen “özel tabağı” düşünmemeye çalışarak geçirdi. Teyzesinin ona gereğinden uzun süre sarıldığına ve kulağına, “Senin için her gün dua ediyorum,” diye fısıldadığına takılmamaya çalıştı. Ya da büyükanne ve büyükbabasının ona hayatının nasıl gittiği konusunda tek bir soru bile sormamalarına ama Julie ne zaman Harvard kelimesini telaffuz etse, yüzlerinde güller açmasına.

Sebby tam annesi ve Julie tatlı servisini hazırlarken geldi. Daha küçük çocuklar evin içinde koşturuyor ve düzenli aralıklarla çılgılık atıyordu. Mira da onlara katılma isteğiyle dolmuştu.

Sebby ön kapıdan girince Mira onu gördüğüne o kadar sevindi ki az kalsın üstüne atlayıp onu yere devirecekti.

“Cehennemi gördüm,” dedi.

Sebby’ye sımsıkı sarılınca oğlan güldü.

“Ah, gerçekten mi?” dedi Sebby. “Bense Tilly’nin kilisesinin bodrumunda, tam jöle salatası yerken, rahibin beni kiliseye düzenli gelmeyerek Tilly’yle yaşamama izin veren cömert azize nankörlük ettiğim konusunda bilgilendirdiği efsanevi bir Şükran Günü yemeğinden geliyorum.”

“Bu haksızlık. Hep sen kazanıyorsun,” dedi Mira kollarını çözerken.

“Annen çıkmama izin verecek mi?” diye sordu Sebby.

Mira annesinin yarısı yanmış turtaya söylendiği, Julie’nin de eliyle dumanı dağıtmaya çalıştığı mutfığa baktı.

“Sanırım,” dedi.

JEREMY

Mira'nın mesajı saat beş civarı geldi. Babam yedi servislik ef-sanevi yemeğinin gün boyu sürmesinden hoşlandığı için, tat-lıya daha yeni geçiyorduk. Öğlenden beri insanlar uğruyordu: halam, birkaç komşu, babamın birkaç iş arkadaşı ama hiçbiri bu noktaya kadar dayanamamıştı.

“Amatörler!” İnsanlar Dave onlara kusursuz antrelerinden birini daha dayatamadan kalkmakta ısrar ettiğinde, babam söy-lenmeye bayılırdı.

Telefonum titrediğinde Kedi Dolly Parton’la oturma oda-sındaki kanepede yatıyor ve mideme Dave’in meşhur turtalarına yer açmasını telkin etmeye çalışıyordum.

Mesajda gelebilir miyiz???? yazıyordu. bizi hayatlarımızdan ancak sen kurtarabilirsin.

Tekrar okudum. Bize gelmek mi istiyorlardı? Babam ve Dave’e, Mira ve Sebb’yden bahsetmiştim ama kafalarında hâlâ soyut bir fikirden ibarettiler. Gerçek iki insanı takdim etmek

büyük bir adım gibi geliyordu. Bir de yıllardır, hele geçen bahardan bu yana eve hiç arkadaş getirmemiş olmam gerçeği vardı. Ama elbette gelmek istemeleri ve onlar için bir kurtuluş olabilme düşüncesi beni heyecanlandırmıştı.

Babamın Dave'in önüne koyduğu kremayı çırpmağa meşgul olduğu mutfağa seslendim: "Hey, baba?"

"Buraya gel," diye seslendi. "Evin içinde havyan gibi bağırma."

"Hayvanlar bağırır mı?" dedim mutfağa girerken.

"Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Sebby ve Mira bize gelebilirler mi diye soruyorlar."

"Turta istiyorlar mı?"

"Bilmiyorum."

"Muhtemelen isteyecekler. Dave?" Babam, Dave'in bir önceki yemeğin tabaklarını topladığı yemek odasına seslendi. "Jeremy'nin arkadaşlarına yetecek kadar turtamız var mı?"

"Pekâlâ, şimdi de sen bağırıyorsun, baba."

"Elbette," dedi Dave tabakları mutfağa taşıırken. "Ne kadar kalabalık olursak o kadar neşeli olur."

Mira'ya adresi yazdım ve on beş dakika sonra kapıdaydılar. Herkesi tanıştırdım, oturduk, Dave'in inanılmaz turtalarından yedik, babam babaca sorularını sordu ve ben nasıl katılacağımı bilemeyerek, neredeyse tek kelime etmeden oturdum. Bu yepyeni bir alandı. Babam ve Dave ve Sebby ve Mira. Ve ben.

Tatlıdan sonra, Dave'in ortalığı toplamasına yardım ettik ve üst kata, odama çıktık. Sebby kapıyı kapattı ve sanki biri zorla içeri girmeyi deneyebilirmiş gibi, şaşkınlıktan büyümüş gözlerle kapıya yaslandı.

"Ne?" dedim.

"Demek baban bu," dedi.

“Evet.”

“Ve Dave de...”

“Diğer babam.”

“İki baban mı var?”

“Evet,” dedim. “Öyle.”

“Eşcinsel babalar. İki eşcinsel baba,” dedi.

“Evet, babalarım eşcinsel.”

Mira başını sallıyordu.

“Ne?” dedim.

“Bize nasıl söylemezsin, Jeremy?” dedi.

“Bu bugüne kadar duyduğum en havalı şey,” dedi Sebby, kapının arkasındaki barikat pozisyonundan ayrılmadan.

“Çok büyük bir şey değil,” dedim.

“Çok büyük bir şey ve sana çok kızdık,” dedi Mira.

“Neden bize anlatmadın?” diye sordu Sebby.

“Çünkü onları ve bizi korumam gerek, sizden bile,” diyemedim.

Her gün evden çıkarken, bu kez dolabım yerine garaj kapısına spreyci boyayla yazılmış kelimelerle karşılaşmayı beklediğimi söylemedim. Babam ve Dave’inilmek ilmek işlediği, bizi güvende tutmak, her şeyin normal kalmasını sağlamak için tasarlanmış bir dünyada yaşadığımızı ve benim zaten yeterince hasara neden olduğumu.

Sebby kapıdan ayrılıp yatakta aramıza oturmaya gelirken, “En baştan başla,” dedi. “Bu durumla ilgili her şeyi öğrenmeliyim.”

“Annem ve babam ben doğduktan hemen sonra boşanmış,” dedim. “Annem beni babamla bırakıp gitmiş. Ben iki yaşındayken Dave geldi. O zamandan beri ikinci babam. Geçen bahar evlendiler.”

Geçen bahar, olaydan hemen önce. Yerel gazetede düğün ilanının yanında bir fotoğrafları yayınlanmıştı. İkisi yan yana gülümsüyordu ve babam başını Dave'e doğru hafifçe eğmişti. "David Martinez ve James Worth'ün evliliğinin ilanıdır." Benim de fotoğrafa girmemi istemişlerdi. Ben istememiştim. Ama ilanda benim de adım geçiyordu. "Çiftin Jeremy Worth adında, Aziz Francis Hazırlık Okulu birinci sınıf öğrencisi bir oğlu var."

Mira, Sebby'ye baktı ve ikisi de kafasını salladı.

"İnanılmaz," dedi Mira.

"Onlar sadece baba. Havalı falan değiller," dedim. "Dave, Martha Stewart'a takık."

"Eşcinsel babaların ne yapsa havalıdır," dedi Sebby.

Başımı hayır der gibi salladım.

"İnanın bana. Gerçekten değil."

Dave'in Martha Stewart saplantısı evimizde daimi bir espri konusuydu. Martha Stewart'ın dergilerini el değmemiş bir halde özel bir rafta saklardı. Tarifler ya da Hint kamışından kusursuz Noel çelengi yapma talimatları olan sayfaları yırtmak yerine, işyerinde fotokopi çekerti. Dave çevre temizlik müdürlüğünün idari işlerini yürütüyordu. Babam mahkeme mübaşiriydi ve birileri Dave'in çalıştığı daireyi dava etmeye kalktığında tanışmışlardı. Babam daha önce hiç bu kadar derli toplu bir çöpçü görmediğini söylemişti.

Dave bütün gün çöpleri düşündüğü için, günün sonunda pırıl pırıl ve mükemmel bir ev hayaline dönmeyi kendine amaç edinmişti.

Ne zaman ortaya Noel sofrası için özenle yaratılmış yeni bir masa süsü çıksa babam ona, "Sen kesinlikle yuva yapmak için yaratılmışsın," diye takılırdı.

Okulumdaki olaydan önce, biyolojik babam her zaman beni yuvadan dışarı itmeye ve dünyaya çıkmaya ikna etmeye çalışan kişi olmuştu. Ama ne zaman babamın beni gitmeye zorladığı bir okul organizasyonundan eve erken dönsem, mutfakta fırından yeni çıkmış kurabiyelerle hazır bekleyen ve koca tepsiyi soğuk sütle dolu uzun bardaklara batırarak mideye indirirken bana eşlik eden Dave olurdu.

“Ben de liseden nefret ederdim,” derdi.

O olaydan sonra babam beni zorlamaz olmuştu. Benim lise tecrübemin onunkinden farklı olduğunu nihayet anlamaya başlamış gibiydi. Ve zor bir hayatım olacaksa o hayatı düzeltmek kişinin kendisi olmayabileceğini.

Şimdi iki çok gerçek ve elle tutulabilir arkadaşla yatağımın üstünde otururken, babam ve Dave’in alt katta yaptıkları konuşmayı hayal edebiliyordum. Mira ve Sebby’yi uydurduğumdan şüphelenmişler miydi acaba?

Üçümüz ikiz yatağıma kıvrılıp küçük televizyonumda *34. Cadde’de Mucize*’yi seyrettik. Bittiğinde, biraz daha turtaya yer açılmıştı.

Önceki baharda yaşananların tam hikâyesi Peter ve benden başka kimsenin bileceği bir şey değildi. Ve her şeyin ne kadar yanlış gittiğini Peter bile bilmiyordu.

Mayıs ayının başıydı. Peter birinci sınıf edebiyat dersi için yılın son kitabı olarak *Muhteşem Gatsby*’yi ödev vermişti. Onca endişeden sonra, lisedeki ilk yılım o kadar da kötü geçmemişti. Çok arkadaşım yoktu ama Aziz F ortaokulundayken beni dehşete düşüren şu efsanevi yetişkinliğe geçişi de yaşamamıştım. O zaman, sekizinci sınıf o kadar nihai görünüyordu ki. Terk

etmeye hazır olduğumdan emin olmadığım bir çocukluğun sonuydu. Ama liseye geçiş sadece bir bina değişikliği olmuştu. Ezelden beri tanıdığım çocuklar hâlâ oradaydı. Ve yeni saç kesimleri bir yana, hepimiz eskiden neyse yine oyduk.

Gatsby'yi tartışacağımız gün, Peter'ın sınıfına umursamazlık hâkimdi. Günlerden cumaydı ve Peter bahar havasından istifade etmek için pencereleri sonuna kadar açmıştı. Sınıfın kitaba konsantre olmasını sağlaması biraz zaman aldı. Sonra da konuşmaların büyük kısmı güvenilmez anlatıcı düşüncesinin etrafında döndü.

Sarah'nın katkısı, "Adam sonunda bir tımarhaneyi boylamıyor muydu?" oldu.

"Filmde," dedi Peter. "Hepimiz kitabı okuduk ve sadece filmi seyretmekle kalmadık, değil mi?"

Konuşma bir süre sonra İkinci Bölüm'ün esrarengiz sonuna, Nick Carraway'ın kendini Tom Buchanan, metresi ve komşularla birlikte New York'taki bir dairede, bol içkili bir partide bulmasının sonrasına döndü.

"Myrtle'in dairesinde büyük bir parti oluyor, sonra Nick ve Mr. McKee kendilerini alt katta, yatak odasında buluyorlar ama sonra ne olduğunu söylemiyor," dedi Anna. "Nokta nokta nokta gibi."

"Üç nokta," dedi Talia. "Buna üç nokta deniyor."

"Sonra tren istasyonunda tek başına olan Nick'e geçiyor."

"Evet, o kısım çok tuhaftı," dedi Sarah.

"Şey, pekâlâ," dedi Peter gülümseyerek, hep gülümserdi. "Bunun neyle ilgili olduğunu düşünüyorsunuz?"

Bakışları sınıfın üzerinde dolaştı ama kimse cevap vermedi. Talia bile. Her zaman her şeyi bilen Talia. Önündeki kitaba bakıyor, bahsettiğimiz sayfayı arıyordu.

“Bence çok bariz,” dedim. Çünkü öyleydi. Benim için barizdi ve neden kimse dile getirmiyordu ki?

“Harika,” dedi Peter. “Bize ne düşündüğünü söyle, Jeremy.”

“Demek istediğim, şey...” Bir an kendimden şüpheye düşüm, cayacak gibi oldum ama sonra hayır dedim. Peter bana soruyordu. Cevap vermemem için hiçbir neden yoktu.

“Çocuğun, ‘Ellerini levyeiden uzak tut,’ dediği bir yer var ve bir tür örtmeceye benziyor,” dedim.

“Neyin örtmecesi?” dedi Sarah.

“Bilirsiniz işte, işi pişirmenin. Sarhoşlar ve belki de Nick hatırlamadığı için anlatamıyor ya da Fitzgerald açıkça ortaya dökmek istemiyor ya da dökemiyor. O zamanlarda bu tür şeyler gerçekten söylenmezmiş. Bu yüzden hızla ileriye, sonrasına sarmış.”

Sınıfta etrafıma baktım. Kimse tek kelime etmedi. Talia’nın başı hâlâ öne eğikti.

“İşi pişirmek mi?” dedi Anna sonunda. “Nick ve Bay McKee mi?”

“Evet,” dedim. “Bay McKee’nin odasında yalnızlar ve Bay McKee iç çamaşırıyla yatağının içinde. Bayağı bariz.”

Bana neredeyse tam bir dakika sürmüş gibi gelen bir sessizliğin ardından, Sarah kahkahayla gülmeye başladı.

Peter, “Pekâlâ, teşekkürler Jeremy,” dedi ama olayı saptığı istikametten döndürmek için çok geç kalmıştı.

Anna da Sarah’nın isterik kahkahasına katıldı. “Evet, *Mubteşem Gatsby*’de bariz bir eşcinsel seks sahnesi var. Deli misin sen?”

Her zaman Sarah'nın yanında oturan Tommy adında bir sporcu başını ellerinin arasına almıştı.

Dünyanın en tahmin edilebilir şeyiymiş gibi, "Jeremy'nin hayali işte, her şey illa eşcinsellikle ilgili olacak," dedi.

"Ve levyenin penis olduğunu mu düşünüyorsun?" Anna dehşete kapılmış gibiydi.

"Bunu düşünen ilk insan ben değilim," dedim. "İnternette bakarsanız..."

"Yani internete girip '*Muhteşem Gatsby* eşcinsellik' diye mi aratıyorsun?" dedi Sarah. "Sen hayran kurgularını falan da okuyorsundur."

Tommy, Sarah'ya doğru eğildi ve "Bir şey bir şey babalar," dediğini duyduğumu sandım. Sarah güldü ve Peter bir şey söyleyecek oldu ama zilin çalması her şeyin sonunu getirdi ve insanlar daha Peter, "Bu konuşma burada bitmedi!" derken kapıya koştular.

Ama elbette konuşma orada bitti çünkü günlerden cumaydı ve hafta sonu gelmişti. Ve o sınıfta olmayan herkesin söylediklerimi duyması için bolca zaman vardı. Ve hafta sonu spor antrenmanı için okulda olan herkesin elinde bir sprey boya ile dolapların olduğu gözetim dışı koridora gizlice girmesine yetecek kadar zaman. Benim bunun edebiyat dersindeki utanç verici bir andan başka bir şey olmadığını düşünmem için bolca zaman. Alacağım tek dersin, bir dahaki sefere söz almadan önce iki kez düşünmem gerektiğini düşünmem için.

Pazartesi sabahı okula erken gitmiştim. Daha servisler gelmeden. Bu yüzden ilk gören bendim; dolabım koridorun arka köşesinde kaldığı için ana koridordan geçerken görülecek bir yer değildi. Ve ikinci gören Talia oldu.

*Jeremy ♡ s*k emmece.*

Kalp aslında şirin, yuvarlak ve kız işiydi ve alt ucundan aşağı birkaç boya damlası iniyordu. Kanayan kalp.

“Aman Tanrım,” dedi Talia. Yıl boyu paylaştığımız koridorda sadece ikimizdik.

Sonra servis otobüslerinin sesi geldi ve öğrenciler ön kapıdan içeri dolmaya başladı. Talia koluma yapıştı ve onlar inmeden, beni müdürün odasına doğru sürükledi.

Müdür, babamı aradı ve benimle bekleyen Talia dışında kimseyi görmemem için beni öğretmenler odasına oturttular. Koridordan gelen gürültüleri dinleyerek bir masa başında oturduk. İnsanların söylediklerini duymamaya çalıştım.

Babam gelince bir saat müdürle baş başa konuştu. Sonra gelip beni öğretmenler odasından aldı. Solgun ve öfkeli görünüyordu. Kolunu omzuma atıp beni arabaya götürdü. Bütün okulun gidişimizi seyrettiğini hissedebiliyordum.

Eve vardığımızda Dave oradaydı. Biz yemek odasındaki masada otururken, babam öfkeden köpürerek evin içinde dolaşiyor, okulu dava etmekle ve bütün ilçe mahkemesini davaya katmakla tehdit ediyordu.

Babam sövmeye devam ederken Dave kalkıp çay yaptı. Getirdiği fincanı önüme bıraktı.

Babam nihayet yorgun düşünce, Dave alçak sesle, “Jeremy,” dedi. “Sence bu çocukların senin hakkında bu tür varsayımlarda bulunması bizim yüzümüzden mi?”

Çay fincanından yükselen dumana baktım. Başımı hayır der gibi salladım.

“Demek istediğim,” dedim. “Büyük olasılıkla ben de eşcinselim, sanırım.”

Bu konuşmayı bu şekilde yapmak istememiştim. Ama olayların bu şekilde gelişmesini de istememiştim, bu yüzden artık kimin umurundaydı?

Dave, “Bunun doğru olduğunu gerçekten düşünüyor musun?” diye sordu. “Yoksa sadece insanların senin hakkındaki düşüncelerine mi tepki veriyorsun?”

“Sanırım doğru,” dedim. İşte o zaman ağlamaya başladım.

Babam gelip yanıma oturdu ve elini sırtıma koydu. Ama konuşmayı sürdürme işini Dave’e bıraktı. Dave’in bu tür konularda daha iyi olduğunu bilirdi. Bu olayın ateş püskürmeye ya da şirinlik yapmaya değil, Dave’in şefkatine ihtiyacı vardı.

“Biliyor musun, lisedeyken insanlar benim de eşcinsel olduğumu varsayardı,” dedi Dave. “Ve ben eşcinsel olduğumu biliyordum ama nasılsa diğer herkes benden önce anlamıştı. Tuhaf bir durum çünkü bu konuda senin ne hissettiğine karar vermene fırsat bırakmıyor. Okuldaki çocuklar bu yüzden bana işkence ederdi. Gerçekten içmeye o zaman başladım.”

Dave babamdan önce Adsız Alkolikler programına katılmıştı. Her çarşamba toplantılara giderdi.

“Ama mesele şu ki,” dedi Dave, “her şeyin açığa çıkmasının özgürleştirici bir yanı da var. Benim saklanma imkânım olmadığı için, yapmam gereken tercihler de yoktu. İnsanlara eziyet etmek isteyen çocuklar kolay hedef olduğum için bana eziyet edeceklerdi ama en azından gerçek dostlarımdan kim olduğunu anlamıştım. Ve o insanlar benim için çok önemliydi çünkü nazik ve iyi insanlardı.”

“Ben gerçek dostum olduğunu sanmıyorum,” dedim. Elimin tersiyle yüzümdeki yaşları sildim. Hiç öyle küçük bir çocuk gibi hissettiğimi hatırlamıyordum. Babam sırtımı, küçüken

uyumakta zorlandığım zamanlardaki gibi, daireler çizerek sıvazlıyordu.

“Olacak,” dedi Dave.

“Lisede serserinin tekiydim,” dedi babam. Küçük bir kahkaha attı.

“Öyle miydin?” dedim.

“Kimseye kötülük yapmazdım ama yapanlarla takılır ve sesimi çıkarmazdım. Sanırım gerçekte kim olduğumu anlamalarından korkuyordum. Ve bu, şey, senin doğumundan sonrasına kadar böyle devam etti.” Omzumu sıktı. “Sen olmasan ne yapardım, bilmiyorum, ufaklık. Ama o yolda incinenler oldu ve sanırım kendime karşı dürüst davranabilseydim, bundan kaçınabilirdim.”

“Annemi mi kastediyorsun?”

Başını evet der gibi salladı. “Elbette. Ve ailesini. Ve benim ailemi. Sonunda kendimle ilgili bazı şeyleri fark ettiğimde, işin içinde çok insan vardı.”

“Sen güçlü bir çocuksun,” dedi Dave. “Ve bu olay başına geldiği için daha da güçlü olacaksın.”

“Değilim,” demek istedim. Buradan uzaklara taşınıp her şeyi geride bırakabilir miyim diye sormak istedim. Annem öyle yapmıştı. Sonuçta onun da çocuğuydum ve kaçmak içimde vardı.

Ama düşündüklerimi söylememeyi öğreniyordum. Bu yüzden odama gittim ve orada kaldım ve ne yapacaklarına karar verme işini diğerlerine bıraktım.

Ertesi gün Peter aradı ve ödevlerimi almak için okul çıkışında evine uğramak isteyip istemediğimi sordu. Böylece bir hafta boyunca, arka verandasında, elimizde terleyen limonata bardaklarıyla oturup ormana benzeyen bahçesinde yaz ihtişam-

larına kavuşan şeyleri seyrederek ve her şeyi konuşarak geçir-diğimiz öğleden sonralar başlamış oldu. Annemi, babalarımı, onun Aziz F'ye gelmeden önceki hayatını, her şeyi. Son gün beni, okula dönmeyi denemeye ikna etti. Bunun beni yenmesine izin veremeyeceğimi, başka insanların aptallığının hayatımı yaşama şeklimi kontrol etmesine göz yumamayacağımı söyledi.

Denedim. Ertesi haftanın ortasında, bir öğleden sonra, bir ders saatinin ortasında uğramaya karar verdim. Dolabımda iade edilmesi gereken birkaç kütüphane kitabı vardı. Onları bırakır ve orada olmanın nasıl hissettireceğini görürüm diye düşündüm. Belki de Peter haklıydı. Belki o kadar büyük bir mesele değildi. Sadece birinin aptalca bir şey yaptığı aptalca bir gündü.

Okula vardığımda koridorlar boştu. Herkes dersteydi. Dolabıma gittim. Daha dolaba ulaşmadan taze boya kokusunu aldım. Diğer dolaplar senelerdir boyanmadığı için, benimkinin birazcık daha açık rengi göze batıyordu. Siyah sprey boyayı kapamak için kaç kat gerekmiştir diye merak ederek, çok dikkatli bakmamaya çalıştım.

Kilidin şifresini çevirip kapağı açtım. Kapağın iç kısmında, en üst yarığa bir kâğıt sıkıştırılmıştı. Çekip çıkardım.

Bir an, hoş bir şey olabileceğini sanmıştım. Belki de arkadaşım "sayılabilecek" insanların birinden, endişesini ifade eden bir nottu. Kâğıdı açtım.

Babamla Dave'in gazetedeki evlilik ilanlarının fotokopisiydi. Gülümseyen yüzleri ve babamın Dave'e doğru eğik duran başı. Biri resmin altına vücutlarının eksik kalan kısmını çizmişti. Karikatür havasındaki pantolonlarının açık fermuarlarından kabaca çizilmiş penisler çıkıyordu ve önlerinde diz çökmüş bir figür vardı. Duyuruda adım yuvarlak içine alınmıştı ("Çiftin

Jeremy Worth adında, Aziz Francis Hazırlık Okulu birinci sınıf öğrencisi bir oğlu var,") ve isiminden çıkarılan okun ucu resimde dizlerinin üstünde duran figürü işaret ediyordu.

Dolabımın içine baktım. Tabanı kapaktaki yarıklardan içeri itilmiş katlı notlarla doluydu. Bir tanesini daha alıp açtım. Yine evlilik duyurusunun fotokopisiydi. Bu seferkinde, sayfanın en üstünde, "GEBERİN İBNELER AİLESİ" yazıyordu.

Bir süre çaresizlik içinde dolabıma baktım. Sonra kapağı çarparak kapattım ve koşmaya başladım. Koridordan ön kapıya, yokuştan aşağı, kasabaya. Mecbur kalana, ya kalbim patlayacakmış ya da kusacakmışım gibi hissedene kadar durmadım.

Sonunda, nefesimi düzene sokmak için bir ara sokakta iki büküm durduğumda kasabanın ortasına gelmişim. Okulu ateşe vermek istiyordum. Artık var olmasın istiyordum. Dünyada bu saçmalığın üstünü kapamaya yetecek kadar boya yoktu.

Sokakta yanımda eski bir ankesörlü telefon vardı. Nefesim normale dönerken, bir süre o telefona baktım. Aklım başımda değildi. Sadece bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum.

Telefonun çalışması bile imkânsız görünüyordu ama ahizeyi kaldırıncı çevir sesini duydum. Cüzdanımda iki çeyreklik bulup yarıktan içeri attım. Santralin numarasını çevirdim. Ellerim titriyordu.

Kimsenin geçmediğinden emin olmak için sokağı gözleyerek, "Aziz Francis Hazırlık Akademisi," dedim. Numarayı benim yerime tuşlamaları için düğmeye bastım ve iki çeyreklik daha attım.

"Aziz Francis Hazırlık Okulu, size nasıl yardım edebilirim?" Bürodaki Denise'ti. Bana her zaman nazik davranan Denise.

Az kalsın telefonu kapayacaktım. Ama kapamadım.

"Okulda bir bomba var," dedim sesimi alçaltarak. Kapadım.

Eve dönüş yolunun geri kalanını, başım öne eğik, hızlı adımlarla yürüdüm.

Bomba ihbarı yapıldığında aslında olan tek şey, herkesin eve erken dönme fırsatı bulması. Polis bomba kokusu alan özel köpeklerle gelip bütün binayı arıyor. Hepsi bu. Bu yüzden, aslında herkesin bana teşekkür etmesi gerekirdi.

Sorun şuydu ki benim dışımda o gün okula gitmeyen ve böyle bir şey yapmak için nedeni olan tek bir kişi daha vardı. Sınıfta hakkımda bir şeyler mırıldanan, o hafta sonu spor antrenmanı için okulda ve dolabımdaki spreyci boya yüzünden zaten şüphe altında olan ve önceki haftayı kendini savunmak için müdürün odasında geçiren Tommy. Fakat Tommy burslu öğrenciydi. Ve okul, burslu öğrencilerin burnundan getirmek için fırsat kollardı. Ve Tommy'nin asıl talihsizliği o sabah hasta olduğunu haber verip okula gitmemesiydi. Böylece, aramanın izini sürüp evinin yakınındaki bir ankesörlü telefonda yapıldığını öğrenince ve ofisteki Denise telefondaki sesin Tommy'ninki gibi geldiğini söyleyince, onu okuldan temelli atmak için yeterli bahaneyi bulmuş oldular.

Dolabımı tahrif eden kişinin Tommy olduğunu düşünseydim, okuldan atılmayı zaten hak etmiş olurdu. Ama o olduğundan emin değildim. Kendimi ele versem, sorun yaşamadan yırtabilirdim. Elbette birtakım sonuçları olurdu ama okuldan atılmazdım. Sonuçta babalarım tam ücret ödüyordu. Hayatımı mahvetmezdim. Zaten olandan daha fazla mahvolmazdı.

Bu olaydan sonra, utanç verici bir şey yapıp kaçabilecek biri olduğumu öğrenmiştim. Ve kendim hakkında böyle bir şey öğrenmek hiç hoşuma gitmemişti. Artık kendimden de pek hoşlanmıyordum.

JEREMY

Mira'nın doğum günü kış tatilinden bir hafta önceydi ve Sebby kutlamak için heyecan verici bir şey planlamayı kafaya koymuştu.

Mira o hafta Sanat Kulübü'nde, "Tek istediğim pizza," dedi. Toplantı bitmişti ve sonrasında hepimiz projelerimizin üstünde çalışmak için kalıyorduk. Mira'nın elbisesi ortaya çıkmaya başlamıştı ve Mira minik kumaş karelerini özenle dikmeye devam ediyordu.

"Evet, ama her şeyi yapabiliriz," dedi Sebby oturduğu yerde Mira'ya yeni kareler keserken. "Empire State Binası'nın tepesinde gizli bir piknik? Delaware Su Geçidi boyunca balon gezisi?"

"Her şeyden önce, yüksekte korktuğumu biliyorsun," dedi Mira. "İkincisi, annemler son dönemde herhangi bir drama yaratmadığım için çok mutlu ve ben böyle kalsın istiyorum."

"Onlara yalan söyleme konusunda daha iyi olsaydın, daha fazla eğlenebilirdik," dedi Sebby.

"Sen ne yapmak istiyorsun peki?" diye sordum.

“Sadece pizza,” dedi. “Kelimenin tam anlamıyla, sadece pizza.”

“Kadın ne istediğini biliyor,” dedi Rose sıcak yapıştırıcı tabancasının başından.

Böylece Mira’nın doğum gününde dördümüz Mountain View’un en ucuz ve en yağlı pizzacısının yolunu tuttuk; kişi başı birer adet büyük boy pizza sipariş ettik.

Kişiselleştirilmiş pizzasını önüne koyduğumuzda, Mira bariz bir sevinçle, “Bu çok iğrenç,” dedi. Çeyrek salamlı, çeyrek mantarlı ve yarım salamlı mantarlı; en sevdiği malzemelerle olası bütün kombinasyonlar.

Hepimiz henüz sadece ikişer dilimi mideye indirmiştik ki (Sebby en azından yarısını bitirmemiz gerektiğinde yoksa akşamın bir fiyasko olacağına ısrarcıydı) ön taraftaki kaldırımda bir araba durdu ve Talia indi.

“Şuna bakın,” dedi Rose. “Bir Sanat Kulübü buluşması yaşanmak üzere.”

Hepimiz pencereye döndük. Talia arabaya eğilmiş, direksiyon başındaki kişiye bir şeyler söylüyordu.

“Bu Peter’ın arabası,” dedim.

“Ciddi misin?” dedi Rose.

Talia arabanın önünden çekilince, direksiyondaki Peter’ı gördük.

“İçeri giriyor,” dedi Mira.

Ön kapının üstündeki zil şangırdadı ve Talia içeri girip tezgâha yöneldi.

Kasadaki adama, “Bir büyük margarita sipariş vermiştim,” dedi. Adam siparişi kontrol etmeye gidince, Talia arkasına döndü ve bizi gördü.

“Ah, merhaba, millet!” dedi. Hiç bu kadar neşeli bir insan görmemiştim.

“Hey,” dedi Mira. “Merhaba, Talia.”

“Pizza mı yiyorsunuz?”

“Evet,” dedi Sebby. “Sadece pizza yiyoruz. Pizzacıda.”

“Harika,” dedi Talia başını sallayarak.

“Ya sen?” dedi Rose.

“Ben paket alıyorum,” dedi Talia.

Kasadaki adam, “Büyük boy margarita hazır,” diye seslendi. Talia ödeme yapmaya gitti.

Sebby, “Nasıl yani?” diye mırıldandı. Mira masanın altından onu tekmeledi.

“Pekâlâ, sonra görüşürüz. Harika bir akşam geçirin,” dedi Talia pizza kutusunu tutarak.

“Evet, sonra görüşürüz,” dedi Rose.

Talia kapıdan neredeyse sekerek çıkıp Peter’ın arabasına bindi ve birlikte uzaklaştılar.

“Pekâlâ, nasıl yani?” dedi Sebby bu kez fısıldamadan.

Rose, “Harbiden, nasıl yani?” diye onayladı.

“Belki bir toplantı falan yapıyorlardır,” dedim. “Ya da Talia bir şey için ona yardım ediyordur.”

“Evet, sanırım ona ne için yardım ettiğini hepimiz biliyoruz,” dedi Sebby. Dilini yanağının içine dayayıp döndürdü. Mira bir tekme daha attı.

“O bizim öğretmenimiz!” dedi Mira.

“Adamın yatak odasını gördüm,” dedi Sebby. “Ergenden farkı yok.”

“Yatak odasını mı gördün?” dedi Rose. “Yatak odasında ne işin vardı?”

“Bu Jeremy ile benim aramda,” dedi Sebby.

“İyy, Peter’ın yatak odasında iş mi pişirdiniz? Bu çok iğrenç.”

“Pişirdik. Peter’ın yatak odasında iş pişirdik. Değil mi Jeremy?”

Neyse ki ağzımda pizza olduğu için cevap veremedim. Rose ve Sebby’nin birbirine gaz verip durması ayak uydurabildiğim bir şey değildi.

“Çok tuhaf,” dedi Mira. “Bir garip oldum. Ne kadar mutluydu, gördünüz mü? O kızı hiç bu kadar mutlu görmedim.”

“Mantıklı bir açıklaması olduğundan eminim,” dedim.

“Öğrenmenin tek yolu var,” dedi Sebby.

“Ne?” dedi Mira. “O sapkın beynin ne tür bir hastalıklı plan peşinde?”

“Doğum günü pizzanı ye,” dedi Sebby. “Sonra küçük bir yürüyüşe çıkacağız.”

Dayatıldığı gibi pizzalarımızın yarısını yemeyi başardığımızda hava kararmış ve buz kesmişti. Aziz F’ye geri yürürken, kalan pizzaları bölüştürdüğümüz kutuları ben taşıyordum.

“Peter okulda mı yaşıyor?” dedi Rose.

“Yolun aşağısında,” dedim. “Bina okula ait, Peter onlardan kir alıyor.”

“Ve ne? Siz de orada mı takılıyorsunuz?” dedi Rose.

“Jeremy takılıyor,” dedi Mira.

“Geçen bahar takıldım,” dedim. “Arada. Çocuklar, bunu neden yapıyoruz?”

“Hiçbir şey yaptığımız yok,” dedi Sebby. “Abartılı akşam yemeğimizi eritmeye çalışıyoruz. Ve olur da Peter’ın evinin

önünden geçip onu Talia'yla çok samimi bir pizza partisi verirken görürsek ne âlâ.”

“Ben Jeremy'den yanayım. Bu yaptığımız tüyler ürpertici.”

“Dinleyin,” dedi Rose. “Talia'nın bir tür neşe anevrizması geçirmesine resmen zorla seyirci kaldığımızda halka açık bir yerde oturuyorduk. İyi olduğundan emin olmak zorundayız. Ayrıca Peter'ın yaşadığı yeri benden başka herkesin görmüş olması haksızlık.”

Böylece hademelerin dolaştığı boş ikinci kat yemekhanesinin ışıklarının açık olduğu Aziz F'nin önünden geçerken, Mira ve ben uslu uslu onları takip ettik.

“İyi bir doğum günü geçiriyor musun?” diye sordum.

“O pizzanın kalanını eve dönmeden yiyeceğim,” dedi Mira. “Yani cevap evet.”

“Annen pizza yemene arada bir bile izin vermiyor mu? Doğum gününde mesela?”

Başını hayır der gibi salladı. “Alerjiden sakınma diyetimi bozar.”

“Neye alerjik olduğunu öğrendin mi?”

Gülümsedi. “Pizza kaçamakları yapmaya devam ettiğim için biraz zor.”

“Aman Tanrım,” dedi Sebby yapmacık bir şaşkınlıkla. “Ne kadar tuhaf. Bakın, Peter'ın evinin tam önündeyiz.”

Yolun karşısında duruyorduk. Alt kattaki oturma odasının ışığı açıktı.

“Burası mı?” dedi Rose. “Ne boktan bir yer.”

Bir süre hep birlikte eve baktık.

“Pekâlâ, hava cidden çok soğuk,” dedi Mira. “Ne yapıyoruz?”

Tam o anda Peter'ın camın önünden geçtiğini gördük. İçgüdüsel olarak hepimiz yere eğildik.

"Yalnız mı?" dedi Rose.

"Yalnız görünüyor," dedi Sebby.

"Çocuklar, bu yaptığımız cidden sapıkça," dedi Mira.

"Pekâlâ," dedi Sebby. Doğruldu ve yolun karşısına geçti.

"Sebby." Mira fısıltıyla arkasından seslendi ama Sebby zile basmıştı bile.

Kapıyı Peter açtı.

"Mahalle devriyesi," dedi Sebby.

Peter hepimizin mahcup bir halde durduğu yolun karşısına baktı.

"Merhaba," dedi.

Rose, Mira ve ben kapıya doğru yürüdük.

Sebby minik bir doğum günü mumu uzattı.

"Bugün Mira'nın doğum günü. Bunu saplayacak bir şeye ihtiyacımız var," dedi sırtarak.

"Hımm..." Peter gülümsedi. "Bende bir kek olabilir."

Kapıdan çekilince hepimiz içeri girdik.

Sebby, "Bunu senin için Peter'ın kekine saplayacağım," diye fısıldadı Mira'ya. Rose kahkaha atarken, Mira Sebby'yi itti.

Peter'ın peşinden küçük mutfağına girdik. Pizza kutularımızı masaya koydum.

Peter buzdolabını karıştırırken, "Partinizi de yanınızda getirdiniz demek?" dedi.

"Anthony's'de yemek yedik," dedi Rose. Kısa bir duraksamanın ardından ekledi: "Orada Talia'yı gördük," dedi. Bir duraksama daha. "Pizza alıyordu."

Peter elinde yabanmersinli bir kekle buzdolabından doğruldu.

“Talía biraz önce buradaydı,” dedi.

Rose, Sebby’ye manidar bir bakış attı.

“Yoksa bizsiz Sanat Kulübü toplantısı mı yaptınız?” dedi Sebby. “En sevdiğiniz kulüp üyeleri olmadan?”

Peter keki bir tabağa koydu.

“Konuşmaya ihtiyacı olan bütün öğrencilere kapım açık,” dedi.

“Ya da bir keke,” dedi Sebby mumu keke saplayarak.

Keke saplanmış mum eşliğinde Mira’ya “mutlu yıllar” şarkısı söyledik. Sonra Peter’in oturma odasında oturup pizzanın kalanını yedik.

Bir noktada, Peter’in yatak odasını görmeyi kafaya koyan Rose, “tuvaletin nerede olduğunu görmek için” Sebby’nin peşi sıra üst kata çıkarak Mira ve beni Peter’la baş başa bıraktı.

“Bu kesinlikle beklenmedik bir şekilde hareketli bir akşam oldu,” dedi Peter.

“Talía iyi mi?” diye sordum.

“Evet, tabii,” dedi. “Bazen herkesin biriyle konuşmaya ihtiyacı olur.”

“Bizimle konuşmayacağı kesin,” dedi Mira.

“Ne demek istiyorsun?” dedim.

“Bize karşı gerçekten çok tuhaf davranıyor,” dedi.

“Bence yaşlılarıyla biraz sorun yaşıyor,” dedi Peter. “Onunki yaşlı bir ruh.”

“Onunki tuhaf bir ruh,” dedi Mira.

Peter gülümsedi. “Mümkün.”

Odaya çöken tuhaf sessizlik Rose ve Sebby’nin alt kata dönmesiyle son buldu.

“Kral bir ilaç dolabı, Peter,” dedi Sebby. “Endişelenme. Sadece bir avuç Viagra aldık.”

“Veeee öğrencilerimin gitme zamanı resmen geldi,” dedi Peter ayağa kalkarak.

“Sebby, çok ileri gittin,” dedi Rose.

“Tüh,” dedi Sebby. “Ayarı hep kaçırıyorum.”

Peter bizi ön kapıya kadar geçirdi ve okula yürüdük. Mira’nın annesi bizi almayı teklif etmişti.

Yürürken Rose, “İşte bu,” dedi. “Müthişti.”

“Bence de,” dedi Sebby.

Mira ve ben yine en arkada yürüyorduk. Karanlıkta ona baktım. O da bana baktı ve hafifçe gülümsedi.

“İyi bir doğum günü müydü?” diye sordum.

“Kesinlikle,” dedi. “İyi bir doğum günüydü.”

SEBBY

Tilly'nin evinde geçirdiğin bütün Noeller gerçek bir kaos örneğiydi. Kusursuz ağacın altında hiçbir zaman çok fazla hediye olmazdı ama olanlar çocuklar tarafından derhal yırtılarak açılır ve birkaç saat sonra bozulana kadar oynandıktan sonra nihayet bir köşedeki yığına terk edilirlerdi. Çocukların kendilerini Şeker takviyeli heyecanlarına bu denli kaptırmalarını izlemekten keyif alırdın. Bu yıl küçük Stephanie saçları Őekillendirilmek için yapılmıő gerçek boyutlardaki bir Barbie kafasıyla oturma odasının büyük kısmını kaplarken, oğlanlar etrafında oyuncak kamyonlarını sürüyordu.

Komőular ve Tilly'nin kilisesinden aileler uğradı ve Tilly'nin gün boyu tazelediği bitmek bilmeyen kurabiyelerden yediler, meyveli pastalar ve bebekler için ikinci el giysiler bıraktılar, ağacın güzelliğine, mutlu çocuklar ve bu güzel tatil günüyle ilgili yorumlar sıralayıp Tanrı'nın hepimizi kutsamasını dilediler.

Şenliklerin sonuna kadar kalman gerekiyordu ama yeterince aktivite olduğundan arada bir acil durumlar için sakladığın paketten bir sigara tütürmek için Tilly'nin ikinci el salıncak ve oyun evi kurduğu arka bahçeye kaçabildin. Çimenler ince bir kırağı tabakasıyla kaplanmıştı, ısınmak için sweatshirt'üne iyice sarındın. Diline Waitresses'ın *Christmas Wrapping* şarkısı dolanmıştı.

Mutlu Noeller, Mutlu Noeller

Ama sanırım bu yılını pas geçeceğim.

Saat altıyı gösterirken, misafirler gitmiş, kurabiye tedariki nihayet tükenmiş, pestili çıkan çocuklar güç toplamak için odalarına çekilmişti. Sen köşedeki koltuğunda Daniel'in yeni çizgi romanlarından birini okuyarak geçici sükunetin tadını çıkarıyordun.

Tilly mutfaktan seslendi. "Sebastian, paket kâğıtlarını toplayabilir misin?"

Çizgi romanı bulduğun yere, çocukların hediye yığınının üstüne bıraktın, ayağa kalktın ve mutfağa gittin. Tilly lavabo başında tabakları duruluyordu. Bebekler köşedeki portatif oyun parkında uykudaydı.

"Evet," dedin "Çöp torbaları nerede?"

"Sol tarafta, en alt çekmece," dedi. "Sanırım sen çöpü çıkarmayalı bayağı zaman oldu."

Bir torba alıp oturma odasına geri döndün ve çocukların o sabahki heyecanlarıyla lime lime ettiği kâğıtları topladın, torbanın ağzını bağladın ve dışarıya, kaldırıma çıkardın.

İçeri girdiğinde Tilly oturma odasında oturmuş, ağaca bakıyordu.

“Teşekkürler,” dedi.

“Rica ederim.”

“Bütün gün hiç oturmamış gibiyim,” dedi.

“Oturmadın.”

Stephanie’nin kaçınılmaz bir şekilde, dev Barbie kafasına sarılmış bir halde köşede horluyor olacağı odana gitmek için harekete geçtim ama Tilly seni durdurdu.

“Jonathan’dan haber aldın mı?” dedi.

Geri döndün ve üstünde mutfak önlüğü, elinde bir fincan çayla, şişkin bir koltukta oturan Tilly’ye baktın.

“Jonathan’dan neden haber alayım?” dedin

“Bilmem,” dedi. “Düşündüm ki belki de Noel diye.”

Jonathan bugün, etrafında yaşanan Noel kaosunu izlerken, senin de aklına gelmişti. Son iki yıldır seninle köşede oturur ve sigara içmek için seninle dışarı sığırdı. Ve şimdi artık yoktu.

Gittiği gün, Mira’yla dışarıda takıldıktan sonra eve döndüğünde Tilly’yi karanlık oturma odasında, sesi kısık bir polisiye dizisinin karşısında tek başına otururken bulmuştun.

“Jonathan gitmiş,” demişti.

Sesi yorgun ve üzgündü. Ağlamış gibi. Tilly’yi ağlarken hiç görmediğini fark etmiştin. Her zaman çocuklar için bir şey yapmakla o kadar meşgul olurdu ki ağlamak gibi kendine dönük bir şeye zamanı olmazdı. O anda Tilly’nin sen onu tanımadan önce muhtemelen bol miktarda ağladığı hissine kapıldın. Belki de bütün ağlamasını kocasını kaybettiği zaman yapmış ve bu kadarının yettiğine karar vermişti.

“Nereye gittiğini biliyor musun?” diye sormuştun.

“Hayır,” demişti Tilly. Kendine hatırlatmaya çalışır gibi, “Ama gitmeye izni vardı,” diye eklemişti.

Odana gitmek için dönmüştün.

“Pasta var,” demişti. “Ona doğum günü pastası yaptım. Hiç yemedi.”

“Tamam,” demiştin.

O günün üstünden dört ay geçmişti. Ve şimdi sen ve Tilly aynı şeyi düşünüyor gibiydiniz. Jonathan o kapıdan bir daha girecek olsaydı, bugün girerdi.

Tilly çayından bir yudum aldı.

“Ondan hiç haber almadım,” dedin.

“Pekâlâ,” dedi Tilly. “Umarım iyi bir Noel geçiriyordur.”

Başını salladın ve gitmek için döndün.

“On sekiz yaşını doldurunca sen de gideceksin,” dedi.

Ona baktın.

Konunun nereye varacağından emin olamayarak, “Doğru,” dedin. Tilly içki içmiş olsaydı bunu Noel’e özgü duygusal bir konuşma olarak geçiştirirdin ama Tilly çayını yudumlamaya devam etti.

“Yine de gidene kadar benim kurallarına uyman gerekecek,” dedi.

“Tamam,” dedin.

İkiniz bir dakika kadar birbirinize baktınız; Tilly bir şey söylemeni bekler gibiydi. Sonunda, “Okula gitmediğini biliyorum,” dedi.

Ab.

“Arada gidiyorum,” dedin.

“Okuldan aradılar. Gitmediğini söylediler.”

“Belki karıştırmışlardır.”

“Okula gitmen gerek, Sebastian. Okulda değilsen, gün boyu neredesin, onu bile anlamıyorum.”

Hiçbir şey demedin.

“İçimden bir ses, bilmek istemeyeceğimi söylüyor,” dedi. “Bir yıl önce sana ikinci bir şans verdim. Başını belaya soktun, sonra şu evden kaçma numarasını çevirdin ama ben sana ikinci bir şans verdim. Şimdi, başını yine belaya sokuyorsan, o belayı peşinde bu eve sürüklemen riskini göze alamam. Düşünmem gereken başka çocuklar var.”

“Başımı belaya sokmuyorum,” dedin. “Buraya hiçbir şey sürüklediğim yok.”

“Burada yaşamaya devam edeceksen, okula gitmen gerek. Beni anlıyor musun?”

Derin bir nefes aldın. Bir sigaraya daha ihtiyacın vardı.

“Evet,” dedin.

“İyi,” dedi.

“Hepsi bu kadar mı?”

Tilly tekrar ağaca döndü.

“Güzel bir Noel geçirdin mi?” diye sordu.

“Evet. Tabii. Teşekkürler.”

“Rica ederim,” dedi.

Odana gitmek için harekete geçtin, sonra vazgeçip ön kapıya döndün.

“Çıkıyorum,” dedin. “Mira’larda olacağım.”

“Tamam,” dedi.

Oraya gittiğinde, Mira’nın evinin kapısı kilitli değildi ve içeri kendin girdin. Ev sessizdi ve oturma odasında Noel ağaçlarının ışıkları yanıyordu.

Mira odasında idi ve yatağına uzanmış, *Rookie Yearbook* okuyordu. Yanına uzandı.

“Merhaba,” dedi.

“Merhaba,” dedin.

“Mutlu Noeller.”

“Mutlu mu gerçekten?”

Yan dönüp başını Mira’nın boynunun girintisine gömdün.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Bana bir hikâye anlatsana,” dedin.

“Tamam,” dedi. “Ne tür bir hikâye?”

“Her zaman kaçabileceğimizle ilgili bir hikâye.”

Gülümsedi. Kokusunu içine çekti. Mira güvenli yerler gibi kokuyordu. Konfor gibi.

“Tamam,” dedi. “On altıncı doğum gününden önceki gün burada bittiğin bir hikâye gibi mi?”

“Evet.”

“‘Haydi kumsala gidelim,’ dediğin. Ve birlikte Kuzey Amerika’nın en eşcinsel sahil kasabasını Google’ladığımız ve senin bana hacıların nasıl önce Plymouth’a değil, daha doğuya indiğini okuduğun. Büyük hacı uydurmacası yüzünden pek çok insanın bunu bilmediğini söylediğin.”

“Ve benim, ‘Biz de hacıyız,’ dediğim.”

“Ve ikimizin, ‘Ama bu kez yalan söylemeyeceğiz. Keşiflerimiz konusunda gerçeği söyleyeceğiz,’ dediğimiz.”

Mira hikâyenin geri kalanını anlatırken, ona iyice sarıldın ve bir noktada omzunun ıslandığını fark ettin, ağladığın için olduğunu anladın. Onun da seninle ağladığını biliyordun. Ve her zaman yine kaçabileceğinizi.

JEREMY

Babam, Dave ve ben kış tatilinde, büyükbabamları ziyarete Florida'ya gittik ve ben oradaki günlerimi arka bahçedeki minik havuzlarında yüzerken, evde bir şeyler kaçırdığımdan endişelenerek geçirdim. Sebby ve Mira'dan uzak geçen ve resim atölyesinde geçirmediğim her an ziyan gibi geliyordu. Onlarsız bir hiçmişim gibi hissediyordum.

Günlerimin en önemli anları, genelde üçümüzün ya da bizimle Rose'un arasında geçen mesajlaşma anlarıydı. Onlardan haber aldığım sürece yeniden nefes aldığımı hissediyordum, ta ki mesajlar kesilene ve beni unuttuklarına ikna olana kadar. Sonunda, takıntılı bir şekilde kontrol etmekten vazgeçmediğim için, babam akşam yemeklerinde telefonumu sessize aldırıp çekmeceye kaldırtmaya başladı.

Büyükannem beni gözümü ayırmadan telefonun ekranına bakarken görünce, "Yoksa birinin kız arkadaşı mı oldu?" diye sordu.

“Sadece arkadaşlar, büyükanne,” dedim.

“Torun çocuğu sevme zamanım geldi,” dedi.

Eve okulun yeniden başlamasından bir önceki cuma dönüşüm ve kapıdan içeri girer girmez onlara mesaj çekerken az kalsın bir buçuk haftayı komşuya emanet geçirdikten sonra daha fazla hakarete tahammülü kalmayan zavallı Kedi Dolly Parton’a takılıp düşüyordum.

“Özür dilerim, Dolly,” dedim.

“Jeremy’ye bu telefonu aldığımız için çok mutluyum, ya sen hayatım?” dedi babam, Dave’le birlikte valizleri arabadan eve taşıırken. “İnsanın aile tatilini minik bir ekrana bakarak geçirmesi ne hoş.”

Mira cevap olarak onlara gitmemi yazdı. Sanat Kulübü projesi için kesecek yeni parçalar arıyordu ve yardıma ihtiyacı vardı. Sebby bizimle daha sonra buluşacağını yazdı. Tilly bebekleri doktora götürürken, ondan diğer çocuklara göz kulak olmasını istemişti. Bu mesajın sonuna ağlayan surat emoji eklenmişti.

Paltomu tekrar giyerken az kalsın bir kez daha Dolly’ye takılıyordum. “Ben Mira’lara gidiyorum.

Mira’nın odası her zamankinden feci durumdaydı. Dolabındaki eşyaların yarısı askılarından dökülmüştü ve lav misali her yeri kaplamak üzereydi. Ben gittiğimde Mira dağınık bir çaresizliğin kıyısındaydı. Bu yüzden onu yatağın kenarına oturup karmaşayı sistemli bir şekilde elden geçiremeye başladım.

“Elbise için biraz daha kumaşa ihtiyacım var ama elden çıkarılabilecek her şeyi çoktan kullandım,” dedi.

“Burada aradığını nasıl bulabiliyorsun ki?” diye sordum. Mira’nın dolabını elden geçirmek arkeolojik kazıdan farksızdı. Katmanların sonu gelmiyordu.

“Bir şeyleri unutmayı ve bir anda karşıma çıkıp beni şaşırtmalarını seviyorum,” dedi.

Pembe bir tütüyü kaldırdım.

“Buna ne dersin?”

“Hayır, asla,” dedi. “Bak.” Ayağa kalktı ve tütüyü eteğinin üstüne geçirdi. “Tam üstüme göre.”

“Fazla büyük,” dedim. “Bununla kapıdan geçemezsin.”

“Klasik,” dedi.

“Buradaki her şey klasik.”

“Aslında, değil,” dedi. “Bazıları hakiki çöp.”

“Pekâlâ çöpleri kullanamaz mısınız?”

“Kullanılamayacak kadar kötüler,” diye ısrar etti.

“Pekâlâ, çekilmez davranıyorsun.”

Mira protesto için halıyla kaplı zemine çöktü. Eteğinin altında bağdaş kurduğu için belden aşağısı sadece tütüden ibaret görünüyordu.

“Gidip proje için yeni şeyler alalım, Jeremy. Bebeklerimin hiçbirinden vazgeçemiyorum.”

“Sebby haklı. Sen bir istifçisin. ‘Bebekler’ mi?”

“Onları bulmak için çok uğraştım,” dedi. “Şuna bir bak.” Yığının köşesinden çıkan kadife parçasını tuttu. Elbiseyi yığının arasından çekti. Üst kısmı siyah payetlerle kaplı bir gece elbisesiydi.

“Bana çok küçük geliyor,” dedi.

“Ama yine de saklıyorsun.”

“Al.” Elbiseyi bana attı. “Dene.”

“Dene mi? Üstüme mi giyeyim?”

“Evet,” dedi. “Bahse girerim, sana olur. Dur, kendime bir şey bulayım. Kılık değiştirme zamanı.”

Kafasını dolabın içine sokup yığını karıştırmaya başladı. Kadifeyi ve payetlerin tatmin edici çıtırtısını hissederek, elimde elbiseyle durdum. Mira'nın tütülü poposu dolaptan dışarı bakıyordu.

“Üstüne giy, Jeremy,” dedi kıyafetlerin arasında boğulan bir sesle.

Gömleğimin düğmelerini çözüp çıkardım ve yatağın üstüne bıraktım. Elbiseyi havaya tutup nasıl giyeceğimi çözmeye çalıştım. Arka tarafında bir fermuar vardı. Elbiseyi başımın üstünden geçirip sakil hareketlerle pantolonumu indirdim. Kumaş gövdeyi sardı; iç yüzü pürüzsüzdü. Aynaya bakınca, o gün boxer giydiğime pişman oldum. Bel lastiği kumaşın toplanmasına neden oluyordu.

Mira bir kucak dolusu giysiyle dolaptan doğruldu.

“Tam sana göre oldu,” dedi bana bakarak. “Hayat hiç adil değil.”

Mira sırtımdaki fermuarı çekince, elbise beni tutuyormuş gibi, bir şeyin içine kapandığımı hissettim.

“Pekâlâ, resmi bir ortamdan bahsediyoruz,” dedi. “Benimkini seçmeme yardım et.”

Ona da bir elbise seçtikten sonra, tuvalet masasının başına geçti.

Yarısı kullanılmış kozmetiklerle dolu çekmeceyi karıştırırken, “Nasıl bir makyaj istersin?” diye sordu.

“O dolaptan bir şeyleri ayıklamaktan kaçmak için her şeyi yapmaya kararlısın, değil mi?”

“Kedi gözü ve kırmızı dudaklar?”

Elbisenin dar eteği altında bacaklarımı bir arada tutmaya çalışarak yatağın kenarında oturuyordum. Yatağın yanında

duran dergi yığınıyla ilgilenir gibi yaparak, Mira'nın makyaj yapışını izledim. İşi bitince bana döndü.

“Ne diyorsun? Göz kamaştırıcı oldu mu?”

“Çok,” dedim.

“Gel buraya.” Masanın önündeki küçük sırada kenara kaydı.

“Neden?” dedim.

“Sadece elbiseyi giymekle kurtulabileceğini mi sanıyorsun?”

İç çamaşırımla dünya arasında, en azından Mira'nın odasının dünyası arasında hiçbir şey olmamasının tuhaf ve utandıran özgürlüğünü hissederek yataktan kalkıp sıraya oturdum. Mira ayağa kalktı ve poposunu masaya yaslayıp kozmetikleri yanına topladı.

“Bence sana da benimkiyle aynı havayı vermeliyiz,” dedi.

“Çok emin değilim, Mira.”

“Hiç makyaj yapmadın mı?” dedi yapmamam saçma bir fikirmiş gibi.

“Sadece erkeklerin olduğu bir evde yaşıyorum. Doğru dü-rüst makyaj malzemesi bile görmedim.”

Bir pudra kutusunu açtı, içine bir fırça daldırıp üzerime eğildi.

“Çok hafif renk veren çok ince bir pudra,” dedi. “Benim tenime göre olduğu için sende tuhaf durabilir.”

Fırçayı yanaklarımda ve alnımda gezdirdi. Gözlerimi kapadım. Bir kuş tüyüyle gıdıklanmak gibiydi. Esinti gibi.

“Fena olmadı aslında,” dedi. Bir allık kutusu aldı. “Nasıl bir şey?” dedi. “Sadece erkeklerin olduğu bir evde yaşamak?”

Omuz silktim. “Bana normal geliyor. Başka türlü-sünü bil-miyorum ki.”

Yanaklarıma allık sürmeye başladı.

“Ne demek istediğini biliyorum,” dedi. “Aileler içlerinden çok normal ve sıkıcı geldiği için, farklı olduğunu biri sana kendini farklı hissettirene kadar anlamazsın.”

“Evet,” dedim.

“Ben de ailem hakkında böyle hissediyorum,” dedi. “Bir keresinde, annemle babamın evlilik yıldönümü için şık bir restorana akşam yemeğine gittik ve annem o zaman hâlâ çalıştığı için restorana geç geldi. Hâlâ gerçek bir işi olduğu zamanlardı yani.”

Fırçayı pudraya batırıp yanaklarıma biraz daha sürdü.

“Bu yüzden ablam ve ben, babamla birlikte bir masada oturup onu bekledik. Bir sürü odası olan çok büyük bir yerdi. Annem yirmi dakika geç gelmiş ve kocasıyla buluşacağını söylemiş. Ancak garson kocasının henüz gelmemiş olması gerektiğini söylemiş. Çünkü bilirsin işte, restoranda beyaz karısını bekleyen yalnız bir beyaz erkek yokmuş. Bu yüzden adam annemi bir başka odadaki masaya yerleştirmiş ve adamın hatasını ancak babam annemi telefonla arayınca anladılar. Annem çok öfkelenmişti, adama fena patladı ve yemek yemeden çıktık.”

“Fena.”

“Evet. Daha önce annemin insanların içinde böyle ateş püskürdüğünü hiç görmemiştim. Aslında adama biraz üzüldüm. Adama detay vermemiştik ki. Yani annem, ‘Kocamla ve altı ve on yaşlarındaki iki kızımın buluşacağım,’ dememiş. Ama bir şekilde çileden çıktı işte; sanki ifşa edilmişiz gibi.”

“Anlıyorum.”

“Sonra insan düşünüyor; *dünya bizi tuhaf buluyorsa, o zaman belki de gerçekten tuhafızdır.*”

“Babam ve Dave hiç tuhaf olmadı. Yani belki bir noktada öyleydiler ama şimdi onlara bakınca anlamazsın.”

“Harika görünüyorlar,” dedi Mira.

“Ben şanslıyım. Yani, anneme ne olduğunu bilmiyorum. Çoktan yeni bir aile kurmuştur diye tahmin ediyorum.”

“Onu hiç mi tanı mıyorsun?”

Başımı hayır der gibi salladım. “Colorado’da yaşıyor. Ya da babamın onunla son konuşması sırasında, orada yaşıyordu.”

“Ne olmuş peki? Neden o kadar uzağa gitmiş?”

“Sanırım babam yüzünden,” dedim.

Mira öne eğildi ve sabitlemek için çenemi tuttu. Göz kaleminin yumuşak ucunu gözüme bastırdı. İrkildim.

“Kıpırdama,” dedi.

Alt ve üst gözkapaklarımın kenarını boyarken, kıpırdamadan durdum ve kendimi sabitlemek için Mira’nın bacağına tutunduğumu ancak işi bitince fark ettim.

“Bayağı iyi oldu,” dedi eserini inceleyerek. “Henüz aynaya bakma. İşim bitmedi.

“Tamam.”

“Annen.”

“Annem.”

“Yani baban ona eşcinsel olduğunu söyleyince, kafayı mı yemiş?”

“Evet, onun gibi bir şey,” dedim. “Annemi sadece babamın anlattıklarından biliyorum. Bana hikâyenin tamamını ben on yaşındayken anlattı. Onun öncesinde sadece şu gizemli ‘Annen uzaklara taşındı ve onu hiç görmeyeceğiz,’ hikâyesi vardı.

“Belki bir gün geri döneceğini sanıyordu. En azından seni görmeye.”

“Belki ama dönmedi.”

“Sence neden dönmedi?”

Bir an düşündüm. Daha önce bunu yüksek sesle kimseye söylememiştim. Peter’a bile. “Sanırım babam annemin kalbini kırmış. Bu yüzden ondan olabildiğince uzağa gitmiş. Ve ben de babamın bir parçasıydım.”

“Sence baban gibi misin?”

“Hayır. Babam lisedeyken popülermiş. Gerçekten yakışıklıymış. Annemin âşık olduğu adam böyle biriymiş. Bay Tepeden Tırnağa Amerikan Yakışıklısı. Sonra bir anda başka bir şey olmuş. Babam hâlâ o adam. Sadece annemin sandığı şekilde değil.”

“Sen de yakışıklısın,” dedi Mira.

“Ne?”

“Babana benzemediğini söyledin ama sen de yakışıklısın.”

Allığın altında al al olduğumu hissettim.

“Pekâlâ, belki şu anda yakışıklıdan çok güzelsindir.”

“Ben babam gibi değilim.”

“Belki annen gibisindir.”

“Belki.”

Mira eline bir ruj aldı.

“Dudaklarını hafifçe arala,” dedi.

Dediğini yaptım ve üstüme eğilip tekrar çenemi tuttu. Gözlerimi açık tutup gözlerinin dudaklarımı izlemesini izledim. Ruj krem gibi ve serin, yüzümü tutan eli ılıktı. Gözleri dudaklarımdayken yüzümü tutuşunda ta karnımda hissedebildiğim bir şey vardı. Etrafında tarif edilemez bir arzunun asılı durduğu, rahatlatıcı ve nazik bir his. Bana neredeyse öpüleceğimiz kadar yakın olduğunu fark ettim. Ona doğru kıpırdarsam,

dudaklarım onunkilere değecekti. Rujun ruja değmesi nasıl bir his olurdu acaba?

“Onu aramayı hiç denedin mi?” dedi Mira. “Ya da ona yazmayı?”

“Anneme mi?”

“Evet.”

Başımı salladım. “Hayır. Konuşmak isterse beni nerede bulacağını biliyor.”

“Ama sen de onun nerede olduğunu biliyorsun.”

“Sanırım öğrenebilirim. Ben...” Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyordum. “Sanırım benimle konuşmak istemeyen biriyle konuşmak istemiyorum.” Omuz silktim. “Kulağa çocukça geliyor ama.”

“Hayır, çok mantıklı. Anlıyorum,” dedi. Geri çekilip eserini süzdü. “Sebby annesinden hiç bahsetmez. O annesini tanımış. Hastalandığını görmüş.”

“Ne zaman ölmüş?” diye sordum.

“Sebby altı ya da yedi yaşındaymış sanırım. Yumurtalık kanseri. Neredeyse hiç bahsetmez.”

“Başka kimsesi yok mu?”

Mira başını hayır der gibi salladı. “Babasının kim olduğunu bile bilmiyor. Annesinin de bilmediğini düşünüyor. Biliyorduyse bile Sebby’nin bilmediğini düşünmesini istemiş. Böylece Sebby kendini bakıcı aile yanında bulmuş. Çok yerden geçmesine rağmen, onu hep bu seferkini kıvıramazsa bir grup evine göndermekle tehdit etmişler. Sebby’nin senin bakımına verildiğini düşünebiliyor musun?”

“Hayır.”

“Değil mi? Çocuklara yardım etmek isteyen iyi niyetli insanların kapılarında böyle bir şey bulması... O çocuk doğduğu günden beri hep bela olmuş.”

Mira tekrar çenemi tuttu ve bir kat daha ruj sürdükten sonra, parmağının ucuyla dudak kenarlarımı sildi. Birden ağızıma çok fazla tükürük biriktiğini hissedip yutkundum.

“Ama bir gün anneni affedeceksin,” dedi. “Ve onunla konuşmak isteyeceksin.”

Hiçbir şey demedim.

“Güzel dudakların var, Jeremy,” dedi. “Senden harika bir drag kraliçesi olur.”

“Eşcinsel olduğum için illa drag kraliçesi mi olmalıyım?” diye alay ettim.

“Biraz kız gibi giyinmek kimsenin benlik algısına zarar vermez, inan.” Parmaklarını makyaj temizleme mendiline sildi. “RuPaul’ün sözlerini hep hatırlamalısın. ‘Çıplak doğduk ve geri kalanı süslenmekten ibaret.’ Şimdi,” dedi ruju bırakıp yanıma otururken, “muhteşem oldu.”

Yan yana oturup tuvalet masasının aynasından, birbirinin eşi kedi gözlerimize ve kırmızı rujlarımıza, kadife üstüne siyah payetli elbiseme, Mira’nın gümüş rengi şifon elbisesine baktık. Bacaklarımız birbirine değiyordu. Midemde yine o sıcaklığı, bu elbisenin içinde güvende kalma arzusunu, Mira’nın odasının tütsüye bulanmış parfümlü aurasını, birbirini süzen birbirinin eşi gözlerimizin bütünlüğünü hissettim. Çok güzel görünüyorduk.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Bu halde mi?”

“Teoride demek istedim.”

“Bilmem,” dedim. “Sanırım bir partiye.”

“Bir retro kulübün açılış gecesine,” dedi. “Alaycı gösterilerin sergilendiği, bara ateş yutan bir adamın baktığı bir kulüp.”

“Evet,” dedim. “Kulağa iyi geliyor.”

Yatakta yan yana uzanıp batan kış güneşinin ağaçların tepesini aydınlatmasını seyrettik. Mira boncuklu bir kolyeyle kedi beşiği yapmaya çalışıyordu.

“Sebby’yle nasıl tanıştınız?” diye sordum. Bilmediğimi fark etmiştim.

“Sebby hiç anlatmadı mı?” dedi.

“Hayır.”

Bir an düşünür gibi durdu. Sonra boncukları avucunun içinde top gibi sıktı. “Geçen aralıktı,” dedi. “Yani bir yıldan biraz fazla oldu. İkimiz de aynı dönemde hastanedeydik. İki çocukla gerçekten feci bir kavgadan sonra ameliyat olması gerekmiş. Sana bahsetti mi?”

“Evet.”

“Pekâlâ, nekahet dönemindeyken, eline bir sürü hap geçirmiş. Onları içecekti. Yani, hepsini demek istiyorum.”

Boncukları bana verdi. Baktım ve avucumun içinde hissettim.

“Bu kısmı sana anlatmadı, değil mi?” dedi.

“Hayır.”

“Şey, yapmasına fırsat kalmadan öğrenmişler. Ama intihar tehlikesi olanlar çocuk psikiyatriye alınıyor. Bu yüzden, yeterince toparlanınca, Sebby de kendini orada buldu. Ben de oradaydım.”

Mira elbisesinin sol kolunu açtı ve iç kısmını bana göstermek için bileğini çevirdi. Daha önce fark etmediğim yatay, uzun ve hafif bir yara izi vardı.

“Bir süre kendime zarar vermek gibi bir sorunum vardı,” dedi. “Ama şimdi geçti. Ama iyileşmeden önce çok kötüleşmişti.”

Bileğinin yumuşak derisine hafifçe dokundum.

“Demek böyle tanıştınız,” dedim.

“Böyle tanıştık,” dedi elbisesinin kolunu geri indirirken. “Şirin bir hikâye, değil mi?”

Bana dönüp dirseğinin üstünde doğruldu.

“Hastaneden çıkınca kaçtık,” dedi. “Bir günlüğüne. On altıncı doğum günümdü. Babamın arabasını alıp Provincetown’a gittik.”

Gülümsedim.

“Ne?” dedi.

“Ben de oraya giderim. Her yaz. Babalarım.”

“Gerçekten mi?”

“Koyda bir evleri var. Sebby bana oraya gittiğinizden bahsetmişti ama kaçtığınızı bilmiyordum.”

“Ne komik,” dedi geri yatarken. “Aynı yere gitmişiz.”

Güldüm. “Sık sık aynı yere gidiyoruz.”

“Ama sanki sen de orada bizimleymişsin gibi geliyor. Seni çoktandır tanıyormuşuz gibi.”

MIRA

Sebby hastaneden çıktığı gün Mira'nın kapısına gelmişti. Aylardan aralıktı; Mira'nın doğum gününden bir gün önce, Mira'nın artık yaşamak istemediğini düşünmesinden beş hafta sonra. Ama hâlâ oradaydı işte. Ve uzun zamandır ilk kez tutunmaya geçecek bir şeyi olduğunu hissediyordu.

Varış noktalarını babasının arabasının GPS'ine programlamıştı. Arabayı ödünç almak için izin istememişlerdi. Bu işler öyle yürümezdi.

Arabayı Mira kullanmıştı; Sebby yanındaki koltukta oturuyordu. Karanlık New England ormanlarının arasından kıvrılan otoyolda ilerlerken, dışarıda esen kış rüzgârlarına aldırmadan, çıplak ayaklarını ön konsola uzatmıştı. En sevdiği Diamond Rings albümünün sesi sonuna kadar açıktı ve ısı onları eritip kumsal ve kaçış hayallerinden ortaya çıkmış yepyeni bir yaz türüne dönüştürebilirmiş gibi, ayaklarını sıcak hava üfleyen kaloriferin üstüne dayamıştı. Yolun iki tarafında yükselen kum

tepeleri arasında Cape’te yol aldıkça, aya yaklaşır gibiydiler. Karanlıkta bile, burasının okyanusa kapılıp gitme tehlikesi altında olduğunu hissedebiliyorlardı.

Oradan geçmelerine izin verecek sihirli sözcükleri bulmaya çalışıyorlardı. Buna layık olduklarını ispatlamak için. “Huzurla geliyoruz. Sevgi için geliyoruz.” Belki de bunlar yeterliydi.

Varış noktalarına ana karadan resmen ayrılışlarından tam bir saat sonra, saat on gibi geldiler ve kasabanın dışında kalan bir motelin önünde durdular. Otoparkın karşı tarafında, yolun diğer yanında sadece su vardı. Mira sonrasında hipotermi bittiyelerine sarınan şu kutup ayısı meraklıları gibi suya atlamak istedi. Hayatta olduğunu neredeyse ölerек hissetmek için.

Ancak suya atlamak yerine içeri girip bir oda istediler.

“Deniz manzaralı mı olsun?”

Resepsiyondaki çocuk onlardan büyük değildi ve ne kafasını kaldırıp baktı ne de Sebby’nin uzattığı Matilda O’Connor adını taşıyan kredi kartı için kimlik istedi. Bu kadar basitti. Oğlan monoton bir sesle, “Keyifli istirahatler, kahvaltı sekiz ila on arası,” diyerek iki anahtar uzattı.

Oda ikinci kattaydı ve koya bakıyordu. Suyu çevreleyen toprak parçasında minik hayat ışıkları göz kırptıyor ve onlardan biraz daha ilerlemelerini istiyordu. Karanın bittiği yeri bulana kadar durmamalarını.

Yanlarında birlikte topladıkları tek bir çanta getirmişlerdi. Dış fırçaları ve Mira’nın Cadılar Bayramı sonrası ilerideki projelere saklamak için bir kostüm dükkânından indirimli fiyata satın aldığı iki naylon peri kanadı.

İki kişilik büyük yatağa oturdular ve Mira kendi kanatlarının paketini yırttı. Üstlerine, onları kutsar gibi bir sim bulutu

indi. Sebby de kendi kanadını açınca güzellik ve muhteşemliğin işareti altın ve gümüş ışıltılarla kaplandılar.

Mira'nın bu özel gün için seçtiği kıyafet yazın gerçekleşen başarılı bir ikinci el mağaza çıkarmasında edindiği ellili yıllardan kalma pembe parti elbisesiydi. Bulduğunda tek askısı kopuktu ve dev yakasının iki parçasının bir çiçekle birleştiği yerden iplikler sarkıyordu. Mira'nın tamir edemeyeceği bir şey değildi.

Gecenin aksesuarları geniş bir kırmızı rugan kemer, gri çizmeler ve o ortaokuldayken kapanan favori Goodwill dükkânından aldığı, rengi kusursuz bir şekilde ağartılmış kot ceketti. O zamanlar ceket Mira'ya büyük gelirdi. Şimdi ise kolları sıkıyor, düğmeleri kapanmıyordu.

Son birkaç yıl, bu yeni kadınsı vücudu da beraberinde getirmişti. Mira artık kural olarak sadece etek giyiyordu çünkü pantolon bir başkasının şekil anlayışının içine sıkışmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Ve biçimi genellikle akışkan bir şey gibi geliyordu; bir gün farklı, ertesi gün farklıydı. Keşke bu sulu ve idare edilemez büyüme şeklini kontrol altına alabilseydi. Başka insanlar kendilerini katı hissediyor mudur diye merak ediyordu.

Sebby'nin üstünde geleneksel beyaz tişörtü ve giymekten incelmış haki pantolonu vardı. İlham gelecek anlar için yanında her zaman keçeli kalem taşırdı ve şimdi de tişörtünü çıkarıp yatağa sermiş, titrek büyük harflerle *GÖZ KIRP* yazıp sonunu hafif çarpık bir yıldızla tamamlamıştı. Bunu komik bulmuştu. Mira da öyle.

Çıplak gövdesi odanın ışığında o kadar beyaz görünüyordu ki Mira bir an için, yara izlerinin altında bir şeylerin tamir

edildiği yerlere kadar görebileceğini sandı. Acaba kendi yara izlerinin diğer tarafında ne vardı? İçinde hâlâ bozuk bir şeyler var mıydı?

Canlanmaları ve takan insanların daha az maddesel, daha çok hava gibi hissetmesi için birazcık insan sıcaklığının yeteceğini bilerek, Cadılar Bayramı kanatlarının lastiklerini birbirlerinin omuzlarına özenle yerleştirirlerken odadaki başucu saati 23.00'ü gösterdi.

Mira koyun rüzgârını solumak için balkon kapısını açtı. Rüzgâr yanaklarını dondurdu ve sırtındaki kanatların sabırsızca çırpmasına neden oldu. Noel'e bir hafta vardı ve rüzgâr tez canlı turistlerin bu bölgeyi misafirperver bulması için meydan okur gibiydi. Saygı gereği, dışarı çıkmadan önce narin kanatlarını kışlık paltolarının altına sakladılar ve sokak lambalarının sıralandığı yolda giysilerinin altında bir sırıla ilerlemeye başladılar.

Gün içinde olsa sıcak çikolatadan sıcak çikolataya koşan aileler, göğse bakarak kar dileyen çocuklar görürlerdi. Burası, sahil kasabasının Noel Yürüyüşü'ne dönüşmüş haliydi. On dolara iki tişört satın alan, şovlarını satmak için patenle dolaşan drag kraliçelerinin seranatlarına maruz kalan yazlık terli kalabalığından eser yoktu. Havaya kusursuzca işlenmiş bir kış huzuru sinmişti. Herkesin yararına, yüzlerce yıldan beri eşcinsel New England'lıların çabalarıyla sevgiyle bir araya getirilmiş bir Currier ve Ives tablosu.

Ancak çarşamba akşamı, saat gece yarısına yaklaşırken, burası artık deniz rüzgârlarının estiği uzun gecelerde ısınmak için sıcak çikolataya sığınmayanların adresiydi. Dar sokakların iki yanına sıralanmış loş pencereler, gidecek başka yer olmayınca, tek alternatif açık denize uzanmak olduğunda, dalgaların

biçimlendirdiği, kumsala biriken o tuhaf oluşumların insan versiyonlarına ev olmuştu.

Hacılar burada hiçbir şeyin büyümeyeceğini fark edince, “büyük hacı uydurmacasının”, yaptıkları hatayı gizleyeceğini umarak bu toprakları kabaca reddetmişlerdi. Fakat gruptaki istenmeyen kişiler gerçek renklerini göstermeye başlayınca, onları karanın o kısmına göndermişlerdi. Dışlananların toprakta hiçbir şeyin büyümediğini görmesi gerekecekti. Hayat yüzeyde oluşabilir, rengârenk, dev filizler verip benzer zihniyetteki güneş takipçilerinin etrafına sarılarak, sımsıkı tutunarak büyüebilirdi. Birbirine tutunarak.

Mira ve Sebby dondurucu rüzgârda, özgürlüklerinin coşkusuyla her şeye pürdikkat baktılar. Her yere gidebilirlerdi. Hele birileri onları durdurmayı denesin. Her şeyi yapabilirlerdi.

Governor Bradford’un kapısındaki güvenlik görevlisi bile bunu hissetmiş olmalıydı ki sahte Hawaii kimliklerine sadece bir an baktıktan sonra, iç geçirerek girmelerini işaret etmişti. Sebby, Drag Karaoke tabelasını ve binanın beyaz ahşap kaplamalı eski püskülüğünü görünce, aradıkları yeri bulduklarını söylemişti. Yolun karşısındaki limanda tekneler demirliydi. İçeride viskiye susamış balıkçıların sendeleyerek dolaştığını hayal ettiler.

Oysa küçük karaoke sahnesinin etrafında bir grup sarhoş ve kırk yaş üstü lezbiyen oturuyordu. İçlerinden biri, Red Sox kepi gözlerinin üstüne kadar indirmiş, iri cüssesiyle tuz lekeli Timberland botlarının üstünde sallanarak *Constant Craving*’in hafif çakırkeyif ama dokunaklı bir versiyonunu seslendiriyordu.

Mira barda iki viski soda ısmarladı; hem babasının içki-siydi hem de karşısındaki yontulmamış barmene gülmeden söyleyebildiği tek içki buydu. İlk kez tattığı alkolün benzine

benzeyen tadı bir büyü karışımını andırıyordu. Sonuçta, on altıncı yaşı sadece bir saat uzaktaydı. Yeni şeyler öğrenmenin zamanı gelmişti.

Drag Karaoke'nin, drag kraliçesi sunucusu Dana, boyayla sarartılmış saçları, postalları, deri mini eteği ve ağ çoraplarıyla dişi Billy Idol çekiciliğine bürünmüştü. *White Wedding*'i Idol sırtışı ve etkileyici tekmelerle söyleyerek, lezbiyenleri sevince boğdu. Aralık ayının bir çarşambası, tatil ruhunun tepesinden Massachusetts kışının cehennemine yuvarlanmanın keşişim noktasında, gece yarısına çeyrek kala, Dana krallığına hükmediyordu.

Sebby şarkı sözlerinin mantığına kafa yoracak biri olmadığı için, Dana'yı da işin içine kattığı ve elinden tutup boyunun yetmediği bir dönüşle çevirmeye çalıştığı en iyi *Dancing with Myself* yorumuyla karşılık verdi.

Şarkı bitince, Mira'yı işaret ederek, "Şehirdeki en hoş kızın yirmi birinci doğum günü kutlu olsun," dedi. "On altı yaşından bir gün bile büyük durmuyorsun."

Sebby mikrofonu geri verirken, Dana şaka yollu bir baygınlık geçirir gibi kendini yelpazeledi.

En iyi Catskills komedi tonlamasıyla, "Bu akşamın temasının süt çocukları olduğunu bilmiyordum," dedi.

Lezbiyenler güldü ve bir tur daha içki ısmarladılar.

Mira, Sebby'nin ısrarıyla *Dream a Little Dream of Me*'yi söyledi. Tiz notalarda sesi biraz çatladı ama dost canlısı izleyici grubunun karşısında kendini iyi hissetti. O gün midelerine giren tek şey, mola yerindeki hamurlaşmış patates kızartmaları ve arabanın bardak tutucularını eğen mega boy kolaydı ve viskinin onu içten dışa ısıttığını, yepyeni bir şekilde iyi

hissetmesini sağladığını fark ediyordu. İnsanların karşısında şarkı söylemesini mümkün kılacak kadar iyi.

Dana sigara molası için dışarı çıkınca, Sebby içkisini kafaya dikti ve Mira'yı salonun arka tarafındaki merdivenden gelen gürültülü müziğe doğru sürükledi. Alt katta disko remiksleri ve tıka basa dolu bir odada gümbürdeyen anlaşılmaz house tarzı bir müzikle karşılandılar. Daracık tişörtlü ya da tişörtsüz erkekler bu tür bir kutlama için bahane arar gibi oraya buraya serpiştirilmiş Noel baba şapkaları arasında özenle biçimlendirilmiş karınlarını sergiliyorlardı. Sergileyecek daha az şeyi olanlar, bardan seyreliyordu.

Sebby, Mira'yı elinden tutup kalabalığın arasına çekti. İnsanlar iki yana çekilip iki kanatlı perinin ancak geçebileceği kadar yol açtılar. Sebby ve Mira hastanede saatlerce pratik yapmanın sonucu kusursuzlaşan orijinal dans hareketlerini sergilemek için uygun bir nokta buldular. Bu dansın adı "Kütüphaneden Kitap Çıkarmak"tı. Önce görünmez gözlüklerinizi takıyordunuz. Görünmez ciltlere hayran hayran bakıyordunuz. Görünmez bir kitabı seçiyordunuz.

"Kanatlarını sevdim."

Mira, Sebby'nin kulağına bağırarak adamı, kulübün uyduruk, puslu ışıklandırmasının arasından güçlükle seçebiliyordu. Sebby adama sıırıttı, Mira'yı tutup ikisini birden yabancıya doğru çekti. Mira, Sebby'nin gözü peklik düzeyine ayak uydurdu ve birlikte basenlerini öne doğru çıkarıp ellerini kendilerine saklayarak ve bakmak istedikleri son insan tam karşılarında duran kişiymiş gibi, kafalarını sağa sola sallayarak dans ettiler.

House yerini tekrar disko müziğine bırakınca Mira bağırarak Sebby'ye tualete gitmesi gerektiğini haber verdi. İki pisuari

ve bir kabini olan tek bir tuvalet vardı. Mira kendini kabine kilitledi ve diğer kadınlarla üst katta kalması ve sabahın ilk saatlerine kadar k.d. lang şarkıları söylemesi mi bekleniyordu diye merak etti.

Bara çıkınca bir içki daha içmenin zamanı geldiğine karar verdi. Karaoke uğultusunun o sıcak hissi etkisini kaybetmeye başlamıştı ve orada ne aradıklarına çok fazla kafa yormak istemiyordu.

Barmen ona içkiyi uzatırken kaşlarını kaldırdı.

“Küçük erkek arkadaşına göz kulak olsan iyi edersin.”

Mira arkasındaki dans pistine baktı ve az önceki dans partnerlerinin, Sebby’nin arkasında dans ettiğini, kanatlarının etrafında dolaştığını gördü.

“On iki dolar.”

Sebby, Mira’nın getirdiği içkiyi minnetle aldı ve onu belinden tutup etraflarındaki hayranlar kulübünü dağıttı.

“Haydi, denize bakmaya çıkalım,” dedi Mira, kulağına.

Dışarı çıkınca leopar desenli paltosu içinde Dana’yı gördüler. Deri kıyafetler içindeki bir adama sigarasını yaktırdı. Sigarasından bir nefes çekti ve bir nikotin bulutu üfledi.

Mira ve Sebby’nin arkasından, “İyi uykular, süt çocukları,” diye seslendi.

Kumsalı takip ederek motele döndüler. Mid-Cape’in ışıkları her zaman dönülecek bir yol olduğunun nahoş hatırlatması gibi ufukta parlıyordu. Koyun kıyısındaki evlerden birinde bir Noel partisi sonuna yaklaşıyordu. Erkekler arka verandada hep bir ağızdan *Silent Night* söylüyor, geceye neşe saçıyorlardı.

Otel odasına döndüklerinde yatak örtüsüne sarınıp yattılar. Sebby, Mira’nın eteğinin kumaşına sarındı ve kanatları ihmal

edilmiş pervaneler ya da unutulmuş uzuvlar gibi altlarında ezildi. Mira reenkarnasyondan kalma belli belirsiz anıları olan ve sonunda ilk birkaç adımı attığında, bir başka hayatın hissini tanıyacağını anlayan yeni doğmuş bir bebek gibi hissediyordu.

“Kendini büyümüş hissediyor musun?” diye sordu Sebby karanlıkta.

“Aynı hissediyorum. Yedi yaşında gibi. Beş yaşında gibi.”

“Beş yaşındayken sarhoş mu oldun?”

“Kapa çenenin, Sebby.”

“On altı yaşına gelince acımasızlaştın.”

“Artık senden büyüğüm.”

“Ben hiç yaşlanmayacağım. Ruhumu satacağım. Genç öleceğim.”

“Farklı hissedirim sanmıştım.”

“Tatlı on altı.”

“Ben o kadar tatlı değilim.”

“Bana göre tatlısın.”

“Saçmalıyorsun.”

“Evet. Bu doğru.”

“Doğum günüm kutlu olsun.”

“Doğum günün kutlu olsun, bebek.”

Vücut haritalarını birbirine kenetlenen yollardan, nehirlerden ve hayallerden oluşan iki kıta halini alana kadar rulo yaptılar ve Mira, *Yeniden yaşamayı böyle öğreneceğim*, diye düşündü.

JEREMY

Mira bana Princetown'daki gecelerini anlatmayı bitirdiğinde hava kararmıştı. Seby de Mira konuşurken içeriye sızıp yatakta bize katılmıştı. Tuvalet masasının ışıkları odaya yumuşak bir aydınlık veriyordu. Seby bacaklarımızın arasına oturup dinledi.

“Güzel bir hikâye,” dedi, Mira sonuna gelince.

“Sonra ne oldu?” diye sordum.

“Bütün gece telefonuma cevap vermeyince annem ile babam sonunda polisi aramış ve GPS'ten arabanın izini bulmuşlar,” dedi Mira. “Ertesi sabah otele geldiler.”

“Başınız belaya girdi mi?” diye sordum.

“Babanın arabasını alıp polis tarafından yaka paça ailene teslim edildiğin zaman başın illa belaya giriyor,” dedi Mira.

Seby aramıza uzandı ve bir bacağına Mira'nın bacağına üstüne kıvrırken, elini benim karnıma koydu.

“Çok hoş görünüyorsunuz, kızlar,” dedi.

Birden makyajımı hatırladım ve elimi bilinçsizce dudaklarımın altına götürdüm.

“Neyin şerefine?” dedi Sebbby.

“Mira’nın dolabını toparlıyoruz,” dedim.

Elbisemin payetlerine dokundu. “Anlaşılan bayağı iyi giyiyor,” dedi.

SEBBY

Okula bir yıl sonra ilk kez, ocak ayında bir pazartesi, kış tatilinden sonraki ilk gün döndün. Boy göstermeye ve en azından adını yoklamaya yazdırmaya, sonra da diplomanı almak için kütüphane bilgisayarında araştırma yapmaya karar vermiştin. Devleti evden eğitim aldığına inandırmak mümkün müydü? Tilly, gün boyu evde İncil'den pasajlar okuyup bebek bezi değiştirmene bayılırdı.

İçeri girmek için ön kapıdaki metal dedektöründen geçtin. Koridorlar Mira'nın okulundakinden kalabalıktı ve vücutların birbirine çarpmasının kaçınılmazlığı binaya sinmiş o genel korku hissine tuz biber oluyordu. Ellerini ceplerine yerleştirdin, başını öne eğdin ve iki yandaki dolapların önünde toplanmış insan kümelerinden uzak durarak tam ortada kendine bir yol açmaya çalıştın.

Planın neydi? Yoklama sınıfını öğrenmek için ilk iş ofise gitmek. Hafta boyunca üstünde çalıştığın, yaralarının neden

olduğu komplikasyonların sonbaharda okula gitmeni engellediğini açıklayan sahte doktor raporunu bırakmak. Raporu teslim edip karşılığında ders programını alırken soru soran olmadı. Burada senin sorunlarına ayrılacak zaman yoktu.

Tam ofisten çıkarken ilk ders zili çaldı. Geç kalanlar sınıflarına ulaşmak için seni iterek koştular. Elindeki kâğıt parçasına baktın. *Kimya*, diyordu. *Bay Walters, Sınıf 248*.

Onu gördüğün anda geç kalan son birkaç kişi de sınıflarının kapanan kapısından içeri dalıyordu.

İrileşmişti. İrileşmesi futbol takımıyla ilgili planlarına yaramış olmalıydı. Belki de artık, takımdaki diğerlerinin taktığı isimdeki gibi “Asyalı ibne çocuk” gibi hissetmiyordu. Yeterince kas geliştirirsen kimse seni güçsüzlükle suçlayamazdı.

Olayın yaşandığı gün, tatsızlığının nedeni buydu. Birinci sınıflıyı canından bezdirme kisvesi altında, antrenman boyunca ona eziyet ettikleri günlerdendi. Sırf eğlence olsun diye.

Spor salonunun önünde duştan çıkmasını bekliyordun. Ertesi günkü tarih sınavının cevaplarını bulmuş ve ona ulaştırmaya söz vermiştin. Tarihle ikinizin de başı beladaydı.

Diğer takım üyeleri yavaş yavaş spor salonunu boşaltmıştı. Elinde bir dal parçasıyla kapının dışında yerde oturuyor ve göze batmamaya çalışıyordun. İşe yaramıyordu. Sonunda pes ettin. Dal parçasını atıp soyunma odasına girdin. İçeri girerken iriyarı iki üst sınıf öğrencisi sana çarptı.

Omzuna sürtününce biri, “Önüme bak, götçü,” diye homurdandı.

Beline sarılı bir havluyla, dolap arası koridordaki bir bankta oturuyordu. Yalnızdı.

“Theo?” dedin.

Kafasını kaldırdı.

“Hey, Sebby.”

“Tarih sınavının cevaplarını aldım.”

Başını tamam der gibi salladı ve tekrar ayaklarına baktı. O zamanki ufak tefek haliyle öne eğildiğinde, kürekkemikleri sırtında yeni çıkan kanatlar gibi çıkıntı yapıyordu. Nemli siyah saçları yüzüne dökülüyordu.

“Ne oldu?” dedin. Yanına gidip banka oturdun. Kolunu omzuna attın. “Sorun ne, pudingim?”

Kendini tutamayıp gülümsedi. Seni komik bulurdu. Bunu biliyordun.

“Lanet olası antrenman,” dedi. “Sürekli bir ‘sıska Asyalı çocuğun canına okuyalım,’ durumu, anlıyor musun? Kim oluyorum da oynayacağımı sanıyorum gibisinden.”

“Onları haksız çıkarırsın olur biter,” dedin. Kolun hâlâ omzundaydı. Teni nemliydi. Omzunu şefkatle sıktın.

“Üstüme çullanmaya devam ederlerse hiç şansım yok.” Senden taraftaki koluna baktı. Bir yanı boydan boya morarmıştı.

“Of,” dedin. “Zavallı bebeğim.” Parmağını morluğun etrafında gezdirdin. “Morluklar geçer,” dedin.

“Sanırım,” dedi. “Ama şu anda feci acıyor.”

Bunu yapmayacaktın. Yapmaman gerektiğini biliyordun. Sonunun iyi olmayacağını. Burada olmazdı. Ama yine de yaptın. Eğildin ve kolunu, morluğun hemen üstünü hafifçe öptün. Sadece teninin dudaklarına değdiğini hissetmek için. Biraz şefkat göstermek için. Senin incelik yöntemin buydu.

“Orada ne halt ediyorsunuz?” Karanlığın arasından alaycı bir ses geldi.

Biri gülüyordu. “Size Theo lanet olası ibnenin teki demiştim.”

Theo ayağa fırladı ve seni sertçe itti.

“Ne halt ediyorsun?” dedi yüksek sesle. Onlara değil, sana. Ama tereddüdü fazla uzun sürmüştü.

Sesler, soyunma odasına girerken yanından geçtiğin oğlanlara aitti. İkisi de iriyarı, ikisi de dövüşmek için doğmuş son sınıf öğrencileri.

“Hey, ibneler, kahrolası soyunma odamızdan defolun,” dedi ilki. Avlarını sinsice gözetleyen hayvanlar gibi, ağır ağır ortaya çıktılar.

“Siktirin gidin,” dedin.

“Sikmek istediğin Theo sanki,” dedi ikinci oğlan.

Kalbinin hızla çarptığını duyabiliyordun. Gün zaten hiç iyi geçmemişti. Ciddi ciddi emek verdiğin bir ödevden F almıştın. Bir başka öğretmen derse yeterince katılmadığın için nutuk çekmişti. Ve bu akşam Tilly çocukları kilisedeki çalışma grubuna götürmeni bekliyordu. Hiç havanda değildin.

“Her neyse,” dedin.

Elini cebine atıp tarih sınavının cevaplarını çıkardın. Kâğıdı Theo’ya uzattın.

“İşte,” dedin. “Al.”

“Ne o? Aşk mektubu mu?” dedi ilk çocuk. Artık iyice yaklaşımlardı ve oturduğunuz bankın yanında dikiliyorlardı. Theo karşında donmuştu. Kâğıdı almadı.

“Evet,” dedin ilk oğlana dönerek. “Babana. ‘Dün gece arabanda beni emdiğin için sağ ol,’ yazıyor.”

Ve olan oldu. Son kelime ağzından çıktığı anda üstüne çullandı. Önce dizini karnında hissettin, sonra kafanın beton zemine çarpıp tavandaki floresan ışığın yıldızlara dönüşmesiyle aynı anda yumruğu çenenle buluştu. Ellerini yüzünün önüne kapamak istedin ama diğeri seni yere bastırıyordu. Kanın tadını aldın ve burnundan aktığını hissettin. Çocuk durmuyordu. Bu hiç durmayacaktı.

Bayılmadan önce gördüğün son şey, beline sarılı havluyla olduğu yerde duran Theo oldu. Hiçbir şey yapmadan.

Ve işte buradaydı. Sen de öyle. Önce sen onu gördün. Koridorun diğer ucunda dolabını kapatıyor ve şifreli kilidi çeviriyordu. Sonra kafasını kaldırdı.

“Ah, siktir,” dedi.

Tişörtünün altında yeni kaslarının gerildiğini gördün. Hiçbir şey demedin.

“Burada ne arıyorsun?” dedi.

Ona doğru birkaç adım yürüdün. Mikropluymuşsun gibi geri çekildi.

“Burada okuyorum,” dedin.

“Gittin sanıyordum.”

Ona boş boş baktın.

“Ölmek gibi mi?” dedin. “Beni öldürdüklerini falan mı sandın?”

“Hayır. İyi olduğunu biliyordum.”

“Aslında değildim,” dedin. “Hiç iyi değildim.”

Biri merdivenlerden ona seslendi.

“Bak, lütfen, şey...” Geri geri uzaklaşırken, arkasına bakıyordu. “Lütfen... Benimle konuşma.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır... sadece... Beni tanıımıyormuşsun gibi yap, tamam mı? Durum kolaylaşır.”

Dönüp merdivene koşmasını ve yeni iri cüssesiyle ona seslenen kişiye doğru çıkmasını gözlerine inanamayarak seyrettin. Sonra yalnız kaldın. Bir yerden yeni cilalanmış zeminde gıcırdayan spor ayakkabıların sesi geliyordu. Sanayi tipi temizlik malzemesi kokusu. Kusacak gibi oldun.

Metal dedektörden geçip kapıdan çıktın. Hava buz gibiydi. Gerçek bir kışlık palton yoktu. Sadece sweatshirt'ün ve yırtık pırtık kot ceketin. Rüzgâr gözlerine doldu ve sana iyilik edip durdurmak zorunda kalmayasın diye gözyaşlarını dışarı çekti.

Lanet olsun bu siktiğimin okuluna.

Kahverengi çimenliğin diğer tarafında arabaya yaslanmış sigara içen biri vardı.

Hâlâ elinde tuttuğun kâğıt parçasına baktın. *Kimya*, diyordu. *Bay Walters, Sınıf 248*. Kurgularla dolu bir kâğıttı. *Fransızca. Bayan Alderson. Cebir. Bay Stein*. Hiçbiri gerçek değildi.

Kâğıdı cebine atıp arabanın yanında duran karaltıya yürüdün.

“Hey, Sebby,” dedi yanına ulaştığında.

“Hey, Nick,” dedin.

Sana sigara tuttu. Aldın. Rüzgâra karşı avucunu alevin üstüne kapayarak senin için yaktı.

“Seni buralarda ne zaman görürüm diye bekliyordum,” dedi.

“Evet, ben, şey...” Söyleyecek sözün yoktu. Bunları konuşmanın yolu da.

“İyi misin?” dedi Nick.

Başını hayır der gibi salladın.

Nick sigara izmaritini yere atıp sürücü kapısını açtı.

“Haydi,” dedi. “Gidelim buradan.”

Nikotinden derin bir nefes çektin ve kapıyı açıp arabaya bindin. Nick motoru çalıştırırken, bunun son kez olduğunu bilerek arkana baktın. Geri dönmeyeceğini bilerek.

JEREMY

Sebby ocak sonunda bir gece, tek başına bizim eve geldi. Gözleri donuk, karnı açtı. Akşam yemeğini çoktan yemiştik ama babam ve Dave ona kalan yemeklerden ısıttı ve oturup dolu bir süt fincanında boğulabilecek kayıp bir kedi yavrusuymuş gibi yemek yemesini izledik.

Yemeği bitince benimle odama geldi. Uzun süre sonra ilk kez baş başaydık. Yatak odamda.

“Sen iyi misin?” diye sordum arkasından odaya girerken.

Ayakkabılarını çıkarıp yatağımanın üstüne otururken, “Evet,” dedi. “Kapıyı kapatır mısın?”

Koridora baktım. Babam ve Dave’in mutfağı topladığını duyabiliyordum. Kapıyı kapattım.

“Ne oldu?” dedim.

“Gel buraya.” Yarı kapalı gözlerinde hülyalı bir bakış vardı.

Yatakta yanına oturdum, beni kendine, yüzümü yüzüne çekip öptü. Giysilerinde otun belirgin kokusunu alabiliyor-

dum. Elleri sırtımda dolaştı ve tişörtümün içine uzandı. Ben de ona uydu ve ellerimi tenine değdirdim. Sonra parmakları fermuarıma uzandı. Geri çekildim.

“Ne var?” dedi.

“Babalarım.”

“Sessiz oluruz,” dedi.

Başımı hayır der gibi salladım.

“Yukarı gelebilirler.”

“Peki,” dedi sırtını duvara yaslarken. Gözlerinde neden geri çevrildiğini anlayamıyormuş gibi hırçın ve öfkeli bir ifade vardı.

“Öpüşebiliriz,” dedim. “Beni öpebilirsin.”

“Ah, öyle mi?”

Birkaç dakika tuhaf bir sessizlik içinde oturduk.

“Buraya neden geldin?” dedim.

“Nick ve arkadaşlarıyla idim ve eve gitmek istemedim. Neden, gelemeyim mi?”

“Hayır, neden Mira yerine buraya geldin demek istedim.”

Omuz silkti.

“Şu hamburgerciyedeki Nick mi?” diye sordum. “Ali’nin arkadaşısı Nick.”

“Evet. Aynı okuldayız.”

Ellerine baktı.

“Şu anda... kafan bayağı iyi,” dedim. “Değil mi?” Tanrım, tam bir ezik gibi konuşuyordum.

“Evet,” dedi. “Neden? Sen de ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim. “Babalarım. Olmaz.”

Birkaç dakika ellerinden büyülenmiş gibi durdu ve sonra bir anda, “Bu akşam burada kalabilir miyim?” dedi.

“Ah, şey,” dedim. “Sormalıyım.”

Başını tamam der gibi salladı, sonra tekrar önüne eğdi. Onu hiç böyle görmemiştim. Bu kadar güvensiz.

Babam ve Dave kalmasını kabul etti ve yere, yatağımın yanına bir uyku tulumu yerleştirdik. Sebby tulumu yere serer sermez içine kıvrılınca ben de erkenden yatmaya hazırlandım, babalarımı iyi geceler diledim ve ışığı kapayıp yatağıma girdim. Yüzüm ona bakacak şekilde döndüm ve uyku tulumunun nefesiyle inip kalkmasını seyrettim.

Bana dönerek, "Jeremy?" dedi.

"Evet?"

"Kalmama izin verdiğin için sağ ol."

"Evet. Tabii."

Gözlerim karanlığa yavaş yavaş alışıyordu. Yüz hatlarını seçebiliyordum.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordum.

Cevap vermedi. Tulumun fermuarını açtı, ayağa kalktı ve yatağıma geldi. Kenara çekildim, yanıma uzanıp örtünün altına sokuldu.

"Evet," dedi. "İyiyim."

Artık onun yanında yatmak alıştığım bir şeydi. Yan yana yatarken genellikle yalnız olmuyorduk. Ama ilk geldiğinde bana uzanması yepyeni bir şeydi. İlk öpüşmemizin üstünden aylar geçmişti ama ötesine geçmenin ve Mira'nın dahil olmadığı gerçek bir yakınlık kurmanın ne anlama geleceğinden emin değildim. Ayrıca bu gece ihtiyacı olan şeyin benimle ilgili olduğundan hiç emin değildim.

"Az önce olanlar için özür dilerim," dedim. "Ben sadece... evde birileri olduğu için endişelendim."

"Dert değil," dedi.

“İstemediğimden değil,” dedim. Yüzlerimiz yastığın üstünde yan yanaydı ve fısıldıyorduk. “Ben sadece, şey. Pek yapmadım.”

“Pek?”

“Evet. Pek. Bir şey.”

“Anlıyorum,” dedi.

“İstiyorum,” dedim.

“Ama bu gece değil.”

“Evet.”

“Tamam,” dedi.

“Tamam,” dedim.

“Burada kalabilir miyim?” dedi. “Yanında.”

Başımı tamam der gibi salladım. Elini çekingen bir tavırla battaniyenin üstünden uzatıp göğsüme koydu.

“Böyle? Olur mu?”

Güldüm, fısıldayarak gülmeye çalıştım. “Evet, Sebby. Olur.”

Gülümsedi ve beni tekrar öptü. Gevşemeye ve odamda yasak bir rüya canlanmış gibi hissetmemeye çalışıyordum. Benim küçük ikiz yatağında, birbirimize sarılıp uykuya daldık.

Başkalarına ihtiyaç duyan bir insana dönüşmenin beraberinde getirdiği sorunlar vardır. Özellikle kimliğinizin büyük kısmını yalnızlığa yatırıyorsanız. Tam olarak hoş bir yaşam biçimi değildi ama yalnızlığında kendime yetiyordum. Şimdiyse yanımda sürekli çaresiz bir evcil hayvan gibi beslediğim ısrarcı bir duygu kaşıntısı taşıyordum.

Şubat başında resim atölyesinde tek başıyındım. Mira ve Rose’un teslim tarihi gelmiş ödevleri olduğu için son dersten sonra çalışmak için evlerine gitmişlerdi. Sebby önceki gece yine bizde kalmıştı. Babalarım uyuduktan sonra gelmiş, bana

mesaj çekip aşağı inmemi ve onu içeri almamı istemişti. Bu kez donuk gözler yerini terli ve titrek bir Sebby'ye bırakmıştı. Birbirimize bir şey söylemedik. Babalarımızı rahatsız etmemek için mi sessiz olmaya çalışıyorduk yoksa gerçekten yanlış bir şey olduğu için mi, emin değildim. Sebby yine yanıma uzandı ve ben bütün gece seğiren vücuduna sarıldım. Doğru dürüst uyumamışım gibi geliyordu ama dalmış olmalıydım çünkü sabah gözümü açtığımda gitmişti.

Yılın yarısından çoğunu geride bırakmıştım ve durum değerlendirmesi yapmaktan, kayıplarımı ve kazançlarımın hesabını tutmaktan kaçınmaya çalışıyordum. Şu anda envanter yapmak akıllıca olmazdı. Durum hâlâ çok hassastı.

Çözüm başka bir şeye odaklanmaktı. Sergi için yaptığım tabloda ilerleme kaydediyordum. Doksan santime bir buçuk metrelik bir tuvalde bir renk denizinin çevrelediği üç karaltı. Henüz yüzlerin üstünde çalışmamıştım. Boş, insana benzemeyen, tamamlanmak için yalvaran yüzler.

Yanımdaki masada okulun tedarik ettiği eğri büğrü boya tüplerinin yanında yıllar boyu birikmiş renklerle bir şeyler üretmeye, kafalarındaki bir şeyi açığa çıkarmaya çalışan her öğrencinin tarihiyle kaplı bir palet duruyordu. Boyaları fırçalarımın yanına düzgünce dizerek zaman kazanıyordum. Pencereden dışarı baktım. Gece boyunca kar yağmıştı ama şimdi yağın yağmur karı kederli, cıvık bir çamura dönüştürüyordu.

Talia odaya o kadar sessiz girmişti ki fark etmedim. Konuşmaya başladığında ne zamandır orada olduğunu bilmiyordum.

“Büyük bir tuval,” dedi.

Etrafıma baktım. Tam arkamda ayakta duruyordu.

“Ah,” dedim. “Evet. Sanırım öyle.”

“Ne yaptığını merak ediyordum. Öyle bir sakladın ki.”

“Sanırım insanların sergide görmesini beklemek istedim.”

Şövaleye yaklaştı ve pencerelerden gelen loş ışıktaki yüzü figürleri inceledi. Bir boya tüpünü eline aldı.

“Hoş bir mavi,” dedi.

Melek gözü mavisi.

“Evet,” dedim.

Tüpü bıraktı ve diğerleriyle aynı hizada duracak şekilde düzeltti.

“Bu saatte buradasın,” dedim.

“Matematik Kulübü vardı. Projem için çizim kâğıdı almaya uğradım.”

“Hâlâ manzara resmi yapmayı mı planlıyorsun?”

“Evet.”

Kâğıtların durduğu raflara gidip birkaç yaprak çekti. Mavi boya tüpünü aldım ve metal kıvrımlarını elimin içinde hissettim.

“Jeremy?” dedi.

“Evet?”

“Bir süredir sana söylemek istediğim bir şey var.”

Dönüp baktım. Utanç verici bir şeyi saklayabilirlermiş gibi kâğıtları göğsüne bastırmış, rafların yanında duruyordu.

“Ne?”

“Daha önce söylemeliydim ama seni üzme riskini alamadım. Bazen bir şeyleri insanlara tam olarak nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.”

“Tamam,” dedim.

“Sadece... Geri dönmene sevindim. Okula. Olanlardan sonra.”

“Ah,” dedim. “Sağ ol.”

“Ve o gün sınıfta seni korumadığım için ne kadar pişman olduğumu da bilmeni isterim. *Muhteşem Gatsby* konusunda. Bir şey söyleseydim, seni destekleseydim, yalnız kalmazdın. Olay bu kadar... kişisel bir durum almazdı.”

“Ah, Talia. Bir şey fark edeceğini sanmıyorum.”

“Ama edebilirdi,” dedi. Ağlamak üzere gibiydi.

“Olanlar senin hatan değildi,” dedim.

“Keşke farklı olabilseydi.”

“Şey, evet, bence de.”

Elindeki kâğıtlara baktı. “Kafamı meşgul ettiği için, Peter sana bir şeyler dememin iyi olacağını söyledi. İnsan ruhundan anlıyor.”

Gülümsedim. “Doğru,” dedim.

Tekrar resme baktı.

“Daha iyi görünüyorsun,” dedi.

“Evet,” dedim. “Sanırım.”

Sonra bir anda gerçeğe dönmüş gibi, yüzünde bir şey değişti. Yüzüne sinen yumuşaklık kaybolmuştu.

“Her neyse. Manzaralar üstünde çalışmaya gitmem gerek. Peter faydalı olabilecek birkaç referans kitabı önerdi.”

“Harika olacaklarından eminim,” dedim.

Çıkmak için döndü.

“Hey, Talia,” dedim.

“Evet?”

“O gün okula gelip dolabımı gördüğümde, orada olmana sevinmiştim. Tek başıma olsaydım ne yapardım, bilmiyorum. Bu yüzden, bilirsin işte, sağ ol.”

“Ah,” dedi. “Rica ederim.”

Sonra boş odada yalnız kaldım. Sessizliği bozan tek şey, eski radyatörden gelen vınlamaydı.

Tuvalime baktım. Kenarları daha düzgün olabilirdi; köşelerden ipler sarkıyordu. Mavi tüpü tekrar elime aldım, kapağını çevirdim ve paletin üstüne kusursuz bir çizgi sıktım. Orada öylece bırakmak istedim. Olasılıklarıyla harika görünüyordu. Fırçayla tuvale sürttüğüm anda kaçınılmaz kusurlarından ben sorumlu olacaktım. Dünyam hep o paletin üstünde bırakılan boya gibi olmuştu. O renk, pasif bir gözlemciydi. Ama şimdi kendinden bir şey yaratmak istiyordu. Ve ben korkuyordum.

Bir fırça al, boyaya batır, tuvale dokun. Hepsi o kadardı. Korkmaya son vermeyi ben istemiştim. Ve bunu yapabileceğime inanmak istiyordum.

MIRA

Pazar saat dörtte hamburgerci neredeyse boştu. Geç kahvaltı kalabalığı dağılmıştı ve saat en meraklı erkenci müdavimler için bile çok erkendi. Rose, bundan sonra Ali konusunda “se-rinkanlı takılacağı” vaadiyle Mira’yı her zamanki masalarında ona eşlik etmeye ikna etmişti.

“Ona buralarda takılmamı istemiyorsa takılmayacağımı söyledim,” dedi Mira’ya. “Ezik zavallının teki değilim. Gidecek başka yerlerim var.”

“Yalancı,” dedi Mira.

“Tamam, evet, peki. Kapa çeneni.”

Oraya gideli yarım saat geçmeden, Rose’un sözünü tutmakta sıkıntı yaşayacağı belli oldu.

Ali’nin salonun karşı tarafındaki dolu masalardan birinin sakinleriyle sohbet etmesini izleyerek, “On dakikadır falan onlarla konuşuyor,” dedi.

“Buradaki insanlarla konuşmak onun işi, biliyorsun, değil mi?” dedi Mira.

“On dakika konuşması gerekmiyor. Birinin siparişini almak en çok otuz saniye falan sürer.”

Mira kapana kısıldığını anladığında, Jeremy ve Sebb’y’e GELİN BENİ BU SAPLANTILI LEZBİYENDEN KURTARIN! diye mesaj çekti.

“Hey, çok acayip bir fikrim var!” dedi. “Neden Ali’yi kendi haline bırakıp ödevlerimizi halletmiyoruz?” Matematik kitapları masanın üstünde işe yaramaz bir şekilde açık duruyordu.

“Bütün şirinliğiyle karşımda dururken düşünemiyorum,” dedi Rose.

“Sana göz bağı takmalı mıyım?”

“Büyük olasılıkla.”

Mira yenilgiyi kabul ederek ders kitabını kapadı ve o öğleden sonra halledilmesi daha olası başka bir şey var mı diye bakmak için çantasını karıştırdı. Edebiyat defterini çıkardı ve yine Peter’ın bir kompozisyonu için henüz yarısını tamamladığı taslağı açtı.

“Peter bu ödevlerle bizi öldürmeye çalışıyor gibi geliyor,” dedi.

“Bence de.” Rose, Peter’ın diğer Amerikan edebiyatı sınıfındaydı. “*Tanrıya Bakıyorlardı* hakkında daha önce kimsenin aklına gelmemiş yeni ve süper derin bir şey akıl edebilirmişim gibi.”

“Şey, en azından Talia sizin sınıfta değil. Resmen sadece konuşarak olası bütün kompozisyon konularını özetliyor, sonra da onun söylemediği bir şeyleri akıl etmemiz bekleniyor. Bence kasten yapıyor.”

“Aman Tanrım. Peter’ın sınıfında bir Talia. Görölmeye değer.”

“Peter’la olayı ne ki?”

Konuşmaları, Ali’nin kahvelerini tazelemek için masaya gelmesiyle kesintiye uğradı. Rose hülyalı gözlerini ona dikti.

“Senin neyin var?” dedi Ali.

“Hiç,” dedi Rose.

Ali uzaklaştı ve Rose arkasından, *evlen benimle* der gibi dudaklarını oynattı. Mira ona bir kızarmış patates fırlattı.

“Hey! Odaklan.”

“Ne?”

“Talia ve Peter. Anlat.”

“Ah, bilmiyorum. Sanırım Talia ona âşık.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Talia her zaman biraz...”

“Kötü müydü?”

“Hayır, acayıpti. Sanki beyninde çok şey döndüğü için hız kesip düşük seviyedeki biz normal insanlarla konuşamıyor. Vaktini verdiğine değmezmiş gibi. Peter dışında. Sanırım Peter vaktini verdiğine ediyor.”

“İyy, düşünebiliyor musun?”

“Talia’nın asıl sorunu, on iki yaşında falan görünmesi. Bu yüzden Peter’ın böyle bir işe kalkışması için gerçekten sübyancı olması lazım.”

“Çok iğrenç. Ve Peter’ın evinde olduğu o akşam...”

“Sence Peter ve Talia o işi yapmış mıdır?” Rose kendine has gaklamayı andıran kakhahasını attı.

“Hayır.” Mira başını iki yana salladı. “Hiç sanmam, ya sen?”

“Haydi, ama yapma. Demek istediğim, Peter’ın evine biz de gittik.”

“Evet, ama kaç kişiydik.”

“Dinle, her ne kadar Talia ve Peter’ın bir arada olmak için yaratıldığını düşünmek çok eğlenceli olsa da bence Talia bir şeyleri saplantı yapacak türde bir kız ve Peter bu ihtiyacı karşılıyor.”

“Tabii ya, sen bu işleri bilmezsin, değil mi?” dedi Mira.

Rose çoktan onu duymazdan gelip Ali’nin dikkatini çekme uğraşına geri dönmüştü.

“Onu mutfakta görebiliyorum,” dedi. “Hiçbir şey yaptığı yok.”

Ön kapının üstündeki zil şangırdadı ve Sebby, peşinde Nick’le içeri girdi. Nick’in suratında gözlüğü ve her zamanki aldırmaz ifadesi vardı.

“Ah,” dedi Rose. “Neden Tanrım? Neden bu öğleden sonraya Nick’in de katılması gerekiyor?”

Mira ve Rose’un masasına oturdular.

“Hey, kızlar, neler oluyor?” dedi Sebby, Mira’nın kahvesine uzanırken.

“Rose, Ali’yi sapık gibi takip ediyor ve nedense ben de izlemeye mecbur bırakılıyorum,” dedi Mira.

“İzlemeyi sevdiğini duydum,” dedi Rose.

Mira ona bir patates kızartması daha fırlattı.

“Yanına git ve giysilerini parçala,” dedi Nick. “Kadınlar buna bayılır.”

Rose, Nick’e tiksintiyle baktı. “Sana şu saldırgan hetero erkek sesinin gerçekten kulak tırmaladığını söyleyen oldu mu?”

“Bu bana Tanrı’nın bahşettiği ses. Yapabileceğim bir şey yok.”

“Hem sen burada ne arıyorsun ki?” dedi Rose.

“Son baktığımda burası halka açık bir yerdi,” dedi Nick. Sırıttı.

“Erkek arkadaşın nerede?” dedi Mira, Sebby’ye. “Yanında olur sanmıştım.”

“Erkek arkadaşın kim?” dedi Nick.

“O benim erkek arkadaşım değil,” dedi Sebby.

“Cidden, Nick. Git, kendine başka bir yer bul,” dedi Rose. “Burada ödev yapıyoruz. Okulda verdikleri bir şey.” Yapmacık bir kaygıyla yüzünü buruşturdu. “Ah, özür dilerim. Sana okulu nasıl anlatabilirim ki? Haftada beş gün gidilen...”

“Sakin ol, gülüm. Buraya seni görmeye gelmedim. Sebby’yle takılıyorduk,” dedi. “Benim bir sosyal hayatım var. Sırf işkolik değilim.” Ağzına birkaç patates kızartması tıktı. “Erkek arkadaşın olmayan kim?” diye sordu Sebby’ye.

“Jeremy,” dedi Sebby. “Erkek arkadaşım olmayan Jeremy.”

“Okula dönüş dansından sonra burada olan çocuk mu?”

“Evet,” dedi Rose.

Nick arkasına yaslandı ve kısa bir kahkaha attı.

“Ne?” dedi Rose. “Jeremy süperdir.”

“Evet, şey. Süper görünüyor,” dedi keyiflendiğini gizlemeden. “Sadece ben öyle demezdim.”

“Sen tam olarak ne derdin?” dedi Rose.

“Sana... kaltak derdim.” Nick bir kahkaha daha attı ve masadan kalkıp arka taraftaki tuvaletlere ilerledi.

Rose arkasından şarkı söyler gibi bir tonlamayla, “Sen götün tekisin ve kimse seni sevmiyor,” diye seslendi.

“Gerçekten onunla takılıyor muydun?” diye sordu Mira, Sebby’ye.

“Evet,” dedi Sebby. “Aynı okuldayız.”

Tuhaf bir duraksama oldu. Sonra Sebby ayağa kalktı.

“Hemen dönerim,” dedi ve Nick’in arkasından gitti.

Rose, Mira’ya kaşını kaldırarak baktı.

“Bakıyorum, biri kendine yeni kanka yapmış,” dedi.

Mira cevap veremedi. Jeremy’nin ön kapıdan girdiğini gördü. El salladı. Jeremy gelip yanına oturdu.

“Hey,” dedi. “Ne var ne yok?”

“Kelimenin tam anlamıyla yok yok,” dedi Rose. “Burada olmayan hiçbir şey yok.”

“Sebby burada,” dedi Mira.

“Nick’le birlikte,” dedi Rose suratını buruşturarak.

“İyi birine benziyor,” dedi Jeremy.

“Pisliğin tekidir,” dedi Rose.

Üçü oturup patates kızartması yerken ve Jeremy çizim yaparken, Mira da biraz ödev yapmak için sonuçsuz bir girişimde daha bulundu. Sonunda sıkkın bir tavırla defterini önünden itti.

“Sebby nerelerde?” dedi.

“Arkada bir yerde,” dedi Rose arkalarını işaret ederek.

Mira ayağa kalktı.

“Muhtemelen tuvaletler,” dedi Rose.

Mira hamburgercinin arka tarafına, tuvaletlerin olduğu yere yürüdü ve erkekler tuvaletinin kapısına gidip dinledi. Sebby’nin konuştuğunu duyabiliyordu. Kapıyı itip içeri girdi.

Sebby lavabonun üstünde oturuyordu ve Nick, sırtı Mira’ya dönük bir halde pisuvarlardan birini kullanıyordu.

“Erkekler tuvaletinde bir kız,” dedi Sebby.

“Bedava gösteri izlemeye mi geldin?”

“Neredeyse yarım saattir buradasınız,” dedi Mira.

Nick işini bitirip fermuarını çekti.

“Bir erkek tuvalette istediği kadar kalabilir, tatlım,” dedi. Yanlarından geçti ve kapıyı itip dışarı çıktı.

“İyy, erkekler ellerini gerçekten yıkamaz mı?”

“Ben yıkarım ama ben derli toplu biriyim,” dedi Sebby.

“Vücut sıvılarının da yeri ve zamanı var.”

Lavabodan zıpladı.

“Burada ne yapıyordunuz?” dedi Mira.

“Hiç,” dedi Sebby. “Öyle takılıyorduk.”

“Nick’le mi?”

Sebby suyu açıp ellerini yıkamaya başladı.

“Evet. Sakıncası var mı?” diye sordu.

“Onu tanımıyorum.”

“Bu onda bir sorun olduğu anlamına gelmez.”

Sebby kurutucuya vurdu ve ellerini altına uzattı.

Mira sesini duyurmak için bağırarak, “Sen iyi misin?” diye sordu.

Sebby cevap vermek için makine susana kadar bekledi.

“Evet, elbette,” dedi. “Neden iyi olmayacakmışım?”

“Tuhaf davranıyorsun.”

Bir anda kapı açıldı, bir adam içeri girmeye yeltendi ama Mira’yı görünce mahcup bir tavırla özür dileyip bir kez daha kapıdaki tabelaya baktı.

“Tam çıkıyordu,” dedi Sebby, Mira’yı elinden tutup adamın yanından geçerek.

“Sebby,” dedi Mira onu tuvalet kapısının önünde durdurarak. “Ben ciddiylim.”

“Ben iyiyim,” dedi Sebby.

“Olmasaydın bana söyler miydin?”

“Bundan nasıl kaçabilirim ki?” Sebby masaya doğru yürümeye başladı.

Mira peşinden yürürken, “Bu bir cevap değil,” dedi.

Masaya döndüklerinde Nick ayağa kalktı.

“Buradan çıkmalıyım,” dedi Sebby’ye. “Geliyor musun?”

“Evet, tabii,” dedi Sebby. Masaya döndü. “Sonra görüşürüz, çocuklar.”

Mira, Jeremy’nin yanındaki boş yere oturdu ve pencereden Nick ve Sebby’nin, Nick’in arabasına binmesini izlediler.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Jeremy.

“Evet,” dedi Mira. “Tabii. Her şey yolunda.”

JEREMY

Sebby ve Mira'yı yazın bir kısmını bizimle geçirmeleri için Ptown'daki eve davet etmek Dave'in fikriydi. Babamın genel kış nefreti, yaz planlarından bahsetmeye şubatta başlaması anlamına geliyordu ve bu yıl da farklı değildi.

"Fazladan iznim olacak ve bu yüzden oraya mümkün olan en yakın zamanda gidelim diyorum," dedi.

"Daha üç ay var, baba," dedim.

"Evet, ama önümüzdeki üç ayı, yazı planlayarak geçirirsek zaman daha çabuk geçer."

"Nedense bana öyleymiş gibi gelmedi."

"Ben sizden sonra geleyim. Böylece zamanımızın bir kısmını denk getirirmiş oluruz ve Jeremy orada daha uzun kalabilir," dedi Dave. "Tabii kız kardeşin yine gelip kalmak istemezse."

"Evde yalnız kalabilirim," dedim. "Yanımda olmak için plan yapmak zorunda değilsiniz."

"Hayır, kalamazsın," dedi babam.

“Patty halamın bebek bakıcılığı yapmasına ihtiyacım yok.”

“Bence Pat tatil yapabildiği için mutlu oluyor,” dedi babam. “Ve sen orada daha uzun kalmak istersen, yanında birine ihtiyacın olacak. Zaten bütün günü yalnız geçiriyorsun. Boş bir eve gelmemiş olursun.”

Onlara Noel tatilindeki on günü Mira ve Sebby’siz geçirmenin dayanılmaz geldiğini söyleyemiyordum. Yazın büyük kısmını Mira ve Sebby’yi görmeden geçirmeyi hayal bile edemiyordum. Ama bunu söylemek babamlara haksızlık olurdu. Yaz için gidecek bir yerimiz olduğu için şanslıydım. Arkadaşlarımla olmayı kumsala yeğlediğimi söyleyecek kadar nankör müydüm?

Dikkat çekmediğimi umarak, “Sizinle birlikte dönerim,” dedim. “Orada daha uzun kalmama gerek yok.”

“Ya arkadaşların da gelirse?” dedi Dave.

Kafamı tabağımdan kaldırdım.

“Gerçekten mi?”

Dave babama baktı.

“Pat’in yine de sizinle kalması gerekir,” dedi Dave. “Sizi yetişkin olmadan bırakamayız. Ama çocukların fazla odayı kullanmaması için bir neden yok.”

Babam bana baktı.

“Hoşuna gider mi?”

İnanamıyordum. Arkadaş edinmem fikrinden o kadar heyecan duyuyorlardı ki yazlık evi bize devretmeye hazırlardı.

“Ciddi misiniz?” dedim.

“Elbette,” dedi babam. “Neden olmasın?”

“Evet,” dedim. “Evet. Şey, onlara sorarım.”

Akşam yemeğinden sonra Mira’lara gidemeyecek kadar çok ödevim vardı ve bunun yüz yüze söylenmesi gereken bir

haber olduğunu hissettiğim için ona ve Sebby'ye şifreli bir mesaj çektim ve ertesi gün okul çıkışı Mira'nın evinde buluşmamız gerektiğini söyledim.

Bir yanımda bu fikrin onları benim kadar heyecanlandırmayacağından endişeliydi. Belki de gereğinden fazla büyütüyordum. Kendimi, onları birlikte gittikleri bir yere geri götürmemin dostluğumuzu sembolik açıdan pekiştireceğini düşünmekten alamıyordum.

Babam odamın kapısının önünden geçtiğinde saat neredeyse ona geliyordu ve ben yatağımdaymış, tablom için karalamalar yapıyordum. Dave'in *Judge Judy* dozunu aldığı aşağı kattan belli belirsiz TV sesi geliyordu.

"Hey," dedi babam kapı eşiğinde durarak.

"Hey," dedim.

"Arkadaşlarının eve gelmesi fikri hoşuna gitti mi?"

"Evet," dedim. "Eğlenceli olur."

Bir oğlanın yüzünün sayısız versiyonunun bana baktığı çizim defterime baktı.

"Söylesene, Sebby'yle aranızda... bir şey var mı?" diye sordu.

"Bir şey?"

"Ne demek istediğini biliyorsun. Çıkıyor musunuz? Erkek arkadaşın mı?"

Başımı hayır der gibi salladım.

"Erkek arkadaşım olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Sanmıyor musun?" dedi.

"Hayır," dedim. "O sadece... Sebby işte."

"Pekâlâ, konuşmak istediğin bir şey olursa, her zaman..."

"Yok, baba," dedim.

“Tamam. Özür dilerim. Bir şey dediğimi unut.” Eliyle şaka yollu barış işaretleri yaparak kapıdan geri geri uzaklaştı.

Ertesi sabah Mira’nın odasında, ona ve Sebby’ye Dave’in fikrin-den bahsettim. Üçümüzün baş başa kalması gittikçe nadirleşen bir durumdu. Son günlerde birlikte olduğumuz zamanlarda ya resim atölyesinde oluyorduk ya da Rose’la birlikte hamburger-cide. Hamburgercideki akşamlar genelde Nick’in gelmesiyle ve kısa süre sonra Sebby’nin onunla yanımızdan ayrılmasıyla son buluyordu.

Sebby artık haftada iki ya da üç gece bizde kalıyor, her zaman gece saat bir civarı bana gelip onu içeri almamı isteyen bir mesaj çekiyor ve sabah ben uyanmadan gitmiş oluyordu. Son kalışında eli ayağı her zamankinden daha çok oynuyordu ve yatakta yanımda sürekli kıpırdanmıştı. Bu, gün içinde ortalıkta dolaşan, Mira’nın yanındaki Sebby’den çok farklı bir oğlandı. Ve ziyaretlerinin üstü kapalı biçimde aramızda kalmasını istemesi konusunda ne yapacağımı da bilmiyordum. Artık ben de Sebby’nin sırlarını saklıyordum.

Ancak üçümüz baş başayken her şey normale dönmüş gibi geliyordu. Olması gereken halimize dönmüşüz gibi.

İkna edilmeye ihtiyacı olursa diye yanımda kumsalın ve evin bir fotoğrafını getirmiştım. İhtiyaç olmadı.

“Gerçekten mi?” dedi Mira.

“Büyük bir ev falan değil,” dedim fotoğrafa bakarak. “Ama tam koyun kıyısında.”

Sebby ayağa kalktı ve yatağın üstünde dans etmeye başladı.

“Ptown’da yaz!”

“Sence gidebilir misin?” diye sordu Mira.

“Evet, Tilly ne yapacak ki?” dedi. “Beni kalmaya ve çocukları kilise kampına taşımaya mı zorlayacak?”

“Deneyebilir.”

Sebby gözlerini devirdi. “Ben kendi kaderimin efendisiyim bir kere.”

“Sen gelebilir misin sence?” dedim Mira’ya.

“Sanırım,” dedi. “En azından yazın bir kısmında. Gerçekten eğlenceli olur.”

“İlk durak Governor Bradford,” dedi Sebby. “İnsan içine çıkaracağım çok şarkı var.”

MIRA

Ertesi akşam Mira'nın babası nadir bir aile yemeği için evdeydi ve Mira annesinin masayı kurmasına, yemeği fırından çıkarmasına ve bardaklara su doldurmasına gözlerine soka soka yardım ediyordu. Yaz konusunu açmak için keyiflerinin yerinde olmasına ihtiyacı olacaktı.

Akşam yemeğinde konu tahmin edileceği üzere Julie'ye ve o dönem dersine giren ama not konusunda adil davranmadığını hissettikleri yeni profesöre geldi.

"Julie halleder," dedi Mira. "Muhtemelen B almak ona iyi gelecektir. Karakterinin güçlenmesine faydası olur."

"B düzeyinde çalışmalar yapıyorsa elbette B almalı," dedi babası. "Ama ödevlerine baktım ve hepsi A'yı hak ediyor."

Mira gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Ablasının anne ve babasına ödevlerini e-postalamaya devam ettiğine inanamıyordu. Sanki anasınıfında parmak boyası yapan ve "Bakın, neley yapıyorum!" diye gösteren küçük bir çocuktı.

“Bence profesörle konuşmalı,” dedi annesi.

“Konuşmak zorunda kalması hakaret,” dedi babası. “Besbelli Julie o sınıfa göre çok ileri ve hocası onu tehdit olarak görüyor.”

Julie, Mira’nın anne babası için ilgi çekici ve güvenli bir konuydu. İkisi de onun inanılmaz olduğunu düşünüyordu ve tartışmaya açık tek şey, dünyanın geri kalanının onlarla yeterince hemfikir olup olmadığıydı.

Mira yaz konusunu gündeme getirmek için Julie sevgi şenliğinde uygun bir yatışma anını kolladı. “Jeremy bu yaz beni ailesinin kumsaldaki evine davet etti,” dedi. “Sanırım koy kıyısında hoş bir yerleri varmış.”

Annesi babasına baktı.

“Çok cömert bir davranış,” dedi annesi.

Babası gırtlığını temizledi. Dikkate değer bir şey söylemeye hazırlandığında hep böyle yapardı. Mira onu mahkemede iş başındayken hiç görmemişti ama gırtlığını sık sık temizlediğini tahmin ediyordu.

“Biz de seninle yaz konusunu konuşmak istiyorduk,” dedi babası. “Sınıf arkadaşlarına yetişmeye zaman ayırmak istersin diye düşünmüştük.”

“Yetişmek derken?”

“Şöyle, önümüzdeki iki yaz boyunca derslerini telafî edersen, normalde olması gereken zamanda mezun olabilirsin,” dedi annesi.

“Yaz okuluna gitmekten mi bahsediyorsunuz?”

Annesi bunu harika bir fıkırmış gibi gösterme fırsatını kaçırıyor olabilirlermiş gibi biraz gergin görünüyordu.

“Üst düzey bir üniversiteye girmek istiyorsan, onlara geçen yaz kaybettiğin zamanları telafi etmek için çok çalıştığını göstermen gerekecek.”

Mira tabağına baktı. Bu akşamın menüsünde tatsız sebzeler ve sade pilavla tamamlanmış tatsız bir balık vardı. Bir kısıtlama diyeti spesiyali. Midesi bir anda kaynamaya başladı.

“Yani önümüzdeki iki yazımı çoktan planladınız.”

“Üniversitenin çok uzak göründüğünü biliyorum ama artık bu tür şeyleri düşünmeye başlamalısın,” dedi annesi. “Ve bu konuda gayet iyi gidiyorsun. Biz sadece doğru yönde ilerlediğini görmek istiyoruz.”

“Ama bunların hiçbiri umurumda değil.”

“En azından iyi bir sosyal bilimler okuluna gitmek istersin diye tahmin ediyorum,” dedi babası. “Ve senin sicilinde devlet okulu dışında bir yere girmek zor olacak. Aziz Francesco üniversite rehberliği konusunda yardımcı olabilir ama şunu unutma ki artık Aziz Francesco’daki herkesle aynı okullar için rekabet ediyorsun. Her hazırlık okulundan belli sayıda insan alabilirler. Bazı insanlar sırf bu nedenden özel bir okuldan üst düzey bir üniversiteye girmenin daha zor olduğu kanaatini taşıyor.”

“O zaman neden MouVi’de kalmadım. Üniversite en önemli şeyse?”

“Sen söyle, Mira,” dedi babası. Avukat sesi artık tam gaz devredeydi. İspatlayacak-bir-şeyim var sesi.

Konuşmanın planlandığı şekilde gitmediğini hissederek annesi, “Tamam, burada bir dakika duralım,” dedi.

“Peki ya bir sosyal bilimler okuluna gitmek istemiyorsam? Belki sanat okuluna gitmek istiyorumdur.”

“Sanat okulu mu?” dedi babası. “Hayır. Kesinlikle olmaz. Sanat okuyacaksan bunu sosyal bilimlerde yapabilirsin. Zaten bu tür şeylere karar vermek için çok gençsin. Hayatının bu noktasında kendini sınırlandıramazsın.”

“Bahse girerim, Julie avukat olmak istediğini on iki yaşında falan söylediğinde ona aynı şeyi söylememişsindir.”

“Sanat okulu bir seçenek değil, Mira,” dedi babası. “Tartışma burada bitmiştir. Üniversite başvuruları için güçlü bir konumda olmak için yazı telafîyle geçireceksin.”

Mira tabağına baktı. Babası neden hep böyle yapıyordu? Neden Mira’nın, kendi hayatında hiç söz hakkı yokmuş gibi davranıyordu? Mira gözlerinin arkasına yaşların biriktiğini hissetti.

“Benden ne istediğinizi anlamıyorum,” dedi. “Gayet iyi gidiyorum. Bunun için yazım elimden alınarak mı cezalandırılacağım? Yazın eğlenebilmeliyim.”

“Dokuz ay boyunca okula gitmeyerek yeterince eğlenmiş olmalısın,” dedi babası.

“Eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun?” dedi Mira inanamayarak. “Depresyonun acayip komik bir şey olduğunu falan mı sanıyorsun?”

“Bütün zamanını arkadaşınla hiçbir şey yapmadan geçirmenin çok kolay alışılacak bir şey olduğunu düşünüyorum ve bu artık kabul görececek bir şey değil.”

“Belki burada bir pazarlık payımız olabilir,” dedi annesi. “Jeremy’yi ziyarete gidebileceğin bir hafta sonu olacağından eminim.”

Mira ayağa kalktı. Masadan uzaklaşmalıydı.

“Bu haksızlık,” dedi.

“Hayır. Haksızlık değil,” dedi babası. “Sana karşı çok sabırlı davrandık ve artık iyileştğine göre, kaybedilen zamanın sonuçlarıyla baş etmen gerekecek.”

Mira ona hayretle baktı.

“Sonuçlar mı? Cidden mi? Beni üstünde hiçbir kontrolümün olmadığı bir şey için cezalandırdığınızın farkında mısınız?”

“Görünüşe bakılırsa, üstünde kontrolün var,” dedi babası.

“Mira...” Annesi onu durdurmaya çalıştı ama Mira çoktan odadan çıkmış, odasına, yatağına gidiyordu.

“Mira!”

Annesinin alt kattan ona seslendiğini duyabiliyordu. Daha fazla dinlemek zorunda kalmamak için başını yastığının altına gömdü.

Mira çatıya çıkmayalı seneler olmuştu. Yatak odasının penceresinden dışarı çıkıp garajın üstündeki çıkıntıya ulaşabilirdi. Annesi eskiden buna izin verirdi ama bir noktada tehlikeli olduğuna karar vermişti. Belki Mira büyüdüğü için. Çocukluğun maharetini kaybettiği için. Farklı yüzeylere uyum sağlama becerisini. Şimdi kendini tutması neden daha zor oldu ki? Çocuklarda kırık kemikler daha hızlı kaynardı. Evrim hayatta kalmalarını istiyordu.

Saat gecenin ikisiydi ve Mira eğimli padavraların üstüne tüneyip kollarını dizlerinin etrafına sarmıştı. Annesiyle babasının yatak odası evin diğer tarafına bakıyordu. Onu göremezlerdi. Hava soğuktu, altıncı sınıftayken favorisi olan kocaman bir hırkaya sarınmıştı. Sınıfta hırkanın kapüşonunu kafasına geçirip içine saklanırdı. Şimdi hırkayı bir şeyler sormak için dışarı çıkarmıştı. Hırka geçmişti ve açık gece göğü ve insanı

uyandıran soğuk fena halde geleceğe benziyordu. Mira annesiyle babasını bazı konularda uzlaşmaya ikna edip edemeyeceğini merak ediyordu.

Babasının onda bir sorun olduğuna inanmadığını biliyordu. Depresyonun gerçek sorunu olmayan, çok çalışmanın değerini anlamayan insanlar için olduğunu düşünürdü. Ailesinde üniversiteye giden ilk kişi oydu; okulu bitirilebilmesi için anne ve babası birden fazla işte çalışmıştı. Mira annesiyle babasının elde etmek için çok çabalamak zorunda kaldığı bütün imkânlarla sahipti ve o imkânları ziyan ediyordu.

Ama hikâye bundan daha karmaşık değil miydi? Babasının liseden sonra intihar eden bir erkek kardeşi vardı. Bundan kimse bahsetmezdi. Ya bu da aileden gelen bir mirassa? Nesilden nesle aktarılan kalıtsal bir depresyonsa? Belki babası Mira'nın da kardeşi gibi olmasından o kadar çok korkuyordu ki bu ihtimali aklına bile getirmiyordu. Belki kardeşinin de zayıf olduğunu düşünüyordu.

Mira, bu ailenin ortasında çürüyüp giden şey olduğu his-sinden silkinemiyordu.

Sebby'yle kaçtıklarında hastaneden eve döneli sadece bir hafta olmuştu. Babası o hafta boyunca ona karşı çok dikkatli davranmıştı. Annesi sürekli velvele yapıyordu ama babası bu konuda sakın kişi olmayı kafaya koymuş gibiydi. Sağduyulu kişi. Her akşam yemeğe gelmişti. Yemekten sonra, oturma odasında hep birlikte eski filmler seyretmişlerdi. Mira kanepede uyu-yakalmış, babası onu çocukluğundaki gibi yukarıya, yatağına taşımıştı. Sonra Mira, Sebby'yle kaçmıştı ve döndüğünde her şey çok farklıydı.

Eyalet polisiyle yarı yolda buluşup Mira ve Sebb'y'i tek kelime etmeden eve getiren annesi olmuştu. Babasının arabası, arkalarındaki çekicinin üstündeydi. Sonrasında Mira babasını günlerce görmemişti. O hafta neredeyse her akşam gece yarısına kadar işte olması gerekiyormuş gibiydi. Sonunda onu gördüğü zaman, artık o samimi ve nazik baba değildi; mesafeliydi. Sabrını ödüllendirmediği için Mira'ya kızgın gibiydi. "O samimi, nazik babanın" onun için kolay bir şey olmadığını anlamadığı için. Mira'nın evden kaçması, ailelerini yeniden bir araya getirme girişimlerine ihanetti. Onları iyi olduğuna ve bir daha kendine zarar vermeye kalkışmayacağına temin edilmeye ihtiyaç duydukları bir anda yüz üstü bırakmıştı.

Sonrasında, annesi ve babasının bu yeni rolleri, yeni hayatlarının ayrılmaz parçası olmuştu. Annesi ortalığı velveleye veren iş bitirici kadın, babası mesafeli kınayıcı adam. Onu Mountain View'a dönmeye zorlamadılar. Zamanını Sebb'yle geçirmesine izin verildi. Ama bu bile ondan umudu kesmelerinin ya da onu olması gereken kişi olmaya zorlamaya mola verme ihtiyaçlarının bir sonucu gibi gelmişti. Sonbaharda Aziz F'ye gitmesi, Mira gerçekten umutsuz bir vaka mıydı yoksa bu sadece geçici bir dönem miydi anlamak için bir tür sınavdı. Ne yazık ki sınavı geçmesi, Mira'nın daha fazlasını yapması gerektiği anlamına geliyordu onlar için. Onu yeniden itmeye başlamalarının güvenli olduğu anlamına.

Jeremy onu ve Sebb'y'i davet ettiği anda, Mira bunun asla gerçekleşmeyeceğini anlamıştı. Evin nerede olduğundan bahsetme zahmetine bile girmemişti. Anne ve babasının gözetimi olmadan Ptown'a gitmesi mümkün değildi.

Yani bu, oğlanların onsuz gideceği anlamına mı gelirdi? Onu gerçekten bu halde bırakırlar mıydı? Mira hırkaya daha sıkı sarındı. İkisinin birlikte olduğunu bile bile, yazı tek başına sağ atlabilir miydi?

Bir kez daha her şey belirsizdi ve burası Mira'nın beyninin iyi çalıştığı bir yer değildi. Mira karanlıktan oldum olası korkardı; beyni pusuda bekleyen kaçınılmaz ve görünmez şeyin bir adım önünde kalmak için deli gibi çabalar. Arkasında, çok yakınında yürüyen biri varmış, nefesini ensesinde hissediyormuş gibi.

En iyi fikirlerini gecenin bu geç saatlerinde üretirdi. Projesini düşünürken bütün gizli korkularını yazmak ve ağzı dikili ceplere tıkmak istemişti. Böylece o yürüdükçe arkasında yerde sürünür, toza toprağa bulanırlardı. Odasında dikiş köşesinde oturup projesinin üstünde çalışabilir ve o gece uykuyu feda edip bu huzursuz enerjinin, kullanmasını istediği fikre teslim olabilirdi. Ama sonra bütün gece çalışsa bile şafağın bütün bunların hiçbir önemi olmadığı gerçeğiyle sökeceğini hatırladı. Önemi olabileceğini düşünmekle aptallık etmişti.

Depresyonunun özünde yatan buydu. Hiçbir şey bir anlam ifade etmiyorsa, seçenek yok demektir. Yorgunluğun derinliklerine düştüğünde, olasılıksızlığın içine gömülüyordu. Bu geze-gene yok yere bağlanmış bir et yığını gibi hissediyordu. Bütün zamanını birtakım görevleri mecburiyetten yerine getirmek yerine sevdiği bir şey yaparak geçirebileceği geleceğin sisli rüyası, hayalden başka bir şey değildi.

Hırkanın kapüşonunu yüzüne doğru indirip bir işaret istedi. Hastanedeki çorbası, kahvaltılık gevreği aracılığıyla kendisine bazı mesajlar gönderildiğini sanan kızı hatırladı. Yemeden önce,

kaşıkla sunulan her şeyin ruhani içeriği incelenmeliydi. Kız elbette deliydi. Ama ya sadece yanlış frekansa ayarlanmıyssa? Budist keşişler beyinlerini bir radyo gibi evrenin dalgalarına ayarlardı. Ya deliler hangi radyo istasyonların gerçek, hangilerinin sadece karmaşık parazitler olduğunu bilemeyecek kadar toysa?

O ve Sebby'nin bir araya geldiklerinde anlam ifade eden sesleri alan ikiz alıcılar gibi, birbirlerini doğru frekansa ayarlaması gerekiyordu. Fakat dünyanın geri kalanı bir şeyler dayatınca, o sesleri duymak zorlaşıyordu. Mira, Sebby'nin uzaklaştığını hissedebiliyordu. Sır sakladığını. Bu iş böyle gitmemeliydi.

Geceleri geç saatlerde bazen o mesajları; bir şeyin ona, yeterince kulak verirse her şeyi yapabileceğini söylediğini duyabiliyordu. Bunun önemli olabileceğini. Küçük hayatının. Verebileceği şeylerin. Gece göğünün ona küçük olmadığını, evrenin tamamı kadar büyük olduğunu söylediğini duyabiliyordu. Belki de evrenin kendisi bir işaretti. Ona Mira'nın da o olduğunu söylemeye çalışıyordu.

JEREMY

Onlara Ptown'u söylememden iki gün sonra, Mira bana ve Sebby'ye bir mesaj gönderdi. Bir saat sonra Aziz F'deki bankta buluşalım. Sağlam ayakkabılar giyin.

Günlerden cumartesiydi ve arka taraftaki sahaların birinden gelen sezon öncesi beyzbol antrenmanı sesleri dışında okul sessizdi. Gittiğimde Sebby bankta oturuyordu. Onu birkaç gündür görmüyordum. Mira'nın bloktan aşağı yürüdüğünü görebiliyorduk.

"Selam," dedim Sebby'ye.

"Selam," dedi.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Bilmem," dedi. "Ben de seninle aynı mesajı aldım."

Banka oturup ellerime baktım. Birden çok tuhaf hissetmeye başlamıştım. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Şu anda yanımda oturan, birkaç gece önce yanımda uyumuş oğlanın ta kendisi

değil miydi? O yokken küçük ikiz yatağım bir anda fazla büyük gelmeye başlamıştı.

“İyi misin?” diye sordum.

Ama o cevap vermeden Mira geldi. Yakından bakınca ayakta çamur katmanıyla kaplı yürüyüş ayakkabıları olduğunu gördüm.

“Bunlar gerçekten sağlam,” dedi Sebby. O da ben de spor ayakkabılarımızı giymiştik.

“Ablamın botları. Yağmur ormanı yürüyüşünden falan kalma. Haydi.” Mira okula ters yönde yürümeye başlayınca onu takip ettik.

Aziz F’nin olduğu sokağın sonunda Peter’in evini geçtikten sonra, yol bitişik kasabayla birleşmeden önce, yokuş yukarı kıvrılarak doğal yaşam parkına ulaşan bir patikanın girişi vardı.

Patikayı tırmanıp tepeye ulaşmamız, yaklaşık bir saatimizi aldı. Sebby yolun büyük kısmında Rose’un bizi arabayla götürmemesine söylenip durdu.

“Hak etmeliyiz,” dedi Mira.

Tepeye varınca manzarayla ödüllendirildik. Bulunduğumuz yerle şehir arasındaki en yüksek noktaydı ve havanın açık olduğu günlerde bütün Manhattan silüetini görebilirdiniz. Baharda, düğün grupları alçak taş duvar boyunca fotoğraf çekilecek en iyi noktayı bulmak için birbiriyle yarışır. Ama bugün tek tük insan vardı. Sadece görevine en sadık köpek gezdiriciler ve koşucular kışın soğuşuna cesaretle karşı koyuyordu.

Mira teleskoplardan birine bir çeyreklik atıp gözünü dayadı. Rüzgâr mavi paltosunu uçuruyordu. Sebby duvarın üstünden eğilip aşağı baktı.

“Ne görüyorsun, Mira?” diye sordum.

“İnsanlar,” dedi. “Kaçmış insanlar.”

“İnsanları gerçekten görüyor olamazsın,” dedi Sebby.

“Görüyorum,” dedi Mira. “Ve geleceği görüyorum. Ah bakın. Bizi görüyorum. Oradayız işte. Harika görünüyoruz.”

Teleskoptan doğruldu ve geri çekildi.

“Haydi,” dedi.

Bizi yürüyüş yolundan, parktaki arabalardan, köpek gezdirenlerden ve panoramik manzaradan uzağa, ormanın içine yönlendirdi. Burada varlığını sürdüren küçük doğa parçasında ilerlerken, ayaklarımızın altında ölü dallar ve yapraklar çatırdıyordu.

“Ne kadar gideceğiz?” dedi Sebby.

“Az kaldı,” dedi Mira.

Karşımızdaki çalılıkların arasından geçmesini seyrettik. Sonra durdu.

“İşte,” dedi yanına ulaştığımızda.

Dökülmüş yapraklar ve toprakla kaplı yuvarlak bir açıklıktı. Mira’nın iki yanında durup yere baktık.

“Ne yapacağız?” diye sordum.

Bir süre düşündü, sonra, “Temizlememe yardım edin,” dedi.

Üstündeki eteği hemen kirleterek ellerinin ve dizlerinin üstüne inip eldivenli elleriyle ölü yaprakları ve çalı çırpıyı kenara itmesini seyrettik.

“Sen ciddi misin?” dedi Sebby.

“Evet,” dedi Mira kafasını kaldırıp ona bakarak.

Onu bir süre daha seyrettik. Sonra Sebby ve ben de yere çöküp yardım ettik. Önümüzde temiz bir toprak alan açılana kadar çalıştık.

“Şimdi ne olacak?” dedi Sebby.

Mira bana baktı. “Bizim için bir büyü yapmalısın, Jeremy,” dedi.

“Ben mi?”

“Bizi çiz. Üçümüzü bir arada. Bu yaz.”

Sebby’ye baktım. Başıyla onayladı.

Arkamızdaki ormana dönüp sivri bir dal parçası buldum, geri döndüm ve toprağın üstüne, ikisinin yanına diz çöktüm. İskelede oturan üç kişi, su, kumsal ve bir havlunun üstüne uzanmış dördüncü bir kişi çizdim.

“Bu kim?” diye sordu Sebby.

“Pembe slip mayolu adam,” dedim.

İskeledeki kişilerden birine uzun, kıvrırcık saçlar çizdim. Diğer ikisine de kısa saçlar.

Mira’ya döndüm. “Nasıl oldu?”

Mira çizimi inceledi. Bir mağara adamının taşa kazıyabileceği bir şeye benzemişti.

“İyi,” dedi.

“Şimdi ne olacak?” dedi Sebby.

Mira, “Şimdi gerçekleşmesini sağlayacağız,” dedi ve çizimin yanına, toprağa uzandı. Güneş alçalıyor, ışığı küçük açıklığımızın üstüne vuruyordu. Sebby elleri karnının üstünde yere yattı ve bana çemberi tamamlamamı işaret etti. Çizimin aramızdaki üçgen alanda kalmasına özen göstererek yere indim ve başımı Sebby’nin göğsüne yasladım. Sebby’nin eli başımın üstüne uzandı ve orada kaldı. Gözlerimi kapadım ve altımda nefes alıp verdiğini hissettim.

Güneş, yolumuzu bulamayacağımızdan endişeleneceğim kadar alçalana dek, saatlerce öyle kaldık.

“Belki sonsuza dek sizin yazlık evde kalırız,” diyordu Mira. “Orada yaşar, şekerleme yer, gece herkes uyurken bisiklete bineriz.”

“Kışın çok soğuk olur,” dedim.

“Benim hayalimde değil,” dedim. “Hep yaz.”

“Sonsuz yaz,” dedi Sebby.

Güneşin batması, bahar vaadinin de solup gitmesi gibiydi. Ama soğukta onlarla yatarken, toprağın büyümüzün çağrısıyla uyanarak yumuşadığını hissettim adeta.

Diğerinin nerede başladığını bilmeyen, birlikte nefes alan üç bedendik. Geri dönmemiz gerekeceğini biliyorduk. Yaprakları savurarak dünyaya dağılacak ve tek başına nefes almaya mecbur bırakılacak üç ayrı insan olduğumuzu. Ama henüz değil. Henüz değil.

SEBBY

Jeremy'nin odasında uyanıp elini göğsünden usulca kaldırarak örtülerin altından çıktığında, henüz erkendi; saat altıydı. Bu bahar günlerinde güneş daha erken doğuyordu ve jaluzinin kenarlarından içeri gündoğumunun ilk işaretleri süzülüyordu. Odadan çıkmadan önce uyuyan Jeremy'ye baktın. Bu kadar huzurlu görünmesi seni hep şaşırtıyordu. O huzuru kıskanıyordun.

Yatak odasının kapısını arkandan yavaşça kapattın. Jeremy'nin babaları alt katta bir ışığı her zaman açık bıraktığı için hol daha aydınlıktı. Biraz titreyerek merdivene yürüdün. Nick dün gece seni bir partiye götürmüştü ve her zamankinden daha fazla çekmiştin. Ama sınırları zorlamanın senin kontrolünde olduğunu hissetmeyi seviyordun. Ne kadar olacağına sen karar veriyordun.

Bugünlerde sık sık hastaneyi, ilk ameliyattan sonra yatakta yattığın ve bir sorun olduğunu, tekrar ameliyat yapmak zorunda kalacaklarını henüz fark etmedikleri zamanı düşünürken bulu-

yordun kendini. Geceleri acıdan ağladığını, hemşire düğmesine çok fazla bastığın için sonunda bir hemşirenin düğmeyi elinden aldığını. Sana daha fazla morfin vermeyeceklerdi. Eh, şimdi kararı kendin verebiliyordun. Ne kadar istediğinin kararını.

İkinci ameliyattan sonra işin bitmişti. O noktada yanında kimse olmadığını artık çok iyi anlamıştın. Oda arkadaşının TV'si açık dururken gece boyu bir koltukta oturup sana göz kulak olacak kimse yoktu. Uyuduğun zaman, rüyada anneni görüyordun. Seni affedeceğini söylediğini duyar gibi oluyordun. Yeterince acı çektiğini.

Bu yüzden bir hastane hademesine, her şeyi tamamen sonlandırmaya yetecek Percocet karşılığında ne isterse vermeyi teklif ettin. Ama uyanık bir hemşire hapların eksildiğini fark etti ve oğlan işini kurtarmayı umarak, senin ona şantaj yaptığını söyledi. Gerçeğe çok uzak sayılmazdı. O noktada gerçekten bir önemi kalmamıştı zaten.

“Evet, hapları ben istedim,” dedin onlara. “Evet, kendimi öldürmek istiyorum. Evet, ne dediğimin farkındayım.”

Şaka yapmadığını anlamaları biraz zaman aldı. Her zaman çok komiktin.

İşin ironik yanı, psikiyatri koğuşunda harika ilaçlar olmasıydı. Beynini körelten ve hiçbir acıya aldırmamana neden olan, güzel puslu ilaçlar. Mümkün olsa orada kalır, on sekiz yaşına kadar zamanını hoş bir sakinleştirici bulutunun üstünde geçirirdin. Ama seninki geçici bir ferahlamaydı. Dış dünyada uyanık olman bekleniyordu.

Bir şeylerle baş etmen. Ve kokain devreye o zaman girmişti. Ot iyiydi hoştu ama kokain, her şey yeniden mümkünmüş gibi

muktedir hissetmeni sağlıyordu. İstisnasız her şeyi eline yüzüne bulaştırmıyormuşsun gibi.

Kendine Nick’le geçirdiğin gecelerden sonra, Tilly o kadar geç geldiğini duymasın diye Jeremy’nin evine gittiğini söyledin. Ama işin aslı, sonsuza dek o hastanede kalabilecek yanının, sakın birinin seni tekrar yere indirmesini istediğini biliyordun. Seni hiç soru sormadan içeri alacağını da biliyordun.

Bu sabah saat ne kadar erken olsa da, genelde bundan çok önce gitmeye çalışırdın. Tilly akşamları saat dokuz buçukta uyuduğu için, gece yatmadan önce seni görmeyi beklemezdi ama sabah orada olmazsan soru sormaya başladırı ve bu, şu anda ihtiyaç duyacağın son şeydi.

Merdivenden, gıcırdayan yerlerden uzak durmaya dikkat ederek indir ve ön kapıya yöneldin. Mutfağın önünden geçerken bir ışığın daha açık olduğunu gördün. Dave önünde bir fincan kahveyle masada oturuyordu. Durdun.

“Merhaba, Sebby,” dedi.

“Ah, merhaba,” dedin. “Jeremy dün gece kalmama izin verdi. Umarım sakıncası yoktur.”

“Yok tabii,” dedi Dave. “Kahve ister misin?”

Gitmeyi düşündün ama Dave’in seni sabahın altısında çocuğunun odasından gizlice çıkarken görmesi normal bir anımı gibi davranmaya çalışmak daha iyi olurmuş gibi geldi.

“Olur,” dedin.

Başını sallayarak ayağa kalktı ve sana bir fincan doldurdu.

“Sade içiyorum,” dedin.

Kahveyi küçük kahvaltı masasında karşısına koydu. O tarafa gidip sandalyeye oturdun.

“İyi misin, Sebby?” diye sordu.

“Herkes aynı şeyi soruyor,” dedin. Gülümsemeye, şakaya vurmaya çalıştın. Başın ikna edici görünemeyecek kadar çok ağrıyordu.

“Sormamalarından daha iyi değil mi?”

“Sanırım.” Kahveden bir yudum aldın. İyiydi. İyi geldi.

“Eee?” dedi Dave.

“İyiyim,” dedin.

“Evde her şey yolunda mı?”

“Ev...” Akıllıca bir şey bulmaya çalıştın. Bugün pek kolay geçmiyordu. “İyi. Ev gayet iyi.”

“Burada çok fazla kalmaya başladın, değil mi?”

Kafanı fincandan kaldırdın. Yakalanmıştın.

“Uykum hafıftır,” dedi Dave. “Sorun değil. Gizli gizli girip çıkma gerek yok. Burada olduğunu bilmeyi tercih ederiz.”

“Tamam,” dedin.

Dave kahvesinden bir yudum aldı.

“Aslında ben de seninle konuşmak istiyordum,” dedi.

“Tamam,” dedin bir kez daha.

“Jeremy sana alkolik olduğumdan bahsetti mi?”

Başını hayır der gibi salladın.

“Adsız Alkolikler programındayım. Yirmi iki yıldır ayığım. İçmeye lisede başlamıştım.”

“Tamam.” Bugün sanki sadece bir kelimen vardı. O da buydu.

Dave devam etmeden önce kahvesinden bir yudum daha aldı.

“Her konuda seni dinlemeye hazır olduğumu bilmeni istiyorum,” dedi. “Konuşacak birine ihtiyaç duyarsan.”

Başın yine ağrımaya başlıyordu. Ayağa kalktın.

“Gitmeliyim,” dedin.

“Tamam,” dedi Dave.

“Özür dilerim,” dedin. “Ama iyiyim.”

Onu iki fincan kahveyle masada bırakıp kapıya gittin. Kapı arkandan çarparak kapandı. Artık sessiz olmaya uğraşmak için bir nedenin kalmamıştı.

Güneş doğmuştu. Stephanie muhtemelen uyanmış ve yatağında olmadığını fark etmiş olacaktı, bu yüzden sabah koşusuna çıkmakla ilgili bir yalan uydurman gerekecekti. Tilly bir anda egzersiz hevesine kapıldığına inanır mıydı ki?

Hikâyenin desteklemek için koşmaya başladın. Berbat hissediyordun ama bir süre sonra berbat hissetmek hoşuna gitmeye başladı, sonra daha da hızlandın ve kasabayı ayaklarını son hız yere vurarak geçip mahallenize, sonraki iki yılını, bildiğin her şekilde yalan söyleyerek geçireceğin yere ulaştın. Nefes alır gibi yalan söyleyecektin çünkü hayatta kalmanı mümkün kılan iki şey buydu.

ÜÇÜNCÜ KISIM

JEREMY

Molly Stern'ün anne ve babası Mayıs ayının ilk hafta sonunda şehir dışına çıkıyor ve evi çocuklarının eline bırakıyorlardı. Molly ise Aziz Francesco'nun gördüğü “en büyük, en sıkı partiyi” vermeye karar vermişti.

“Bu partiyi hayatta kaçıramayız,” dedi Rose. Okuldan sonra hep birlikte atölyede çalışıyorduk. Ben hademeyi geç saate kadar kalmamız konusunda bize güvenebileceğine ikna etmiştim, Sebby kahve getirmişti ve sergiyi bir sonraki hafta kurabilmek ve okulun son ayına hazır edebilmek için projelerimizi tamamlamak için atölyeye kapanmıştık.

“Okula dönüş dansı o kızın becerebileceklerinin bir göstergesiye, o zaman bu yüzyılın şovu olacak demektir,” dedi Rose. Sıcak yapıştırıcı tabancasıyla karton parçalarını yapıştırmakla meşguldü ve kazayla parmaklarını yapıştırdığı için periyodik aralıklarla inliyordu.

“Sarah ve Anna’nın alkol olan here yere giden üst sınıf oğlanlarının üstüne atlamasından başka bir şey olmayacak,” dedi Mira.

“Ve sen bunun eğlence değeri olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Evet, amacın JV amigo kızlarının memelerini göstermelerini izlemekse eğlenceli olabilir.”

“Yoksa meme görmeyi mi umuyorsun, Rose?” diye sordu Sebby. “Mesele bu mu?”

“Ah, evet,” dedi Rose. “Kafam sadece tek bir şeye çalışıyor, o da JV memeleri.”

“Seni pis kız seni,” dedi Sebby. Mira’nın fazla kumaşlarından iki top yapıp tişörtünün altına yerleştirdi. “Bunlar nasıl?”

“Pek tipim değilsin, tatlım. Alınma ama. Her neyse, bu parti acayip komik olacak.”

“Bizden başka giden olmayacak,” dedi Mira. “Kendimizi bütün gece Mira’yla Twister oynarken bulacağız.”

“Müthiş,” dedi Rose. “Twister’a bayılırım.”

“Ben gelirim,” dedi Sebby. “Molly’yle kankayız.”

“Mükemmel. Jeremy?” Rose bana döndü. Bir çizim masasında çizim yapıyor ve gizli tabloma eklemem gereken detayları düşünüyordum.

“Ne?”

“Geliyor musun?”

Sebby’ye baktım. Kırmızı bir ipek parçasını boynuna sarıyordu. “Berbat görünüyor mu?” Mira’ya döndü. “Şu anda berbat görünüyor muyum?”

“Sen her zaman berbat görünüyorsun,” dedi Mira.

Sebby’yi birkaç gün önce bizim evde kaldığından beri görmüyordum. Her zamankinden geç gelmişti. Mesajını alıp onu

içeri almak için aşağı indiğimde saat neredeyse üçtü. Yanıma uzandı ama yarım saat sonra koridorun sonundaki banyodan gelen kusma seslerine uyandım. Yanına gitmek istedim ama gürültü çıkarmaktan, babalarımın ortalıkta birden fazla insanın dolaştığını duymasından çekiniyordum.

Sebby yatağa döndüğünde titriyordu ve kıyafetlerinin içinde buram buram terlerken ona sarılmıştım ve ikimiz de doğru dürüst uyuyamamıştık.

O zamandan beri mesajlarıma cevap vermiyordu. Şimdi atölyede yeniden bizimle birlikteydi ve hiç sorun yokmuş gibi davranıyordu.

“Jeremy?” dedi Rose.

“Ne?”

“Molly’nin partisi diyorum. Var mısın, yok musun?”

“Siz giderseniz ben de gelirim,” dedim Mira’ya bakarak.

Mira, Sebby’ye baktı. “Gerçekten gitmek istiyor musun?”

“Evet. Neden olmasın? Okula dönüş dansında Molly’nin kusmasını kaçırdım.”

Mira yenilgiyi kabul eder gibi iç geçirdi. “Pekâlâ. Geleceğim. Ama hiç hoşuma gitmeyecek.”

“Böyle kehanetlerde bulunurken dikkatli olsan iyi edersin,” dedi Rose bitmiş bir parçayı karton kulesinin üstüne yerleştirirken.

Peter okuldan çıkmadan önce bizi yoklamak ve benimle sergiyle ilgili bazı detayların üstünden geçmek için uğradı.

“Henüz senin projeni görmedim, Jeremy,” dedi.

“Sürpriz olsun istiyorum,” dedim.

“Müthiş bir sergi olacak,” dedi. “Yetiştirebilerseniz kurluma önümüzdeki hafta başlayabiliriz.”

“Ben yetiştiremem,” dedi Mira. “Asistanım berbat.”

“En beteri,” dedi Sebby bir kumaştan kendine sarık yaparken. “Onu kovmalısın.”

“Düşünüyordum da,” dedi Peter, “küçük bir açılış yapabiliriz. Köpüklü elma şarabı, peynir ve kraker ayarlayabilirim.”

“Eğlenceli olur!” dedi Rose.

“Ailelerinizi davet edebilirsiniz,” dedi Peter.

Mira gözlerini devirdi.

“Ya da etmezsiniz.”

“Aileler korkunç, Peter,” dedi Sebby.

“Pekâlâ, her halükârda,” dedi Peter, “hepinizle gurur duyuyorum. Her şey harika görünüyor.”

Peter çıktıktan sonra, hademe gelip binayı kapaması gerektiğini haber verene kadar bir saat daha çalıştık. Kızlar eşyalarını almak için dolaplarına gittiler, biz Sebby’yle dışarı çıktık. Rosie hepimizi hamburgerciye götürecekti.

Sebby, Rose’un arabasına yaslanıp bir sigara paketi çıkardı. Sigarasını yakıp derin bir nefes çekti.

“Sigara mı içiyorsun?” dedim. Daha önce sigara içtiğini görmemiştim.

“Şu anda içiyorum,” dedi soğuk bir sesle.

Neden hep böyle oluyordu? Neden hep bu duruma dönüyorduk? Bir anda yanlış bir şey yapmışım ve ben affedilene kadar her şeyi askıya alması gerekiyormuş gibi.

Konu değiştirmenin faydası olacağını umarak, “Molly’nin partisine gitmeyi gerçekten istiyor musun?” diye sordum.

“Elbette,” dedi. “Neden istemeyeyim?”

Tuhaf bir sessizlik oldu. Kızlar geliyor mu diye baktım.

“Dave’e benim hakkımda bir şey mi söyledin?” dedi Sebby bir anda.

Ona döndüm.

“Ne? Hayır. Ne demek istiyorsun?”

“Benimle konuştu. Sizden son çıkışımda. Kalkmıştı. Orada kaldığımı biliyormuş.”

“Ben söylemedim,” dedim.

“Başka şeyler de bilir gibiydi.”

Başımı hayır der gibi salladım. “Hiç konuşmadık.”

“Öyle mi?”

“Hayır. Neden, sana ne dedi ki?”

Sebby sigarasından uzun bir nefes çekti.

“Hiç,” dedi sonunda.

O sırada kızlar sırtlarında çantalarıyla arka kapıdan çıktılar.

“Pekâlâ,” dedi Rose. “Eski Sevgilimi Benimle Molly’nin Partisine Gelmeye İkna Etme Operasyonu başlasın!”

“Ah, hayır, hamburgerciye bunun için mi gidiyoruz?” dedi Mira.

“Patates kızartması da var,” dedi Rose. “Ben aynı anda birkaç şey yapabiliyorum.”

MIRA

Cumartesi akşamı Mira, Molly'nin partisine, giysilerini dikkatle seçerek hazırlandı. Hava neredeyse çorap giyilmeyecek kadar ısınmıştı. Çorap mevsiminden diz üstü çoraplara, diz altılardan çıplak bacaklara geçiş her zaman heyecan verici olurdu.

Bir lise partisi için otoriteye ironik bir selam hoş olabilirdi. 1985'te bir anasınıfı öğretmeninin giyeceği cinsten yeşil kareli bir elbise seçti. Hava konusunda risk alıp tercihini diz altı çoraptan yana kullanacaktı. Kıyafetini altın rengi bir kemer ve bir dolarlık uğurlu kovboy çizmeleriyle tamamlayacaktı.

Jeremy partiye yürüyerek gitmeleri için ona geliyordu. Mira'yı evden almayı teklif etmiş ve şifreli olarak "onunla konuşması gerektiğinden" bahsetmişti. Mira'nın içinden bir ses Sebby'yle ilgili olduğunu söylüyordu. Oğlanda bir tuhafılık vardı ve Mira durumu düzeltmek için ne yapması gerektiğinden emin değildi. Daha önce sihirli sözcükler ve törenler, çözülmez sorunlarını çözmede işe yaramıştı. Başka neleri vardı ki?

Susmak nedir bilmeyen bir oğlan olmasına rağmen, Sebby'nin bu tür şeyleri konuşmak istemediğini bilirdi. Mira, Sebby'nin istediği zaman kendini kapayabilmesinden ve ona yanlış tarafta olduğunu kolayca hissettirebilmesinden nefret ediyordu.

Saçlarını yapmak için tuvalet masasına oturdu ve aynada yüzüne baktı. Kendine bakmayalı uzun zaman olmuştu. Bir anda gözüne çok yalnız göründü. Keşke Sebby de orada olsaydı. Dünyanın geri kalanının karşısına çıkmadan önce birlikte olsalardı. Öyle olmalıydı. Akülerini şarj etmeleri için.

Hastanedeyken zamanlarını aynı yatakta yatarak, hobi odasında tek bir koltuğa sıkışarak geçirirlerdi. Diğer hastalar onlara Siyam İkizleri derdi.

Mira başını ellerinin arasına alıp ağlamamaya çalıştı.

Büyütme, Mira. Bu akşam sorun olması gerekmiyor. Normal bir ergen gibi iyi vakit geçirmene bak.

Tekrar kendine baktı ve eline birkaç topuz tokası aldı.

Jeremy birazdan gelirdi. Yalnız değildi. Her şey yoluna girecekti.

JEREMY

Evine vardığımda Mira beni ön verandada bekliyordu. Saçlarını bir bukle yığını halinde tepede toplamıştı ve üstünde bir dolarlık uğurlu mavi paltosu ve kovboy çizmeleri vardı.

“Hey,” dedim. “Çok hoş görünüyorsun.”

“Teşekkürler,” dedi.

Birden onu bir randevu için alıyormuşum gibi hissettim.

“Sanırım Sebby ve Rose bizimle orada buluşacak,” dedim.

“Evet,” dedi. “Bu taraftan.”

Kaldırımında Molly’nin evinin olduğu yönde yürümeye başladık.

“Rose’un Ali’yi gelmeye ikna edip etmediği konusunda bahse var mısın?” dedi.

“Hayır diyeceğim,” dedim.

“Çok kötümserisin, Jeremy,” dedi. “Gerçek aşka inanmıyormusun?”

“Rose’un, biraz fazla üstüne gittiğini düşünüyorum.”

“Belki Ali bundan gizli gizli hoşlanıyordur,” dedi Mira. “Ya da Rose’a takıntı yapacak başkasını bulmamız gerekiyordur.”

“Aziz F’de çok seçenek yok,” dedim.

“Zavallı Rose. Köyün tek lezbiyenî.”

Yolun kalan kısmını konuşmadan yürüdük. Söylemek istediklerimi yolda gelirken prova etmiştim ama şimdi çok saçma geliyordu.

“Benimle bir şey mi konuşmak istiyordun?” dedi Mira sonunda.

“Evet,” dedim. “Evet.”

“Sebby hakkında mı?”

Durdum ve ona döndüm.

“Bir sorun var,” dedim.

“Biliyorum,” dedi.

“Bizim evde kalıyor. Nick’le çıktıktan sonra bize geliyor. Ve son zamanlarda... bayağı allak bullak görünüyor. Sanırım geçen sabah Dave ona bir şey söylemiş. Ne olduğunu bilmiyorum ama galiba Dave kustuğunu duymuş.”

Mira başını iki yana salladı.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedim.

“Bu akşam yapabileceğimiz hiçbir şey yok,” dedi. “Molly’nin evinde bir müdahalede bulunacak değiliz ya.”

“Belki de hiç yoktan büyütüyorum,” dedim.

“Hayır,” dedi. “Hiç yoktan büyütüyorsun.”

Yürümeye devam ettik ve sonunda, Molly’lerin hangi evin onların evi olduğunun hemen anlaşıldığı sokaklarına geldik.

Molly ağabeylerinden birinin Costco’dan yüklü miktarda alkol alacağı haberinin yayılması için elinden geleni yapmıştı ve şimdi insanlar ön kapıdan içeri akıyordu.

Mira ve ben garaj yolunda bir an durduk. Mira bana baktı.

“Bir yolunu buluruz,” dedi. “Tamam mı? Tek yapmamız gereken, onu yanımızdan ayırmamak.”

“Tamam,” dedim.

Hole girince daracık siyah elbisesinin göğüs dekoltesinin ortasında oval bir boşluk olan Molly’yle burun buruna geldik.

Senelerdir görüşmemişler gibi, “Aman Tanrım, Mira!” diye ciyaklayarak Mira’yı sıkıca kucakladı. “Gelmene çok sevindim.” Arkasındaki merdivene yayılmış ilgisiz üst sınıf öğrencilerine döndü ve akla gelebilecek en müthiş şeymiş gibi, “Mira yolun aşağısında oturuyor,” diye açıkladı.

“Şimdilik bayağı başarılı bir partiye benziyor,” dedi Mira.”

“Çok eğleneceğiz.” Yüksek topuklularının üstünde sallanan Molly bir geceliğine okulun en popüler kızı olduğu için o kadar heyecanlıydı ki resmen aşırı dozda sevinç yaşıyordu. Ayrıca herkesten beş kadeh öndeydi.

“Jeremy’yi tanıyorsun,” dedi Mira.

“Ah, evet, selam,” dedi Molly beni beceriksizce kucaklarken.

“Merhaba, Molly,” dedim.

Molly bizi ve arkamızdaki birkaç kişiyi, “İçkiler mutfakta,” dedi bilgilendirdi. “Ağabeyim Costco’da kendini kaybetmiş.”

Mutfaktaki ada tezgâh alkolik bir deve aitmiş gibi görünüyordu. Molly’nin eline ne geçtiyse alan ağabeyinin dev boyutlardaki şişeleri litrelerce gazlı içecek ve meyve suyunun arasına serpiştirilmişti. Tekila, votka, Bailey’s, cin. Molly’nin ağabeyi süpermarketi silip süpürmüştü. Kasiyer, içkileri yaşı tutmayan yüz çocuk için aldığınızı anlamadan marketten çıkabilirsiniz, hepsi sizin oluyordu.

Mira bana döndü.

“Ne içeceksin?” dedi.

“Ne olursa,” dedim.

“Barmen,” dedi görünmez bir insana. “Bir Jeremy spesi-yali lütfen.” İki plastik bardak aldı. Kendi kendini cevapladı. “Hemen geliyor.”

Jeremy spesi-yali dediği, çeşitli meyve suları ve votka ka-rışımı hiç fena değildi.

“Bence önünde parlak bir barmenlik kariyeri olabilir,” de-dim oturma odasına geçerken.

“Daha sonra sana Sebby spesi-yali de yaparım,” dedi. “Ara-balardan boya çıkarmada kullanılıyor.”

Kızların bazıları oturma odasının köşesinde doğaçlama bir dans pisti oluşturmuştu ve futbol takımından oğlanlara işveli bakışlar atıyorlardı. Oturduğu kanepede ilgi odağı olan Sarah onları seyreliyordu.

“Sarah’ya merhaba diyelim,” dedi Mira bana.

“Gerçekten mi?” dedim.

“Bu parti işini doğru dürüst yapacaksak, amigo kızların arasına karışmamız gerek,” dedi. “Galiba bir John Hughes fil-minde görmüştüm.”

Gidip Sarah’nın yanına oturdu. Ben de gönülsüzce takip ettim.

“Hey, Sarah,” dedi. “Nasıl gidiyor?”

Sarah kanepenin kenarına ilişmiş, mini eteğiyle bacak ba-cak üstüne atmıştı.

“İyi,” dedi.

“Merhaba, Sarah,” dedim.

“Merhaba,” dedi.

“Sen dans etmiyor musun?” diye sordu Mira. Anna büyük bir hevesle lambayla düet yapmaya çalışıyordu.

“Molly’nin kesinlikle berbat bir müzik zevki var,” dedi Sarah. Elinde mutfağa istiflenmiş plastik kırmızı bardaklar yerine gerçek şarap kadehi vardı.

“Onu nereden aldın?” diye sordu Mira.

“Molly’nin babası içki dolabını her zaman açık bırakır,” dedi. “Bence kasten yapıyor. Belki içerse gevşer falan diye düşünüyordur. Hiç şansı yok.” Bir yudum aldı.

“Eğlenir gibi görünmüyorsun,” dedi Mira.

“Ah, hayır. Acayip eğleniyorum.” Sarah bir gülümseme takındı ve kadehini artık Anna yerine onu seyreden futbolculara doğru kaldırdı.

Mira’nın telefonu öttü. Cebinden çıkarıp baktı.

“Geç kalacaklarmış,” dedi bana. “Gitsek mi?”

“Bilmem,” dedim.

“Şimdi giderseniz her şeyi kaçırsınız,” dedi Sarah. “Parti daha yeni başlıyor.”

Mira kaşını kaldırarak bana baktı.

“Buna nasıl hayır diyebiliriz ki?”

Mutfakta birer içki daha hazırlayarak oyalandık. Bu seferkilere Mira’nın, buzdolabında bulduğu özenli bir maydanoz süslemesi de eklenmişti.

“Haydi, buna şey diyelim.” Bir an düşündü. “Peter.”

“Bu biraz pislik olmaz mı?” dedim.

“Zaten pis. İçine zeytin suyu kattım.”

Güldüm.

“Tuhaf değil mi?” dedi. “İnsanın adının Peter olması. Şey gibi, ‘Merhaba, ben Peter. Sizi penisimle’¹ tanıştırayım.”

İlk içkim biraz fazla hızlı gitmişti, o yüzden başım hızla dönüyordu. Kendimizi diğer herkesten daha eğlenceli buluyorduk.

“Ben Peter’ın penisıyla tanışmak istemem,” dedim.

“İstemez misin?” dedi Mira. “Sen ve Peter, onun evinde hiç ‘özel anlar’ yaşamadınız mı?”

“Hayır. Haydi ama.”

“Dinle, Peter şirin biri,” dedi. “Kimse seni suçlayamaz.”

“Sence şirin mi?” dedim ikinci içkimi yudumlarken.

“Elbette şirin. Kesin bilgi. Bunun tartışılır yanı yok. Yani onu Talia’nın düşündüğü anlamda şirin bulmuyorum çünkü bu manyaklık olur ama evet, bence şirin biri.”

Bir anda dondu ve arkamda bir yere baktı. Dönünce koridordan içeri yeni giren Talia’yı gördüm. Yüzü bembeyazdı.

“Ah, merhaba, Talia,” dedim beceriksizce.

Talia bizi ve mutfaktaki diğer insanları itip geçti ve ön kapıya koştu.

Mira bana baktı.

“Kahretsin,” dedi. “Hepsini duydu, değil mi?”

“Öyle görünüyor.”

“Ah, kahretsin. Ne yapmalıyım?”

“Bilmiyorum.”

“Herkes onun Peter’ı sevdiğini bildiğini biliyor. Büyük bir sır değil ki.”

“Sanırım.”

1 Peter argoda penis anlamına da gelir. (ç.n.)

Mira içkisini bıraktı. “Pekâlâ, okulda gördüğümde özür dilerim. Ah, Tanrım, çok aptalım. Ama o kızın böyle bir partiye geleceği kimin aklına gelir ki?”

“Şey, bizi de böyle bir partide görmek kimsenin aklına gelmez,” dedim. “Yani sanırım hayatta her şey mümkün.”

Talia’nın suratındaki o yumruk yemiş ifadeyi unutmak için ikinci içkilerimizi olabildiğince hızlı içtik. Ön kapı açılıp Sebby, Rose ve Ali içeri girdiğinde üçüncü karışımımız üstünde çalışmaya başlamıştık.

Mira koluma vurdu.

“Ali!” diye fısıldadı.

“Haydi canım,” dedim.

Üçü, arkalarından Nick de içeri girince sevinçle ciyaklayan Molly’nin saldırısına uğramışlardı.

“Ah, hayır,” dedi Mira. “Nick.”

Sebby kendini Molly’nin heyecanından kurtarmayı başarıp kızları mutfığa soktu. Nick başka bir odaya gitti.

“Hey, güzel hanımlar,” dedi Sebby. İkimizi de yanağımızdan öptü.

Arkasından Rose ve Ali de girdi. Rose hemen iki bardak kaptı ve tepeleme votka doldurdu.

“Ali, Mira’yı tanıyorsun,” dedi Sebby.

“Evet, sizi haftada üç kez falan hamburgercide görüyorum,” dedi Ali.

Sebby onu duymazdan gelerek bana döndü.

“Bu da erkek arkadaşım, Jeremy.”

“Erkek arkadaşın mı?” Rose bardağından başını kaldırdı.

Sebby kolunu bana sardı.

“Sana öyle dememin bir sakıncası yok değil mi, sevgilim?”

Şimdiden sarhoştı. Belliydi. Ama ben de o yoldaydım. En azından bu gece ona ayak uydurabilir ve umursamazlığının ayık bakıcısı olmazdım.

“Hoşuma gitti,” dedim.

Beni öptü. Uzun uzun. Mutfaktaki birkaç çocuk aptalca tezahürat sesleri çıkardılar. Ayık olsaydım endişelenebilir, seslerinin bir yüreklenmeden çok uyarı olduğunu düşünebilirdim. Ama bünyemdeki iki buçuk içkiyle umurumda değildi. Sebby beni insanların önünde öpmüştü. Beni erkek arkadaşı olarak tanıtmıştı. Önemli olan tek şey buydu. Sebby beni bırakınca içkimden büyük bir yudum aldım. Bu duygunun sürmesine ihtiyacım vardı.

Sonrasında kendimizi bir süre oturma odasının bir köşesinde, yerde bulduk. Müzik bir şey duyulmayacak kadar gürültülüydü, zaten kimsenin bir şey söyler gibi bir hali yoktu. Bol bol bağırış ve Ali’yi onunla dans etmeye ikna etmeye çalışan Rose ve bir köşeye yığılmış Sebby, Mira ve ben. Yanımızdaki oğlanlar esrar dumanı tavana yükselerek yangın alarmını devreye sokmayıp dışarı çıksın diye camı aralamıştı.

İçtikçe, Sebby’nin eli de sırtımdan aşağı kayıyordu. Sonunda kot pantolonumun beline, iç çamaşırimın lastiğinin altına yerleşti. Erkek arkadaşım. Erkek arkadaşım bana dokunuyordu.

Bir süre sonra Nick tekrar ortaya çıktı, yanımıza geldi ve Sebby’nin kulağına bir şey fısıldadı.

“Hemen dönerim,” dedi Sebby yerden kalkıp yanımızdan ayrılırken.

İkisi odanın karşı tarafına yürürken, Mira bana bir bakış attı.

Rose ve Ali arasında her ne olduysa, çok çabuk geliştirmişti çünkü hiçbirimiz görmedik. Bir anda bir bağırış çağırış koptu

ve Ali kapıdan fırlarken Rose arkasından koştu. Pencereden onları çimenliğin üstünde gördük. Rose, Ali'ye bir şeyler söylüyor, Ali ağlıyordu. Sonra Ali bağırarak bir şeyler söyledi ve garaj yolunda hızla uzaklaştı.

"Eyvah," dedi Mira. Ayağa kalktı, ben de peşinden gittim.

Otururken kesinlikle sarhoş olmuştum ve şimdi de odanın diğer tarafına gitmek gibi çok daha zorlu bir aktiviteyle mücadele etmeye mecbur bırakılıyordum. Dans pistindekileri itip biraz önce esrarlı sigarayı elden ele dolaştıran oğlanlardan birinin üstüne yığılan Molly'nin yanından geçerek ilerledik. Bulutlu kafamla saatin kaç olduğunu hesaplamaya çalıştım ve acaba gece yarısından önce kafayı bulmamız amatörce bir hareket miydi diye merak ettim.

Dışarıda Rose az önce Ali'nin durduğu yerde havaya sigara dumanı üflüyordu. Yanına gittik. Mira ona sarıldı.

"Paltona ihtiyacın var," dedi.

Rose titriyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ona artık nereye gitse peşinden ayrılmayan yavru köpeği olmayacağımı söyledim," dedi Rose. "Tatlı şeyler yapıyor, sonra da 'elimi tutma' falan diyor. Artık bundan bıktım."

"O ne dedi?" dedi Mira.

"Çekip gitti."

Rose sigarasını yere attı.

"Peşinden gideceğim," dedi.

"Hayır, Rose," dedim.

Rose garaj yolunda yürümeye başladı.

Mira, "Rose, palton!" diye seslendi ama Rose çoktan arbasına atlayıp motoru çalıştırmıştı.

“Bu işin sonu hiç iyi olmayacak,” dedi Mira.

“Sence onu durdurmayı denemeli miyiz?” diye sordum.

“Durdurabileceğimizi sanmıyorum.”

Rose’un uzaklaşmasını izledik.

“Haydi, içeri girelim,” dedi Mira. “Donuyorum.”

Mutfakta alkol sürahilerinin çoğu boşalmıştı. Geriye sadece cin ve Bailey’s kalmıştı.

Mira ikimize birer bardak hazırlarken, “Sebby hangi cehennemde?” diye sordu.

“Nick’le,” dedim. “Her zaman Nick’le. Muhteşem Nick.”

“Nick muhteşem değil. Nick kötü.”

Neyin komik olduğunu bilmeden gülüyordum. Artık her şey komikti. Ya da her şey dehşet verici bir şekilde hüznüydü. Hangisi olduğunu hatırlayamıyordum.

“Adam kötü haber demek. Al bakalım.” Bana cin ve Bailey’s’li bir kokteyl uzattı. “Bunun adı ne olsun?”

“İğrenç,” dedim. “Bunun adı iğrenç olsun.”

“Yeni şeyler denemekten korkma, Jeremy,” dedi.

“Korkuyorum,” dedim.

“Ben seni korurum,” dedi gülümseyerek. “Şerefe.” Plastik bardaklarımızı tokuşturduk.

Bir yudum aldım.

“Evet, gerçekten iğrenç,” dedim öksürerek.

“Ben artık hiçbir tat alamıyorum,” dedi Mira. “Ne ara bu kadar sarhoş olduk?”

“Bence bayağı yakın zamanda oldu,” dedim.

Gülerek başını omzuma yasladı. Birbirimize sarılmış gülüyorduk, kolum belindeydi. Bana yaslanması, birlikteyken ne kadar rahat olduğumuzu, beni ne kadar iyi tanıdığını bilmek

çok iyi geliyordu. Bu aptal partideki başka hiçbir şeyin önemi yoktu çünkü Mira yanımdaydı ve Mira beni bırakmazdı. Sonra bir anda öpüşmeye başladık; alkolün pusu her şeye bir anlam katıyordu. Onun vücudu, benim vücudum ve ağızlarımız.

Mira geri çekilince içkisinin bir kısmı döküldü.

“Özür dilerim,” dedim.

“Hayır,” dedi. “Bu...”

Elimi tutup beni koridora çekti.

“Sadece... ortalıkta çok fazla insan var,” dedi.

Sonra duvara yaslanıp tekrar öpüşmeye başladık. Eli sırtımdaydı ve beni ona doğru çekiyordu.

Yanımdaki bir kapı açıldı ve biri düğmeye basana kadar beyaz banyo karolarından yansıyan ışıkla aydınlandık. Nick donmuş bir halde duvara yaslanan bizi fark etmeden kapıdan çıkıp mutfığa döndü. Sebby de arkasındaydı ve karanlıkta bizi bulmaya çalışan gözleri etrafı tarıyordu.

Mira’nın eli meydan okur gibi sırtımda kaldı.

Sözcüklerinde içkili bir iğnelemeyle, “İçeride ne yapıyorsunuz?” dedi.

Sakin bir sesle, “Siz burada ne yapıyorsunuz?” derken Sebby’nin parmakları gözle görülür şekilde seğiriyordu.

“Hiç,” dedi Mira.

Sebby bir süre bizi izledi. Diğer odadan gelen müzik bizi artık masum bir ritüel, uyduruk ve anlamsız, basit bir lise partisi gibi görünen şeye davet eder gibiydi. Hiçbirimiz yerimizden kıpırdamıyorduk.

Sebby’nin parmaklarının seğirmesi durdu.

Sonunda, “O zaman gidip birlikte hiçbir şey yapmadan duralım,” dedi.

Hiç sorgulamadan, Sebbý'nin peşinden üst kattaki boş bir yatak odasına çıkarken, özenle belirlenmiş kurallarını anlamadığım bir oyunun içine hapsolmuş gibiydik. Karyolanın muhafazakâr sonbahar desenli yatak örtüsüne ve yine koyu renk ahşaptan komodinlere bakılırsa, burası Molly'nin ebeveynlerinin odasıydı. Sebbý kapıyı arkamızdan kapattı. Bacaklarımın titrediğini hissederek yatağa oturdum. Sebbý ve Mira, jaluziden süzülen belli belirsiz sokak lambasının ışığında ayakta duruyordu. Altın varaklı bir çerçeve içinde duvarda asılı duran Monet'nin *Nilüferler* tablosu, her şeye tepeden bakıyordu.

Sebbý'nin, Mira'nın ona ait olduğunu ilan eder gibi yüzünü avuçlarının arasına alıp hoyratça dudaklarını öpmesini seyrettim.

Geri çekilirken, "İkiniz de gerçekten sarhoşsunuz," dedi gülümseyerek.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım ama bir anda üstüme çıkıp beni sırtüstü yatağa devirdi.

"Kızlarla öpüşmekten hoşlanmadığınızı sanıyordum," dedi. Parmaklarını saçlarımın arasına kaydırıp beni yatağa sabitledi. Mira da yanımıza uzandı.

"Ben de senin hoşlanmadığınızı sanıyordum," dedim.

"Sanırım birbirimizle ilgili her şeyi bilmiyoruz."

Beni öpünce yanında uyuyarak geçirdiğim o masum geceleri hatırlayıp ensesini tuttum ve onu itmeye çalıştım. Benden sırlarını saklamamı istediği için öfkeliydim. Aptalca güvensizliklerim yüzünden kendime kızgındım. Şimdi alkol bütün tereddütleri silerken, hepsini üstümden atıp kendime yol açmak istiyordum.

Doğruldu.

"Onu tekrar öp," dedi.

"Ne?"

Üstümden kalktı.

“Onu öptüğünü görmek istiyorum.”

Mira belli belirsiz bir gülümsemeyle bizi izliyordu. Uzanıp minik bir öpücük kondurdum.

“Az önceki gibi,” dedi Sebby beni iterek.

Mira benimle yarı yolda buluştu. Benim için hafifçe aralanan dudakları artık tanıdık geliyor, benimkilere uyuyordu.

“İkiniz birlikte çok şeker görünüyorsunuz,” dedi Sebby. Bu kez Mira’nın üstündeydi ve ellerini beline koymuştu.

“Sebby, ne yapıyorsun?” dedi Mira.

“Hiç,” dedi. “Durma, Jeremy.”

Sebby yere indi, Mira’nın eteğini yukarı sıyırıp elini bacağından yukarı kaydırды.

“Sebby...”

Mira’yı kendine çekince eteği biraz aşağı kayıp Sebby’nin yüzünü örttü. Başka ne yapacağımı bilemediğim için talimatlara uyararak Mira’yı öpmeye devam ettim. Bir an sonra, Mira başını diğer tarafa çevirdi ve beni saçlarımdan tutup başımı kendininkinin yanında tuttu. Boynunun girintisinde kaldım. Bir noktada nefes almayı bıraktığımı fark ettim.

Mira sonunda, “Aman Tanrım,” diye fısıldayarak ve eteğini örtterek diğer tarafa döndü.

Sebby, Mira’nın üstüne çıkıp bana baktı.

“Görüyorsun ya, Jeremy, kızları memnun etmek çok zor değil.”

“Lanet olsun, Sebby,” dedi Mira yüzünü çevirmeden. “Bunu yaptığına inanamıyorum.”

Sebby onu yanağından öptü. “Eski günlerin hatırına,” dedi.

Mira kollarını yüzünün etrafına sardığı için mutlu mu yoksa hüznü mü anlayamıyor, dile getirilmeyen kuralları uyguladık mı yoksa çiğnedik mi emin olamıyordum. Başının üstüne dokundum.

“İyi misin?” diye fısıldadım.

Kolunu yüzünden çekti.

“Evet,” dedi. “Özür dilerim, Jeremy.”

“Haydi ama,” dedi Sebby kalkarken. Elimi tuttu. “Bu partiyi terk ediyoruz.”

Beni çekip kaldırmasına izin verdim. Diğer eliyle Mira’yı yakaladı.

“Haydi.”

“Bana bir dakika izin ver, Sebby.”

Sebby eğildi ve Mira’yı yataktan kalkmaya ikna etmek için bir kez daha öptü. Mira bu kez onu kaldırmasına izin verdi ve kalkarken yeşil kareli elbisenin eteğini düzelterip yıpranmış kovboy çizmelerinin üstünde dengesini sağlamaya çalıştı.

Alt kata inince buzdolabından çaldığımız biraları paltolarımızın ceplerine sakladık. Oturma odasında kanepelerde sevişen çiftler ve yalnız dans etmelerine aldırıyor gibi yapmalarına yardım etmesi için müziğin sesini açan daha az cesur kızlar vardı.

Dışarıda hava durgundu ve köşeyi dönünce müziğin sesi azalmaya başladı. Sebby önden gidiyordu. Ona yetişmeye çalışırken Mira elimi tuttu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Nick başka bir partiye gitti,” dedi Sebby. “Onunla orada buluşacağımızı söyledim.”

Diğer parti kasabanın 7/24 açık bir marketin otoparkında toplanmış bir insan kalabalığıydı. Gerçek bir partiye ulaşma zahmetine giremeyenlerin partisiydi. Arabaların üstünde oturan gösterişli saç kesimli, ellerinden sigara ya da bira şişesi eksik olmayan bu insanları tanıımıyordum.

Sebby tek kelime etmeden yanımdan ayrıлып kalabalığın arasında kayboldu. Ceketimin cebinden bir bira çıkardım ve şişenin ağzına sarhoş bir şaşkınlıkla baktım.

“Bunu açamamam ki,” dedim.

“Ver,” dedi Mira ve şişeyi elimden alıp en yakınımızdaki içiciye götürdü. Mohawk saçlı, eski bahriyeli tipi kısa kumaş palto giymiş adam şişeyi anahtarlarıyla açarken gülümsedi ve bir şey söylemek için Mira’nın kulağına eğildi.

Mira elimi bırakınca, beni ayakta tutanın o olduğunu fark etmenin talihsizliğini yaşadım ve otoparkın ortasında kaybolmuş ve şaşkına dönmüş bir çocuk gibi sallanmanın endişesine düştüm. Kendimi tam olarak öyle hissediyordum.

“Hey.” Sebby yanıma dönmüştü. “Haydi.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Benimle gel.”

“Mira ne olacak?”

“Bir şey olmaz. Arkadaş ediniyor.”

Sebby’nin peşinde, binanın açık arka kapısından içeri, bir depoya, üst üste istiflenmiş kutularla dolu mağaramsı bir karanlığa girdim. Nick ve Ali köşedeki bir lavabonun başında duruyorlardı.

“Hey,” dedi Nick. Lavabonun kenarına iki düzgün çizgi halinde beyaz bir toz dökülmüştü. Ali çizgilerin üstüne eğildi ve bir dakika sonra doğrulduğunda geriye sadece bir çizgi kalmıştı.

Oda temizlik malzemesi ve küf kokuyordu; havada daimi bir rutubet vardı. Nick üst üste yığılmış kutulardan birini indirdi, bıçakla kesip açtı ve içinden iki karton sigara çıkardı. Birini Sebby'ye fırlattı.

Yanımızdan geçerken, “Ben dışarıda olacağım,” dedi.

Sebby başını tamam der gibi salladı.

Ali kullandığı rulo parayı Sebby'ye verip Nick'in peşinden dışarı çıktı. Kapı arkalarından çarparak kapandı.

“Neredeyiz?” diye sordum.

“Nick arada burada çalışıyor,” dedi Sebby. Lavaboya yaklaştı. “Biraz ister misin?”

Başımı hayır der gibi salladım.

Eğildi, uyuşturucuyu içine çekti. Doğruldu ve bir an gözlerini kapadı. Boştaki eli seğirdi.

Sonra gözlerini açıp bana gülümsedi. Gözlerim dükkândan gelen ışığa alışmaya başlamıştı. Kırmızı güvenlik ışıkları. Çıkış işaretleri.

“Sanırım gerçekten sarhoşum,” dedim.

Yanıma gelip elimi tuttu.

“Sorun değil,” dedi. “Bir şey olmaz.”

“Bana kızdın mı?” diye sordum.

“Sana neden kızacakmışım?”

“Dave konusunda. Dave'in söyledikleri için? Ya da Mira hakkında?”

Başını hayır der gibi salladı.

“Her şey harika,” dedi. “Sana da her şey harika gelmiyor mu?”

“Bilmem. Şu anda her şeyin nasıl geldiğini bilmiyorum.”

Beni istiflenmiş kutulara yaslayıp öptü.

“Ya şimdi?” diye sordu.

“Daha iyi,” dedim.

Beni tekrar öptü, sonra yere inip fermuarımı kurcalamaya başladı. Bir şey demeye çalıştım ama gırtlığım uyuşmuş gibiydi. Sarhoş ve dilsiz. Elimden sadece dik durmak ve yere, yanına yığılmamak geliyordu. Ona dokunmak istiyordum ama kendi hızıyla hareket eden, durmaya korktuğu için tüketen bir elektrik topu gibiydi.

Başımı arkaya yatırıp arkamda kayan kutuları hissettim. İçimde de bir şeyler yer değiştiriyordu.

Yere, az önce Sebby’nin olduğu yere kaydığımı hissettim. O çoktan doğrulmuştu.

“Dışarı çıkıyorum,” dedi. “Haydi.”

“Gelemem, Sebby. Biraz oturmaya ihtiyacım var.”

“Tamam.” Aşağı eğildi. “İyi misin?”

“Bilmiyorum.”

“Nick’ten biraz daha mal alacağım. Deneyince kendini daha iyi hissedersin.”

Ben ayağa kalkana kadar o gitmişti. Zorla kalkıp peşinden gitmek istedim ama çoktan görüş alanımdan çıkmıştı. Otopark bir anda tehlikeli bir yere dönmüştü; affedilmez bir şey yapmışım gibi, herkes bilerek bana arkasını dönmüştü sanki. Sonra Mira elimi tuttu.

“Nereye gittin?” diye sordu.

“İçeri.”

“İyi misin?”

Başımı hayır der gibi salladım. Kaldırımın kenarına oturduk. Mira bana sokuldu. Pazar sabahı saat birde, bir otoparkta. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

“Her şey kontrolden çıktı sanki,” dedim.

Gözleri otoparkta dolaştı.

“Gerçekten çok üzgünüm, Jeremy.”

“Neden?”

“Az önce olanlar için,” dedi. “Molly’lerde...” Bana baktı. Sonra gözlerini kaçırdı. “Eskiden yapardık. Ben ve Sebby. Hastanedeyken. Orada olmaya daha fazla dayanamayacağımızı hissettiğimizde.”

“Ben de bana kızdı sandım,” dedim. “Seni öptüğüm için. Bana bir şey ispatlamak ister gibiydi.”

Molly kafasını hayır der gibi salladı. “Bilmiyorum. Ama yanlıştı. Seni o şekilde karıştırmak.”

“Zaten karışmıştım,” dedim. “Karışmak istiyorum.” Ağlamaklıydım.

“Ama belki de ne kadar deli olduğumuzu bilmiyordun.”

“Siz deli değilsiniz,” dedim.

“Şey, o senin cömertliğin.”

Açık birayı bana uzattı.

“Ne yapacağız?” dedim.

“Sanırım burada oturup bu gecenin bitmesini bekleyeceğiz. Her gece eninde sonunda biter.”

Sebby’yi tekrar görmemiz bir saati buldu. Nick ikimizi birbirimize sokulmuş halde, partiden çaldığımız birayı paylaşırken, ayıklığın kaçınılmaz acısını savuşturmaya çalışırken buldu.

“Sebby bayağı rezil durumda,” diyerek dönüp gitti.

Onu binanın yan tarafında, başı ellerinin arasında, sırtı duvara yaslı otururken bulduk.

“Hey.” Mira eğilip Sebby’nin kafasına dokundu.

Sebby cam gibi gözler, terden ıslanıp matlaşmış saçlarla başını kaldırdı.

“Ne var?” dedi. Sesi cılızdı.

“Eve gidelim,” dedi Mira.

“Ben oraya gitmem. Orası benim evim değil.”

“Benim evim o zaman. Bize gidelim.”

Mira ve ben, Sebby’nin iki yanında, onu ayakta tutmaya çalışarak ve yalpalayarak sokağa döndük. Mira’ların evinin veranda ışıkları yanıyordu; anne ve babası içeride uyuyordu. Mira kapının kilidini açtı, merdivenden elimizden geldiğince gürültü etmeden ama yalpalayarak çıktık. Mira, Sebby’yi yandan tutuyor; ben de arkalarından yürüyordum. Mira onu yatağa yatırınca Sebby yastıklara gömüldü.

“Ne yapıyorsun?” dedi.

“Uyumalısın,” dedi Mira.

Sebby, “Sarhoşsun,” diye üsteledi.

“Biliyorum.”

Ben ne yapacağımı bilemeyerek Mira’nın odasının kapısında durdum. Bize korkunç bir şeyler mi oluyordu yoksa her şey normal miydi ve yoluna girecek miydi, emin değildim.

Mira bana, “Yanına uzan, Jeremy,” diye tembihleyip odadan çıktı.

İsteğini yerine getirip Sebby’nin yanına yattım. Sebby beni gördüğüne şaşırılmış gibi baktı.

“Jeremy?”

“Evet,” dedim.

“Ah, kahretsin. Az önce olanlar için üzgünüm.”

“Ne?”

“Seni bırakıp gittim. Seni orada bırakmamalıydım.”

“Evet, olsun. Tuhaf bir geceydi.”

“Peki... iyi miydi?”

Yine o oğlan olmuştu. Yatak odamda baş başa kaldığımız o ilk geceki oğlan. Kırılğan ve mahcup. Korkmuşu benziyordu.

“Evet, elbette,” dedim.

“Yapmamı istedin ama değil mi?”

Başımı, “Evet,” der gibi salladım.

Birlikte uyuyakaldık. Kan ter içinde kâbuslarla irkilip dururken ona sarılmanın o tanıdık duygusuyla. Birbirimizi böyle tanıyorduk. Bilinci kapalı arkadaşlar olarak.

Birkaç saat sonra uyanınca, Mira’yı üstünde bir battaniyeyle yatağın yanında, yerde yatarken buldum. Sebby’nin nefesini kontrol ettim; sığ ama düzenliydi. Tekrar uyuyakaldım.

Ertesi sabah hepimiz hasta uyandık. Ben daha önce hiç akşamdan kalmamıştım ve beynim vücudumu terk edip daha az düşmanca bir ortam bulmak ister gibiydi. Mira’nın yatağında tek başıma uyandım ve aşağı inince ikisini mutfakta pankeklerin başına üşüşmüş halde buldum.

“Hey,” dedi Mira, “aç mısın?”

“Henüz anlayamadım.”

Bir tabak hazırlayıp bana uzattı.

“Bu işe yarar,” dedi.

Yavaş yavaş yedik. Evde bizden başka kimse yoktu. Mira’nın babası birkaç saatliğine ofise gitmişti, annesi ise pilates dersindeydi. Beynimizdeki gürültüler henüz yatışmadığı için, biz de ev gibi sessizdik. Yemek bitince Mira yasak gluten ve şeker tüketiminin kanıtlarını saklarken ben ve Sebby’yi odasına televizyon izlemeye gönderdi.

Yukarı geldiğinde Sebby başımı kucağıma koyup uyuyakalmıştı, bense ekstrem balıkçılık gibi bir şeyle ilgili bir program seyrederek yapıyordum.

Babama mesaj çekip Mira'larda kalmamın sakıncası olup olmadığını sorduğumdan ve kalabilirsin cevabı aldığımdan emin olmak için telefonumu kontrol ettim.

Beynimdeki akşamdan kalmalık pusu yavaş yavaş dağılmaya, önceki geceye ait görüntüler canlanmaya başlamıştı. Üçümüz Molly'nin annesiyle babasının yatağında. Ben ve Sebby deponun karanlığında. Kucağımda yatan Sebby'nin başına dokundum. Uzun süredir ilk kez uykusunda kıpırdamıyordu. Orada benimle ve olduğu yerde kalmasını istediğim için, kıpırtısızlığına uymaya çalıştım.

Fazla ileri gitmiş olmamızdan endişeleniyordum. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağından. Ellerimin arasında kırmam için bana meydan okuyan kırılgan bir şey tutuyormuşum gibi hissediyordum.

Mira diğer tarafıma oturdu.

"Nasıl hissediyorsun?" dedi.

"Bayağı kötü," dedim. "Muhtemelen senin gibi."

"Hayır, ben her şeyi kastettim."

Başımı hayır der gibi salladım. Doğru olduğunu umarak, "Her şey yolunda," dedim.

SEBBY

Otoyolun kenarında bir benzin istasyonunda durmuştunuz. Nick şeker almak için içeri girmişti; sen de pompaya göz kulak olmak için arabanın yanında kalmıştım. Rakamlar acımasızca artıyordu. Otuz dolar. Otuz beş. Kırk.

Bir buçuk gündür uyumamıştın ve beyninden yükselen itirazlar yüzünden kendi canını yakma becerinden mest haldeydin.

“Bu hiçbir şey,” demek istiyordun. “Çok daha fazlasına muktedirim. Bunu artık öğrenmiş olmalısın.”

Cebindeki telefonun çoktan kapanmıştı. Zaten yokluğunda seni kimlerin izlediğinin dökümünü almak istesen bile, burada telefon çekmezdi. Şarjı bitik bir telefon ve bagajda uyuşturucu dolu bir sırt çantası. Hayatının bu anı bu şekilde özetlenebilirdi.

Son iki geceyi dağlarda, Nick’in bazı arkadaşlarına ait, tedarikçisiyle buluşmak için kullandığı kulübede geçirmiştiniz. Ya da kimseye ait değildi. Poconos’ta bir kır yürüyüşünde yol-

larını kaybeden, uyuşturucudan kafayı bulmuş bir avuç ucube, kulübeye tesadüfen rastlamış ve bir daha hiç ayrılmamıştı.

İlk kez mantar denemiştin ve kendini dışarıda kalan son karların üstüne uzanıp yıldızlara bakarken bulmuştun. Hava o kadar açıktı ki sana mırıldanıyormuş gibi gelmişti; önce bir rüzgâr, su ve toprak ezgisi, sonra sana diyecek çok önemli şeyleri olduğunu söyleyen bir sesmiş gibi.

Gözlerini kapadın ve bütün bedenini dinlemeye geçti. Sana fısıldanan sözler, o rezil kırılğanlığındaki güzelliğin sırrı. Mutluluk senin için oldum olası geçiciydi. Bu yüzden onu kendinden olabildiğince uzaklaştırmaya ve peşi sıra gelen kaçınılmaz acıyı kucaklamaya başlamıştın.

Ağır ağır çözölen toprakta yatarken, orada olduğun sürece senden hep bunların isteneceğini anladın. Böyle şeyler, bu kadar güçlü, bu kadar zor şeyler hissetmek ve seni ilahi olana en çok yaklaştıran şeyin bu olduğunu bilmek. İlahi olduğun an, bu andı.

Ertesi gece gözlerinin çevresine koyu renk halkalar oturmuş, kısa boylu bir çocukla takıldın. Ağzını bedeninde hissetmek, ormanda kurtları ve gece yaratıklarını kulübenin çevresini kuşatmaya davet eden bir tür büyü gibiydi. Seninle işi bitince, seni yiyip yutacağını hayal ettin. Fazla haşindi ama hoşuna gitti. Dışarıdan görülebilecek yıkım izlerini bir onur nişanı gibi üstünde taşımak istedin.

Havaya, “Bu da ilahi mi?” diye sordun. “Bunu da hissetmek?”

Şimdi Nick açık camdan, elinden düşmeyen sigarasını sarkıtarak otobanda sürat yapıyordu. Araba kullanacak kadar uyanık kalabilmek için düzenli aralıklarla mola verip bir fırt çekiyordu. Sana da teklif etti ama beyninin ve vücudunun ha-

linden hoşnuttun. Kenarlardan parçalanıyormuş gibi. Yıkıma teslim olmuş halde.

Nick radyonun sesini biraz fazla açmıştı ve uyuyakalmamak için dikkatle dinliyordun. Uyuyakalmak teslim olmak demekti. Saçma bir pop şarkısının sözlerine ayak uydurmaya çalışıyordun. Geçmiş, şimdiki zamanı ve geleceği aynı anda nasıl yok sayabileceğini anlatan bir sır içeriyor olabileceğini düşündün. Bu şarkı kaçış hakkında bir şeyler biliyor olabilirdi. Ama sonra şarkı bitti, gürültülü bir reklam başladı ve aklın dağılıverdi.

Belki de sır buydu. Düşünmemeye çalışmak. Düşünmemek için elinden ne geliyorsa yapmak.

JEREMY

Mira ve ben, Sebby'den habersiz geçen üçüncü güne kadar paniğe kapılmamaya çalışmıştık. Artık mesajlarıma sadece tek tük yanıt vermesi normal geliyordu ama Mira ona aramalarına yanıt vermezse kafayı yemeye başlayacağını söyleyen bir mesaj bırakmıştı ve hâlâ cevap yoktu.

“Kesin Nick’le bir yerlerde,” dedi Mira.

Kafeteryada her zamanki masamızda oturuyorduk. Rose ve Ali’nin cumartesi akşamki kavgası Rose’un Ali’yi yeniden bir araya gelmeye ikna etmesiyle son bulduğu için yalnızdık. Rose artık her boş anını, onu tuvaletten gizli gizli arayarak geçiriyordu.

“Rose’a, Ali, Nick’i görmüş mü diye sordun mu?” dedim.

Mira başını hayır der gibi salladı. “Ondan hiç haber almamış.”

Önümüzde el sürülmemiş yiyecek tepsileri duruyordu.

“Belki de sadece bizi yok sayıyordur,” dedim.

Öğle arası bitmek üzere olduğundan, kafeterya boşalıyordu. Fazla hızlı yenen yemekler, fazla gürültülü sohbetlerin yerini

alan alçak homurtular ikimiz boş salonda tamamen baş başa kalınca kesildi. İkimiz en sona kalmıştık.

“Telefonunu açmadığına inanamıyorum,” dedi Mira. “Bunu neden yapıyor?”

Böyle olmamalıydı. Sebby birini incitecekse o kişi, kafasına estiği gibi gidip gelmesine göz yuman, alabileceğinden fazlasını talep etmeyen ben olmalıydım. Mira’yı da arkada bırakmamalıydı.

Ellerimi oyalamak için bir patates kızartması alıp bıraktım.

“Annemlere söyleyemem,” dedi. “Evini de arayamayız. Tilly’yle konuşmak felaket olur. Eminim ona ikimizden biriyle kaldığı yalanını söylemiştir. Bize ne yapmamız gerektiğini söyleyebilecek birine ihtiyacımız var.”

“Benim hatam,” dedim. “Her şeyi ben mahvettim.”

“Senin hatan falan değil, Jeremy.”

Bir süre sessiz kaldık.

“Peter’la konuşabiliriz,” dedim sonunda.

Mira bana baktı.

“Sence bu iyi bir fikir mi?”

“O ne yapılacağını bilir,” dedim.

“Gerçekten bir sorun varsa ve bir şey yapmazsak...” Mira kendini telkin etmeye çalışıyordu.

Ayağa kalktım.

“O zaman,” dedim, “haydi.”

Biz gittiğimizde, Peter ofisinde, masasının başında öğle yemeği yiyordu.

“Hey, çocuklar,” dedi biz girince. “Cuma günkü galeri açılışı için heyecanlı mısınız? Sanırım her şey tamam.”

Mira kapıyı arkamızdan kapattı.

Peter, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Seninle konuşmalıyız,” dedim.

Sandviçini masaya bırakırken, “Tamam,” dedi.

“Sebby’nin nerede olduğunu bilmiyoruz.”

“Telefonunu açmıyor ve...” Ne kadarını söylememiz gerektiğini bilemeyerek Mira’ya baktım. “Bir çocuğun yanında olabilir. Uyuşturucu müptelası bir çocuk. Uyuşturucu da satıyor.” Tam bir ezik gibi konuşmuştum. *Kimin umurunda? Onun iyi olduğundan emin olmak dışında bu, kimin umurunda?*

“Nerede olduğu konusunda hiçbir fikriniz yok mu?” dedi Peter.

Mira başını hayır der gibi salladı. “Ne yapacağımızı bilmiyoruz. Bakıcı annesi de bilmez. Sebby’nin ona yalan söylediğinden eminim.”

Peter bir süre masasına bakarak düşündü. “Gelin, oturun,” dedi. Oturduk.

“Pekâlâ, yapabileceğimiz en iyi şey, polisi arayıp kayıp ihbarı yapmak,” dedi.

Mira’ya baktım. Ağlamaklıydı.

“Ama başı belaya girer,” dedi. “O çocukla birlikteyse. Hem de çok büyük belaya girer.”

“En önemli konu güvende olduğundan emin olmak,” dedi Peter. “Gerçekten bir sorun olduğunu düşünüyorsanız, öncelik bu olmalı.”

Mira elleriyle yüzünü kapadı.

“Tamam,” dedi parmaklarının arasından.

“Tamam,” dedim.

SEBBY

Nick akşamın erken saatlerinde seni Tilly'nin evine bıraktı. Jeremy'nin evinde akşam yemeği yiyebileceğini tahmin ediyordun ama içinden bir ses Tilly'ye görünmenin daha iyi olacağını söylüyordu. Gerçi Tilly'nin beklentilerini düşük tutma olayı gayet iyi gidiyor gibiydi. Bir süredir çocuklara göz kulak olman, onları kilise grubuna götürmen, hatta çöpü çıkarman için hiçbir talepte bulunmuyordu. Tilly birbirinizle ne kadar az işiniz olursa o kadar iyi olacağı gerçeğini sonunda anlamışa benziyordu.

Sen mutfağa girdiğinde hepsi mutfaktaydı ve çocuklar her günkü gibi, saat beşte yemek yiyordu.

“Sebastian?”

Eşikte durup mutfağa baktın.

“Merhaba,” dedin.

Tilly elindeki bebek maması kavanozunu Stephanie'ye uzattı.

Stephanie, “Neden ben yapmak zorundayım ki?” diye inledi.

Tilly önlüğünü çıkarıp oturma odasına girdi.

“Nerelerdeydin?” diye sordu. Yorgun görünüyordu, gözlerinin altında mor halkalar vardı ve yıkanmamış parlak kızıl saçlarını dağınık bir atkuyruğu yapmıştı.

“Sana mesaj bıraktım,” dedin. “Mira’yla kalıyordum.”

Oturma odasının ortasında karşı karşıyaydınız.

“Polis aradı,” dedi Tilly. “Kayıp olduğunu söylediler.”

“Polis mi?”

Terlemeye başladığını hissettin. Stephanie duyabilmek için kafasını mutfaktan dışarı uzattı.

“Bir yanlış anlaşılma olmalı,” dedin.

“Bu ikinci kez oluyor,” dedi Tilly.

Vahşi bir hayvanı tehdit olmadığına inandırmak isteyen biri gibi gülümsemeye çalıştın. Yoksa tehdidi işaret eden gülümsemenin kendisi miydi? “Bir yanlış anlaşılma olmuş,” dedin bir kez daha.

“Bunu yapamam, Sebastian. Sana başını belaya sokarsan, seni çocukların yakınında tutma riskini alamayacağımı söylemiştim.”

“Sen hiçbir risk almıyorsun,” dedin biraz fazla yüksek bir sesle. Hızlanan nabzını sakinleştirmek için derin bir nefes aldın. Tilly sakın ve uzlaşmacı olduğunda daha iyi tepki verirdi.

“Geçen sefer Jonathan beni sana ikinci bir şans vermeye ikna etmişti,” dedi Tilly. “Şimdi bunun hata olduğunu görabiliyorum.”

“Haydi, ama Tilly, hata değildi.”

“Sana okula gitmen gerektiğini söylemiştim,” dedi. “Ama dinlemedin. Beni dinlemiyorsun. Belli ki benim baş edecek donanıma sahip olmadığım sorunların var.”

Söylemeyeceğini bilmene rağmen, “Ne sorunu?” dedin. Hastaneden döndükten sonra neredeyse bir ay sana bakmaktan alıkoyan şeydi bu.

“Artık burada yaşayamazsın,” dedi. Cümle bir süre havada asılı kaldıktan sonra üstüne çöktü ve ayaklarının dibine kadar indi. İşte oradaydı. Gerçek. İçinde sadece bir rahatlama ve kaçınılmazın sükuneti olarak tarif edilebilecek bir şeyin hücumunu hissettin. Uzun zamandır bu andan korkuyordun ama işte gelip çatmıştı ve sonunda elinden kurtulup özgür kalabilmiştin.

“Bu evin düzenini sağlamakta hiçbir katkın yok,” dedi. “Bizimle kiliseye gelmiyorsun. Bu çocukları kötü etkiliyorsun.”

“Bir de ibneyim, Tilly,” dedin. “Rahatça söyleyebilirsin. Diğer sebepleri sıralamana gerek yok.”

Tilly hiç konuşmadan durdu. Elleri kalçasındaydı. Stephanie’nin başının kaybolduğunu gördün.

“Ben öyle bir şey demedim,” dedi. “O kelimeyi söyleme.”

“Neden?”

Tilly derin bir iç çekti ve odadaki bütün oksijen sadece ona aitmiş gibi etrafındaki havanın hareketlendiğini hissettim. Burada sana yer yoktu. Hiç olmamıştı.

“Bu akşam arayacağım,” dedi. “Yarın seni almaya gelirler.”

“Harika,” dedin.

Kafasını salladı.

“Senin için elimden gelen her şeyi yaptım, Sebastian,” dedi.

“Evet, yaptığını biliyorum,” dedin odana giderken. “Ama yeterli değildi, değil mi?”

JEREMY

Sebby sonunda çıkageldiğinde, Mira bizde akşam yemeğindeydi. Sırayla tek tek koparılmış ve birbirimizi sürekli göz önünde tutmamız gerekiyormuş gibi, Mira'yla ayrı kalmakta sorun yaşıyorduk.

Olanları babama ve Dave'e anlatmamıştım. Bir yanım anlatmam gerektiğini, onların ne yapılması gerektiğini bileceğini söylüyordu. Ama sonra Sebby'nin, Dave'in onunla konuşması hakkında ne kadar öfkeli olduğunu hatırlıyordum. İhanet olur gibi geliyordu.

Telefonum cebimde öttüğünde Mira tabakları toplamama yardım ediyordu. Telefonu çıkardım.

"Akşam yemeği masasında telefon yok," dedi babam.

"Yemeğimiz bitti," dedim.

"O zaman masadan kalk. Masada telefon yok."

"İyi. Tamam."

Kalktım.

Dışarıdayım, yazıyordu mesajda.

Tekrar babama baktım. Kalan tabakları sıyrırıyordu. Pal-tomu giyip kapıdan çıktım. Sebby ayaklarının dibinde bir çöp torbasıyla kaldırımında duruyordu.

“Nerelerdeydin?” dedim yanına giderek. “Kafayı yedik.”

“Mira burada mı?” dedi. Ön pencereden yemek odasını görebiliyordu.

“Evet. Yemeğe geldi. Sen iyi misin?”

Elini tutmaya yeltendim. Bir adım geri çekildi.

“Polisi siz mi aradınız?” dedi.

Tekrar eve, Mira’ya baktım.

“Peter aradı,” dedim. “Ne yapacağımızı bilemedik. Ona seni bulamadığımızı söyledik. Bir şey oldu sandık.”

“Evimden atıldım,” dedi. “Tilly beni kovdu. Az önce.”

“Ne? Neden?”

“Çünkü benimle daha fazla uğraşmak istemiyor. Çünkü polis onu aramış. Çünkü ben rezil ibnenin tekiyim. Seç birini.”

Arkamda kapının açıldığını duydum.

“Sebby?” dedi Mira.

“Burada kalabilirsin,” dedim. “Bir yolunu buluruz.”

“Neler oluyor?” dedi Mira.

“Tilly evden kovmuş,” dedim. “Polis, Tilly’yi aramış.”

Mira sokulunca Sebby ikimizden bir adım daha uzaklaştı.

“Kendine zarar verdiğini sandık,” dedi Mira.

“Ben iyiyim,” dedi Sebby. “Sadece sizinle değildim. Başka insanlarla olmaya hakkım var.”

“Nick’le mi?” dedi Mira.

“Bu seni ilgilendirmez.”

Bir süre konuşmadan durduk. Sebby çöp torbasını tekmeledi.

“Neyim var neyim yok burada,” dedi.

“Gel,” dedim. “Onu da alıp içeri girelim.”

Torbayı aldım.

Sebby hayır der gibi başını salladı.

“Bensiz gayet iyi gibisiniz.”

“Bu da ne demek?” dedi Mira.

“İkiniz harika bir çift olmuştunuz demek.”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Mira. “Bana baktı. “Son dört gündür senin için endişelenmekten başka bir şey yapmıyoruz.”

“İyi olduğuma göre, endişelenmeyi bırakabilirsiniz.”

“İyi falan değilsin,” dedi Mira. “Sana ne oldu?”

“Şu anda mı? Kalacak bir yerim yok. Olan bu.”

“Bir yolunu buluruz, Sebby,” dedim. “Burada kalırsın.”

“Hayır, kalmam,” dedi. “Burada, mükemmel evinde, kusursuz hayatına kendini kaptırmış, ihtiyacın olan her şeyi veren ve seni koşulsuz şartsız seven kusursuz babalarınla yaşamam. Benim gibi insanlara böylesi düşmez, tamam mı? Benim o tür bir hayata hakkım yok.”

“Sebby,” dedi Mira. “Haydi, sadece moralin bozuk.”

“Polisin beni aramasının her şeyin içine edebileceği aklınıza bile gelmedi, değil mi? Peter’a ne söylediniz, evden kaçtığımı mı?”

“Peter bizi önemsiyor,” dedim.

“Peter’ın dünyadan haberi yok,” dedi. “Sizin de öyle.”

Dönüp yürümeye başladı.

Mira arkasından, “Sebby!” diye seslendi.

“Beni rahat bırak,” diye bağırdı.

Sebby yürümeye devam etti. Gözden kaybolana kadar onu izledik.

MIRA

Önce evini denedi ama ışıklar kapalıydı ve kapı kilitliydi. O akşam bir üniversite tanıtım toplantısı olduğunu ancak yoldan geri dönerken hatırladı.

Aziz F'nin bütün pencereleri aydınlıktı ve otoparktan arabalar çıkıyordu. Havada yaklaşan yağmurun ağırlığı vardı.

Mira içeri girdi ve doğrudan Peter'in ofisine yürüdü. Peter bilgisayarının mavi ışığının aydınlığında masasından topladığı eşyalarını çantasına yerleştirmekle meşguldü.

"Peter?"

Peter arkasını döndü ve onu kapı eşiğinde dururken gördü.

"Hey, Mira. Tanıtım toplantısında mıydın? Seni görmedim."

Mira hayır der gibi başını salladı. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

"Sorun ne?" dedi Peter elindekileri masaya bırakarak.

Mira kelimeleri dile getirmekte sorun yaşıyordu.

"Sebby evinden kovuldu."

“Ne?”

“Hiçbir şey yolunda gitmiyor.”

“Gel, otur,” dedi Peter.

“Oturmam,” dedi Mira. “Seni dinlememeliydik.”

Mira ofisten çıktı ve koridordan geçip tekrar otoparka yürüdü.

“Mira!”

Peter onu dışarı kadar takip etti. Yağmur başlamıştı.

“Bunu yapamam,” dedi Mira. Yağmur yanaklarından süzülüyordu; hissetmek için durdu. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Artık nefes almak zorunda olmak istemiyordu.

“Haydi,” dedi Peter. “Yağmur çok şiddetli.”

Onu elinden tutup arabasına götürdü. Önce kapının kili-dini, sonra binmesi için yolcu kapısını açtı. Mira bindi. Peter sürücü tarafına geçti.

“Bana neler olduğunu anlat. Sebby evden mi kovulmuş?”

“Bizim hatamız.”

“Her ne olursa, sizin hatanız değildi.”

Mira başını iki yana salladı. Nefesi hıçkırıklar arasında kesik kesik çıkıyordu.

“Mira, nefes al. Sorun değil, istemiyorsan, konuşmak zorunda değilsin.”

Yağmur ön camdan aşağı akıyordu.

“Bizim hatamız,” dedi Mira. “Benim hatam.”

“Haydi ama. Her şey yoluna girecek.”

Mira ağlamasını durduramıyordu. Nefesini düzene sokamıyordu. Peter kolunu ona sarıp onu göğsüne bastırdı.

“Bana güven,” dedi. “Bir yolunu bulabiliriz.”

* * *

Mira kendini öldürmeye çalıştığı gece o kadar çok ağlamıştı ki artık nedenini bile bilmiyordu. Peter'ın arabasındaki bu akşamdan bir yıl, altı ay, sekiz gün önce. Günleri saymıştı çünkü az kalsın o günleri yaşayamayacaktı. O noktada artık gizli gizli ağlıyordu. İlk başladığında, başka ne yapacağını bilemediği için ağladığını insanların görmesine izin verirdi. Bu haline şahit olurlarsa, onu anlayabilirler diye düşünüyordu. Ama anlayamamışlardı. İzlemek, başka insanlar için yorucuydu. Tecrübe etmek de Mira için. Bu yüzden onlara göstermeyi bırakmıştı.

Canı o kadar acıyordu ki acıyı durdurmak için kendine zarar vermek istiyordu. En azından kendi kanını görürse, “İşte,” diyebilirdi. “İşte kanıtı.” Hâlâ var olduğunun kanıtı.

Ama o akşam faydası olmamıştı. Bu yüzden işi daha ileri götürmüştü. Fazla ileri. Ve çok fazla ileri gittiğini ve bunu istemediğini fark edince bileklerini tuvalet kâğıdıyla sarıp kâbus görmüş küçük bir kız gibi, gecenin bir vakti annesini uyandırmıştı. Yatak odasının halısına kanını akıtarak.

Sebby koğuşa geldiğinde Mira bir haftadır hastanedeydi. Oradaki bütün öğleden sonraları gibi bir öğleden sonraydı; pencerenin yanında oturmuş, gözlerini avluya dikmiş, camdaki demirlerin arasından yeşil alanı izliyordu. Fazla yeşildi. Gözlerini yeniden içerideki linolyum zemine çevirdi. Aradaki boşluklarda yaşıyordu.

Linolyumda ayak sesleri ve karşısında kalan sandalyenin plastik kaplamasının gıcırtısını duydu.

“Merhaba,” dedi karşısındaki çocuk.

Solgun ve ilaç almış gibi bir hali vardı. Ama bu, ortamın doğasında vardı.

“Merhaba,” dedi Mira.

“Dünya nasıl görünüyor?”

“İtici.”

“Hımm.” Oğlan tiksinişmiş gibi yaparak avludaki manzarayı süzdü. “Aman Tanrım. Haklısın. Korkunç.”

Mira gülümsedi. Yeni bir duyguydu.

“Geleli çok oldu mu?” dedi çocuk.

“Bu sandalyeye mi? Birkaç saat. Burayı soruyorsan, yedi gün. Sen?”

“Beni daha dün getirdiler,” dedi çocuk.

Bir grup güvercin kırıntı peşinde umutsuz daireler çizerek, yeşilliğin üstündeki bir çöp kutusunun etrafına toplandı. Biri tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir adamı dışarı çıkarmış ve aranan güvercinlerin yakınında tek başına bırakmıştı. Sebby ayağa kalktı ve cama yaklaşıp bağırmaya başladı.

“Bayım! O kuşlar etçildir! Aman Tanrım! Kaçın ve canınızı kurtarın!”

Koridorda bir hemşire durdu.

“Sebastian Tate, burada sesimizi yükseltmeyiz,” dedi.

Oğlan, “Çok özür dilerim, Hemşire Ratched²,” dedi ve göz kırptı.

“Adın Sebastian mı?” dedi Mira.

“Sebby,” dedi. “Ya senin adın ne?”

“Miranda. Mira.”

“Pekâlâ,” dedi, “tanıştığımıza sevindim, Mira.”

Kendini öldürmeye çalışmasından bir yıl, altı ay ve sekiz gün sonra, Peter Mira’yı Aziz Francesco’dan eve getirdiğinde Mira

2 *Guguk Kuşu* romanında, akıl hastanesindeki hemşirenin adı. (ç.n.)

JEREMY

O gece Mira'nın telefonunu üç, Sebby'ninkini dört kez aradım. İkisi de açmadı. Ertesi sabah Sebby'nin hâlâ odamın bir köşesinde çöp torbasında duran eşyalarına uyandım.

Mira önceki gece, gözyaşlarına karşı bariz bir savaş vererek ama kalması için ettiğim ricaları dinlemeyi reddederek Sebby'nin arkasından çıkmıştı. Babalarımın kaygılı yüzleriyle baş başa kalınca en azından büyük kısmını anlatmak zorunda kaldım. Üçümüz akşam yemeği masasına oturduk ve ben sonunda izin isteyip erkenden yatmaya gidene kadar fincanlar dolusu çay içtik. Titreşimdeki telefonumu, birinin arayacağını, Sebby'nin gece yarısı çıkıp geleceğini ve onu içeri almam için mesaj çekeceğini umarak elimden bırakmadan uyudum. Ama hiçbir şey olmadı.

Ertesi gün cumaydı ve okula gitmemek için, her şey korunmuş gibi hissetmem ve nasıl çözüm bulacağım konusunda hiçbir fikrimin olmaması dışında tek bir iyi nedenim yoktu.

Bu yüzden duş aldım, formamı giydim, kahvaltı ettim ve Aziz F'ye yürüdüm.

Yürürken sürekli, *belki her şey yolundadır*, diye düşünüyordum. *Belki bir şekilde her şey gerçekten yolundadır*.

İlk dersim cebirdi; Bay Hepworth'le detaylı kelime problemleriyle uğraşacaktık. Henüz tahtaya ilk problemi yazarken, müdürün sekreteri içeri girdi ve Bay Hepworth'ün kulağına bir şey fısıldadı.

"Gerekliyse," dedi Bay Hepworth.

Sekreter bana döndü.

"Jeremy, benimle gelebilir misin, lütfen?"

"Ben mi?" dedim.

Başını evet der gibi salladı. Ben ayağa kalkarken sınıftan meraklı mırıltılar yükseldi.

"Eşyalarını da yanına alsan iyi olur," dedi sekreter.

"Tamam," diye mırıldanarak kitaplarımı topladım.

Bütün sınıfın gözlerini üstümde hissederek peşinden çıktım.

Koridorda ilerlerken, "Konu ne?" diye sordum. Sekreter göz temasından kaçınan, kabarık saçlı, baştan ayağa gergin bir kadındı.

"Müdür yardımcısı Pike'ın seninle konuşması gerekiyor," dedi.

Başımızda göstermelik bir müdür, bir de okulun gerçek idarecisi Müdür Yardımcısı Pike vardı. Pike saçları ağarmış, yüzünden gülümseme eksik olmayan, ellili yaşlarda bir adamdı ve her öğrenciye yetecek kadar neşeli, "Gömleğini içine sok!" uyarısı vardı.

Sekreter beni Pike'ın ofisine götürüp kapıyı açtı.

"Jeremy Worth geldi," dedi.

Ben içeri girince kapıyı arkamdan kapattı. Müdür Yardımcısı Pike masasında oturuyordu.

“Jeremy,” dedi. “Geldiğin için sağ ol. Lütfen otur.”

Otururken, “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Şey...” Duraksadı ve bir an ne cevap vereceğini düşündü.

“Önemli bir durumla karşı karşıyayız. Miranda Powers’la yakın arkadaşsınız, değil mi?”

Başımı evet der gibi salladım.

“Bugün onunla konuştun mu?”

“Hayır,” dedim. “Dün gördüm.”

“Saat kaçta?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Altı buçuk civarı sanırım. Akşam yemeğine bize gelmişti. O iyi mi?”

“Bugün okulda değil. Ailesiyle temas kurmaya çalışıyoruz.”

“Ne oldu?”

Pike devam etmeden önce gırtlığını temizledi.

“Bu sabah bir öğrenciden, Miranda’nın dün gece kampüste görüldüğü yönünde bir rapor aldık,” dedi. “Üniversite tanıtım toplantısından sonra, yedi civarı. Peter Sprenger’ın arabasında.”

“Belki ben onu gördükten sonra okula dönmüştür.”

“Bu öğrenci Miranda ve Bay Sprenger arasında uygunsuz davranışların sürdüğüne şahit olduğunu bildirdi.”

Pike gergin bir ritimle kalemini masaya vuruyordu.

“Uygunsuz mu?” dedim.

“Normalde ikinci bir görgü tanığı olmadan bu tür bir şikâyeti ciddiye almam. Temeli olmayan cadı avlarıyla ilgilenmiyorum. Ancak Bay Sprenger’ın geçmişinde öğrencileri özel hayatına davet etme konusunda hassas bir çizgide yürüdüğü zamanlar

var. Bir öğrenciye karşı uygunsuz bir tavır takınması gibi bir ihtimal varsa çok ciddi bir durumla karşı karşıyayız demektir.”

“Bir yanlış anlaşılma olduğundan eminim,” dedim.

“Sana bir şey sormalıyım, Jeremy ve bana karşı dürüst olmanı istiyorum.”

Terlemeye başladığımı hissediyordum.

“Elbette,” dedim.

“Peter Sprenger’ın evine hiç gittin mi?”

Hiçbir şey söylemedim. Pike sabırsız bir tavırla kalemini vurmaya devam etti.

“Bana gerçeği söylemelisin.”

“Hayır,” dedim.

“Yani Bay Sprenger’ın evinde hiç zaman geçirmedin?”

“Hayır, hiç,” dedim.

Pike iç geçirerek kalemini bıraktı.

“Bu şekilde cevap vermen beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattı, Jeremy.”

“Gerçeği söylüyorum.”

“Hayır, gerçeği söylemiyorsun. Bay Sprenger’ın kendisi geçen bahar, dolabınla ilgili sorunun ertesinde evinde hatırı sayılır miktarda zaman geçirdiğini söyledi. Bu doğru değil mi?”

Artık terliyordum.

“Evet,” dedim.

“O zaman neden sorumu gerçeğe uygun olmayan bir şekilde yanıtladın?”

Ne diyeceğimi bilemedim.

Başını iki yana salladı.

“Büyük hayal kırıklığı yaşıyorum,” dedi.

“Yani... bu bir tuzak falan mıydı? Siz... az önce, beni denemek mi istediniz?”

“Peter Sprenger’a en yakın öğrencilerin onunla ilişkileri hakkında bir şey gizlemeye ihtiyaç duyup duymadıklarını görmek istedim. Bu cevabın üstüne artık eminim.”

Aynı anda kapı açıldı ve Mira’nın annesi içeri daldı.

“Size nasıl yardım edebilirim?” dedi Pike.

“Ben Miranda Powers’ın annesiyim,” dedi. Nefes nefeseydi. “Sabahtan beri aldığım telefon mesajlarının anlamı ne?”

“Bir öğrenciyle görüşmedeyim,” dedi Pike.

Mira’nın annesi bana baktı. Solgun ve dağılmıştı; açık saçları yüzüne dökülüyordu.

“Jeremy,” dedi.

“Mira iyi mi?” diye sordum.

“Neden çıkıp dışarıda beklemiyorsun, tatlım? Bir iki dakikaya çıkarım.”

İkisini odada baş başa bırakıp koridordaki bir sırada oturdum. Mira’nın annesinin bağırıışlarını duyabiliyordum. Pike’in sekreterinin gözü her an müdahale etmesi gerekebilirmiş gibi, kapıdaydı.

Mira’nın annesi sonunda ofisten çıkınca ayağa kalktım. Pike da yanıındaydı.

“Sanırım bugünlük eve gitsen iyi olur, Jeremy,” dedi. “Babamla temasa geçeceğiz.”

“Ben yanlış bir şey yapmadım,” dedim.

“Haydi, Jeremy,” dedi Mira’nın annesi. “Seni eve bırakayım.”

Arabaya binerken başım dönüyordu.

Otoparktan çıkarken Mira'nın annesine, "Mira nerede?" diye sordum.

"Hastanede, tatlım," dedi. "Küçük bir kriz geçirdi. Ama iyi olacak."

"Hastane mi?"

Annesi evet der gibi başını salladı.

"Dün akşam yemeğinde sizdeydi, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Yemekten sonra çıktı. Sebby'ye üzülmüştü. Nereye gittiğini bilmiyordum."

"Mira üzüntüyü her zaman iyi taşıyamıyor."

"Ah," dedim.

"İyi olacak," dedi. "Peter'la ilgili kısmın saçmalık olduğunu biliyorum."

"Sanırım ben yanlış bir şey söyledim," dedim. "Müdür yardımcısı Pike'a."

"Her şeyi açığa çıkaracağız," dedi.

Kırmızı ışıktaki durdu.

"Mira'yı görebilir miyim?"

Bana döndü. Ağlıyordu.

"Ah, henüz olmaz, hayatım," dedi koluma dokunarak. "Ama çok yakında, tamam mı?"

"Tamam," dedim.

SEBBY

Nick'in bağlantıları arasında bir kanepeden diğerine geçerek konaklamak diğer bütün alternatiflerden iyiydi. Nick'in hastalıklı annesinin hiç çıkmadığı, gazete yığınlarının yavaş yavaş bütün odaları doldurduğu evinde kalma riskini almaktan daha iyi. Nick bile orada doğru dürüst kalmıyordu. Polisi aradıklarında onun da adını vermiş olabileceklerinden endişelendiği için, şu ara o da göze batmamalıydı. Yani ikiniz için de kanepeler ve yer yatakları arası bir tur başlamıştı. Kaçak olmak göründüğünden daha az cazipti.

Uykuya dalmana yardım edecek bir şey, alkol için para, tüttürecek ot artığı olmayınca, o gece kıvrıldığın yer her neresiyse, anlamaları için ne söyleyebilirdim diye düşünüyordun. Seni en çok önemseyen iki insanın bile hayatının gerçekte nasıl olduğunu bilemediğini anlamanın nasıl bir duygu olduğunu.

Jeremy'nin yatağında geçen gecelerde hep miş gibi yapmıştın. Onun evi senin evinmiş gibi. Dönecek bir yerin olduğu için

dışarı çıkıp her şeyi yüzüne gözüne bulaştırman sorun değilmiş gibi. Düşmene izin vermeyecek insanlar varmış gibi. İnsanın normal sorunlarının olmasının güzel ayrıcalığını düşündün. Senin şimdiki sorunlarına; her gün ayrı bir yerde uyumanın, sistemin içinde olmaktan, ranzalardan, davranış kontrollerinden ve geri dönersen diğerlerinin seni bekleyen deliliklerinden daha iyi olup olmadığına karar vermeye benzemeyen sorunlar.

Şimdilik amaç görünmez olmaktı. Ve Nick'in ikizin karnını doyurmaya yetecek kadar para kazanmasına yardım etmek. Nerede olduğunu onlara söylemek gibi bir seçeneğin yoktu. Onlar dünyanın, başının çaresine bakma becerisine fazla derinden inanıyordu. İnsanın çatlakların arasından nasıl kolayca düşebildiğini anlayamazlardı.

Onları güzel kılan, bütün bunların onlara el süremeyecek olmasıydı. Bunun için onları suçlayamazdın. Bu, sevdiğin yanlarıydı. Ama sen her zaman bıçak sırtında yürüyordun ve şimdi başına gelmesine şaşırmamıştın. Bunun olacağını hep biliyordun.

Özgürlük sadece bu hayatta bu kadar çok bela anlamına gelebilirdi; o kadar ki, özgürlüğünü elinde tutma özgürlüğün bile yoktu. On altı yıldır her şeyden vazgeçmek için eğitiliyordun. Artık kendi başının çaresine bakabileceğin bir noktadaydın. Nasıl yapılacağını biliyordun. Ama kendinle beraber onlara da bakamazdın.

JEREMY

Nihayet üç gün sonra Sebby'den bir cevap alabildim.

Ben iyiyim. Eşyalarımı getirebilir misin?

O gece hamburgercide buluşmak için sözleştik. Rose'u aradım, arabayla gelip beni aldı. Geldiğinde çöp torbasıyla evimin önünde bekliyordum. Bagajı açtı, torbayı içine atıp öne oturdum.

Kapıyı kapayınca Rose, "Nasılsın?" diye sordu.

"Harika değil," dedim.

Peter'la ilgili konuyu duyar duymaz beni aramış, yapabileceği bir şey olup olmadığını sormuştu. Beni Sebby'ye götürmesi, aklıma gelen ilk şey olmuştu.

"Sence neredeydi?" diye sordu garaj yolundan çıkarken.

"Nick'le birlikte," dedim.

Hamburgerciye gittik ve geldiğinde Nick'in arabasını görebilmek için cam kenarına oturduk. Ali bize kahve getirdi. Pek konuşmadık.

Sebby'nin yaklaşık altı ay önce Arc's'tan seçtiği mavi rüküş hırkayı giymiştim. Hafızasını harekete geçirecek bir simge görevi üstlensin istemiştim. O kadar kolay olamaz mıydı? "Ne kadar mutlu olduğumuzu hatırlıyor musun? Dileklerimizi hatırlıyor musun? Korkmaya son vermek istediğimiz şeyleri?"

Şimdi korkuyordum. İkisini birden kaybetmekten. Onlardan öncesine dönmek zorunda kalmaktan.

Arabanın yanaşıp Nick ve Sebby'nin inmesi onu buldu. Masadan kalkıp dışarı çıktım. Rose da arkamdan geldi.

Nick bizi itip içeri girdi.

"İşemeliyim," dedi.

"Harika, bilgilendirdiğin için teşekkürler, Nick," dedi Rose.

Sebby, Nick'in arabasına yaslanmış, sigara içiyordu. Rose arkamda kaldı.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," dedi Sebby.

Bir an ne yapacağımı bilemeyerek duraksadım. Sonra yanına gittim.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını evet der gibi salladı.

"Ever," dedi.

"Nerelerdeydin?"

"Sana söyleyemem, Jeremy."

"Neden?"

"Babalarına söylersin. Ve Mira'ya."

"Çok mu kötü olur?"

Hiçbir şey demedi.

Elini tuttum. Ses çıkarmadı.

“Benimle gel,” dedim.

“Nereye?”

“Provincetown’a gideriz. Mira’yı alır, basar gideriz. Bu gece. Her şey konuştuğumuz gibi olabilir.”

Nick hamburgerciden çıkıp tekrar arabaya bindi. Radyoyu açtı. İçeriden müziğin titreşimi yükseldi.

“O kadar basit değil,” dedi Sebby arabaya bakarak.

“Bize kızgın olduğunu biliyorum,” dedim. “Gittiğini Peter’a söylediğimiz için. Partide olanlar için... Her şey kontrolden çıktı.”

Sebby başını iki yana salladı. “Mesele bu değil.”

“Nerede hata yaptıysak, halledebilirim.”

“Böyle olması gerekiyor,” dedi.

“Gerekmiyor.”

“Aslında, gerekiyor.”

Elini bıraktım, şoför koltuğunda sigara yakan Nick’e baktım. “Artık onunla mısın?” diye sordum.

“Hayır,” dedi.

Arkamda Rose’un arabasının bagajını açtığını ve Sebby’nin eşyalarının olduğu torbayı çıkardığını duydum.

“Hey, Rose,” dedi Sebby.

“Hey,” dedi Rose torbayı Sebby’nin yanına bırakırken. Sebby başını eğerek teşekkür etti. Rose içeri dönüp bizi baş başa bıraktı. Nick’in müziği gümbürdemeye devam ediyordu.

“Mira’ya ne demeliyim?” diye sordum.

“Bilmem,” dedi.

“Mira yine hastanede. Gerçekten çok üzgün, Sebby.”

Elindeki küle dönmek üzere olan sigaraya baktı.

“Onunla konuşur musun?” dedim. “Lütfen.”

“Şu anda imkânsız.” Sigarayı yere attı. “Bunu sen halletmelisin, tamam mı?”

“Yapabilir miyim, bilmiyorum.”

Eşyalarının olduğu torbayı aldı, Nick’in arabasının arka kapısını açıp içeri attı ve kapıyı çarparak kapattı. Tekrar bana döndü. Şimdiden çok uzaklarda gibiydi. Çoktan gitmiş gibi.

“Seni kurtardığımızı falan sandığınızı biliyorum, Jeremy,” dedi. “Senden daha güçlü olduğumuzu. Ama değiliz. Değildik. Hepimiz elimizden geldiğince hayatta kalmaya çabalıyoruz. Ve şu anda senden benim hayatta kalma şeklimi anlamayı beklemiyorum.”

“Bunun için savaşmalıyım,” dedim. “Senin için.”

“Onun için savaş,” dedi. “Kazanabileceğin tek savaş o.”

Elini tekrar tuttum. Bana yaklaştı, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni, bu işi daha fazla zorlaştırmamam için yalvarır gibi öptü.

Sonra beni bıraktı. Ağlıyordum.

“Lütfen kendine zarar verme,” dedim.

Gülümsedi. Hüzünlü bir gülümsemedi.

“Birazcık versem?” dedi.

Başımı olmaz der gibi salladım.

Benden uzaklaşınca parmaklarım ceketinden kaydı ve hızla aramıza süzülen santimlerce boşluk uç uca eklenip çoğalarak akıl sır ermeyecek bir uzaklığa dönüştü. Bir parçam geceye karışıp hızla uzaklaştı ve beni orada yapayalnız bıraktı.

MIRA

Kendine zarar vermeye çalışmadığı, o kadar ileri gitmediği için bu kez hastanede sadece birkaç gün kaldı. Yeni reçeteler ve haftada bir kez gerçek bir psikiyatra görünme talimatıyla taburcu edildi. Beslenme uzmanı Kelly artık yeterli görülüyordu.

Annesi onu öğleden sonra alıp eve götürdü. Arabada çok fazla konuşmadılar. Anksiyete için verdikleri yatıştırıcılar yüzünden Mira hâlâ biraz uykuluydu. Ama böylesi, alternatifinden daha iyiydi. Uykulu olmak, düşünmemek anlamına gelirdi.

Arabaya binince annesi telefonunu verdi. Mira telefonu açtı. On beş kısa mesaj. On biri Jeremy'den, dördü Rose'dan. Mira mesajları hızla taradıktan sonra telefonu cebine kaldırdı.

Eve vardıklarında garaj yolunda başka bir araba daha vardı.

“Julie mi geldi?”

Annesi gülümsedi. İçeri girdiler. Julie bir balon demetiyle antrede duruyordu.

“Böyle bir durumdaki bir insana ne alınır bilemedim,” dedi.
“Ama balonun yanlışı olmaz diye düşündüm.”

Mira ablasının ona sarılmasına izin verdi. Babaları da oradaydı. Mira ikisinin de ona sarılmasına izin verdi ve onlara böyle sarılmayalı ne kadar zaman olduğunu düşündü.

Mira, Julie ve babası oturma odasındaki kanepeye oturdular. Babası ve ablası, Mira’nın iki yanındaydı. Anneleri sıcak çikolata yapmak için mutfığa gitti. Dışarıda hava yirmi bir derece de olsa sıcak çikolata bir şekilde doğru gibiydi.

Mira, Julie’ye, “Derslerini kaçırıyor musun?” diye sordu.

“Evet, ama sorun değil. Sadece bir ders. Notları birilerinden alabilirim.”

Oturup normal şeylerden, havadan sudan sohbet ettiler. Mira babasıyla ablasının seslerini dinlerken sakinleştiricilerin pus perdesi arasında o seslere, dönülecek tanıdık seslerin olmasına minnettar olduğunu düşündü.

Bir süre sonra yorgun olduğunu söyledi ve uzanmak için odasına çıktı. Annesi yokluğunda odayı düzene sokmaya çalışmıştı. Mira’nın eşarpları bir kenarda katlı duruyordu, makyaj malzemeleri tuvalet masasının üstüne sıralanmıştı.

Mira yatağına uzanıp kanatlara baktı. Sonra onlara daha fazla bakamayacağını hissetti.

Kapısı hafifçe tıklatıldı. Gelen babasıydı.

“İçeri gelmemin sakıncası var mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Mira. “Yok.”

Babası gelip yatağına, yanına oturdu. Ona gülümsemekle gülümsememek arası, kararsız bir ifadeyle baktı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Mira babasının bunu duymaya ihtiyacı olduğunu bildiği için, “Daha iyi,” dedi.

“Senin için çok endişelendik,” dedi babası.

“Sanırım sizi hep endişelendiriyorum.”

“Biz sadece iyi olduğunu bilmek istiyoruz.”

Mira bacaklarını kendine çekip kollarını dizlerine sardı.

“Hiçbir garanti veremem,” dedi. Bu kez gülümsemeye çalıştı. Onunki de emin bir gülümseme olmadı. “Ben de iyi olmak istiyorum,” dedi.

“Yapabileceğimiz bir şey olursa,” dedi babası, “bize söylersin.”

Mira başını tamam der gibi salladı.

“Pekâlâ,” dedi babası. Gitmek için kalktı.

“Sizin hatanız olmadığını biliyorsunuz, değil mi?” dedi Mira. “Benim böyle olmam yani. Sanırım bu sadece bana ait bir parça.”

Babası bir şey demek için ağzını açtı, sonra kapadı. Başını onaylar gibi salladı. “Eve dönmene sevindim,” dedi.

“Ben de,” dedi Mira.

“Dinlen,” dedi babası. “Sıcak çikolatayı buraya ister misin?”

“Hayır, sağ ol.”

“Tamam, tatlım,” dedi babası.

“Baba?”

“Evet?”

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Babası çıkıp kapıyı arkasından kapayınca Mira da gözlerini yumdu ve uykuya teslim oldu.

JEREMY

Üst üste ikinci kez okul yılının sonunu kaçıırıyordum. Müdür yardımcısının ofisine çağırılmamın üstünden yaklaşık iki hafta geçmişti ve geri dönmek gibi bir planım yoktu. Peter orada olmayacaktı. Mira da. Ve Sebby gitmişti.

Mira hâlâ mesajlarıma ve aramalarıma geri dönmüyordu. Nasıl olduğunu öğrenmek için çareyi evini aramakta bulmuştum. Birkaç gün önce telefonu annesi açmış, Mira'nın hastaneden döndüğünü ama kimseyle konuşmaya hazır olmadığını söylemişti.

Rose ve Talia, Sanat Kulübü sergisinin kurulumunu benim yerime halletmişti ve Rose uğramamın ve olup olmadığına bakmamın iyi olacağını söyleyen bir mesaj çekmişti. "Açılışımız" gerçekleşmeyecekti ve danışmanımız okuldan atılmıştı ama bütün olanlara rağmen sergiyi önemsiyordum. Rose'a, kimseyi görmek zorunda kalmamak için bir gün okul bittikten sonra uğrayacağımı söyledim.

Ancak okula gitmek için yola çıktığım gün, Aziz F binasını geçip yürümeye devam ettim. Önce halletmem gereken başka bir iş vardı. Peter'ın evine kadar yürüdüm. Ön bahçesindeki ağaçlarda kocaman beyaz çiçekler açmıştı. Yaz çok yakındı. Neredeyse gelmişti.

Zili çaldım. Bir dakika sonra kapı açıldı.

“Jeremy,” dedi. “Buraya gelmemeliydin.”

“Seninle konuşmalıyım,” dedim.

Başını olmaz der gibi salladı.

“Lütfen,” dedim.

Bir süre konuşmadan durduk. Sonra kenara çekilip beni içeri aldı.

Oturma odası şüphe uyandıracak kadar derli topluydu ve bir köşede üst üste yığılmış birkaç koli duruyordu.

“Gidiyor musun?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “En azından buradan taşınmam gerekiyor.”

“Seni kovuyorlar mı?”

“Muhtemelen,” dedi. “Ve bu konu üstünde düşünürken lojmanlarında kalmamı istemiyorlar.”

“Nereye gideceksin?”

“Annemin evine. Şimdilik. Bir saatlik mesafede oturuyor.”

Kanepeye oturdum.

“Mira'yla konuştun mu?” dedim.

“Olanlardan sonra kimseyle konuşmadım, Jeremy,” dedi.

“Benim için çok kötü bir görüntü.”

“Bir hata yaptım,” dedim. “Müdür yardımcısı Pike’la konuşurken. Yanlış bir şey söyledim.”

Peter da oturdu.

“Pekâlâ,” dedi.

“Bir öğrencinin sen ve Mira’yı senin arabanda gördüğünü ve uygunsuz olduğunu söylüyordu...”

“Biliyorum.”

“Böyle bir şeyi kim söyler ki?”

Başını iki yana salladı.

“Bilmiyorum.”

“Ama doğru değildi, değil mi?” Sorduğum anda pişman oldum.

“O kişinin ne gördüğünü sandığını bilmiyorum,” dedi Peter. “Mira çok üzgündü. Onu sakinleştirmeye çalışıyordum. Yağmur yağdığı için arabamdaydık.” Bana baktı. “Sen Pike’a ne dedin?”

“Evine gelip gelmediğimi sordu. Hayır demem gerekir gibi geldi. Evine gelmiş olmam, öğrencilerle fazla yakınlaşman kötü görünürmüş falan gibi.”

“Bu yüzden hayır dedin.”

“Hayır dedim.”

“Ama Pike buraya geldiğini biliyordu,” dedi.

“Evet,” dedim.

Peter derin bir nefes aldı. “Geçen bahar geldiğini söylediğim için biliyordu. Dolap meselesinden sonra.”

“Bilmiyordum,” dedim.

“Durumun yüzünden çok endişelendikleri için bilmelerini istedim. Baban doğal olarak çok üzgündü ve okulu dava açmakla tehdit etmişti. Sonra bomba ihbarı yapılnca, sen de şüphe altındaki öğrenciler arasındaydın. Bu yüzden onlara ikimizin olanlar üzerinde çalıştığımızı bildirmek istedim.”

“Ah,” dedim.

“Senden şüphelendiklerini bilmeni istemedim,” dedi Peter. “Zaten yeterince üzgündün. Haklı olarak. Sana kalkan olmaya

çalıştığım için üzgünüm. Bilemiyorum.” Başını ellerinin arasına aldı. “Gerçeği söylemem gerekirse, bu işi başka nasıl ele alabilirdim, emin değilim.”

Paketlenmiş hayatının kutuları arasında otururken ona baktım. Bu haksızlıktı. Bize bu kadar yardımının dokunmasının karşılığı bu olmuştu.

Ona her şeyi, beni savunmakla hata ettiğini anlatmak için ağzımı açtım. Sandığı gibi biri olmadığımı söylemek için. Ama ağzımdan çıkan tek söz, “Üzgünüm,” oldu.

“Sorun değil,” dedi. “Senin hatan değil.”

Onu bu son haksızlıktan esirgemenin daha ince bir davranış olacağına karar vererek başımı salladım. Yaptığım... Peter’ın değil, benim sorunumdu.

“Başka bir iş bulabilecek misin?” diye sordum.

“Son öğretmenlik görevinden atılmak insanı aranan bir aday yapmıyor,” dedi. Sırtını dikleştirdi. “Ama bir çaresini bulacağım. Bak, benim için endişelenmeni istemiyorum.”

“Keşke elimden bir şey gelse,” dedim.

Başını yok der gibi salladı.

“Keşke,” dedi. Ayağa kalktı. “Gitsen iyi olur.”

Onu kapıya kadar takip ettim. Kapıyı açtı ve bir süre orada durduk.

“Bana çok yardımın oldu,” dedim. “Benim için yaptığın her şeyle. Bunu bilmeni isterim.”

Gülümsedi. “Teşekkürler, Jeremy.”

Dışarı çıktım, kapıyı arkamdan kapattı.

Kendi kendime, “Hoşça kal,” dedim. “Hoşça kal, Sebbi. Hoşça kal, Peter. Kahrolası hoşça kalın. Kahrolası herkes.”

Aziz F'de durmadan eve dönmeyi düşünerek geldiğim yoldan geri yürümeye başladım. Okula gitmem için bir neden yoktu. Sergi umurumda değildi. Artık o yerle ilgili hiçbir şey umurumda değildi.

Okula yaklaşırken, telefonum cebimde öttü. Rose'dan mesaj gelmişti.

Bakmaya geliyor musun? Talia'yla kütüphanede olacağız.

Telefonu cebime koydum ve kafamı kaldırıp ana binaya baktım. Bir anda içim ani bir öfkeyle dolmuştu. Kimin beni terk ettiği üzerinde, kendi hayatlarımız üzerinde hiçbir kontrolümün olmamasını kabullenmemin istenmesine daha fazla tahammül edemeyecektim. Yapabileceğim bir şeyler olmalıydı.

Servislerin yolunu tutmuş çocukların arasından geçip ön kapıya yürüdüm. Beni fark edince bakmak ve fısıldaşmak için duraksayanlar oldu. Yürümeye devam ettim, kapıdan girip kütüphaneye yöneldim.

Rose ve Talia beni ayakta bekliyordu.

Beni görünce Rose, "Hey," dedi.

"Hey," dedim.

Sergi iyi görünüyordu. Ellerden çiçeklerin büyüdüğü ve bir adamın kafasından boynuzların çıktığı emo çocukların eseri birkaç tuhaf heykel ve tablo vardı. Rose'un Jenga kulesi, Talia'nın ağaçlar ve dağlardan oluşan manzara resminin yanında duruyordu. Mira'nın taşlı kancalarla birbirine tutturulmuş yüzlerce minik cepten oluşan elbisesi bir prova mankeninin üstünde, bir köşede duruyordu. Koridorun en sonunda benim tablom vardı. Doksan santime bir buçuk metrelik bir tuval. İçeriden dışarı

doğru, ortadaki üç figürün etrafında boyadan bir mağara oluşturarak harmanlanan bir renk bulutu. Kanatlı ve melek mavisi gözlü bir oğlan ve ellerinde yanan birer tütsü çubuğuyla iki yanında duran bir kız ve oğlan. Resmin en altına kurşunkalemle boydan boya “imkânsız hayatın hayranları” yazmıştım.

Rose, “İyi görünüyor mu?” diye sordu.

Talia heykellerden birini kaidesinde düzeltmekle meşguldü.

“Evet,” dedim. “İyi görünüyor.”

“Başka bir şey duydun mu?” diye sordu Rose. “Olanlar hakkında?”

“Peter’dan geliyorum,” dedim. “Durum hiç iyi değil.”

Talia arkasına döndü.

“Peter’ı mı gördün?” dedi.

İfadesinde bir şey vardı. Ve sesinde. O anda anladım.

“Sendin değil mi?” dedim.

Talia tek kelime söylemedi.

“Peter’ı Mira’yla gördün,” dedim. “Tabii ki üniversite toplantısındaydın. Onları Peter’ın arabasında gördün.”

Rose, Talia’ya baktı.

“Bir dakika, neler oluyor?” dedi Rose.

“Ve ne oldu?” dedim. “Kıskandın mı? Gerçekten bir şeyler olduğunu mu sandın? Yoksa Molly’nin partisinde aptalca bir laf etti diye Mira’ya o kadar mı kızmıştın?”

“Talia? Bu doğru mu?” dedi Rose.

Talia cevap vermedi.

“Lanet olsun,” dedim. “Bu lanet olası yerin canı cehenneme.”

Tabloma gittim ve onu duvardan indirdim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Rose.

“Yaptığımı alıyorum,” dedim. Mira’nın elbisesine baktım. “Hem kendiminkini hem Mira’ninkini.” Prova mankenini aldım ve kolumun altında kocaman tuvalle koridorda sürüklemeye çalıştım. Çok aptal görünüyordum. Gelmiş geçmiş en kötü sanat hırsızı gibi.

“Jeremy,” dedi Rose. “Bunu yapamazsın!”

“Evet, yaparım,” dedim.

“Taşıyamıyorsun bile,” dedi.

“Bir yolunu bulurum!”

Yanıma gelip Mira’nın elbisesini aldı.

“Dramatik triplere gireceksen, bari dur da sana yardım edeyim.”

Rose tabloyu arabasının bagajına yüklememe ve prova mankenini arka koltuğa sıkıştırmama yardım etti ve Mira’nın evine doğru yola çıktık.

Arabada Talia’ya öfke kustum ve durumun haksızlığını pencereden dışarı haykırdım. Talia nasıl bu kadar kör olabilirdi? Peter’ı, hayatını mahvetmeyi göze alacak kadar mı seviyordu? Gerçi hepimiz bir sürü şeyi mahvediyorduk. Neden Talia da kendi payına düşeni yapmasındı ki?

Rose arabayı Mira’nın evinin önüne çekti. İndik, arabadakileri indirmeme yardım etti. Çimenlerin üstünde Mira’nın yatak odası penceresine bakarken, saçma bir ikinci el satışının parçası gibi duruyorduk.

Rose, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

Cevaplanmamış kısa mesajlarla dolu cep telefonumu düşündüm.

“Burada oturup bekleyeceğim.”

“Neyi?”

“Bilmiyorum,” dedim.

Rose kafasını kaldırıp eve baktı.

“Pekâlâ, en azından bir planın var.”

Tabloyu alıp bir ağaca yasladım. Rose da elbiseyi yanına taşıdı.

“Ne kadar emek harcadığına inanamıyorum,” dedi. Elbisenin üstündeki küçük ceplerden birini açtı ve içinden katlanmış minik bir kâğıt çıkardı. Katları açıp baktı. Bir başka cebi açtı ve bir kâğıt parçası daha çıkardı.

“Şuna bir bak,” dedi.

Küçük kâğıt kareleri bana uzattı. Birinde “Sebby” yazıyordu. Diğerinde ise “Jeremy.”

“Adını ne koyduğunu biliyor musun?” diye sordu Rose. “Elbise için yaptığı duvar tabelasına ne yazdığını?”

“Hayır.”

“Bu onun *Sevdiklerim* elbisesi.”

Rose neden kapıyı çalmadığımı pek anlayamasa da bir süre ağacın altında, yanımda oturdu. Bir saat kadar sonra, Ali’yle buluşacağına söz verdiğini ama daha sonra beni yoklayacağını söyledi. O gidince hayatımın son sekiz ayına dair gösterebileceklerimle baş başa kaldım.

Bir süre sonra garaj yoluna bir araba girdi ve içinden Mira’ya benzeyen bir kız indi. Mira’dan daha uzun ve inceydi ama akraba oldukları su götürmezdi. Aynı asi bukleler. Aynı gözler, aynı ağız. Aradan geçen tuhaf iki hafta içinde Mira biraz farklı bir insana dönüşmüştü sanki.

Kız ellerini kalçasına koyup bana dik dik bakarak, “Sen de kimsin?” diye sordu.

“Adım Jeremy,” dedim. “Mira’nın arkadaşıyım.”

Yanıma geldi ve ağaca yaslı duran tabloya baktı, sonra bana baktı ve dönüp içeri girdi.

Beklemeye devam ettim.

On dakika kadar sonra Mira’nın odasının perdesinin açıldığını gördüm. Akşamüstü güneşi camda parladığı için Mira’nın sadece silüetini görebiliyordum. Sonra pencereyi açıp aşağı sarktı.

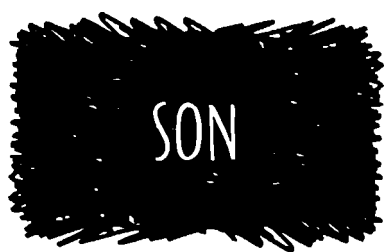
“Jeremy?”

“Hey,” dedim.

Önce bana, sonra arkama kurulmuş ikinci el sanat eserleri sergisine baktı.

“Orada ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Seni bekliyorum,” dedim.

JEREMY

Her yaz oturduğum iskeledeydim. Bu kasabada çok az şey değişirdi. Bir çit boyanabilirdi. Anacaddede yeni bir dondurmacı açılırdı. Ama hava hep aynıydı. Işık da. Aynı yazlık kalabalık, enerji ve olasılık hissi. Bu iskele hep aynıydı.

Yanına oturmayı, çizim defterimi ve buzlu kahvemi üstüne koymayı sevdiğim bir direk vardı. Geçen seneleri ölçmeye yardımı oluyordu. Bacaklarımı iskelenin yanından sarkıtıp bir duvardaki boy ölçüm işaretlerinin tersine, ne kadar aşağı uzandıklarına bakıyordum. Acaba daha uzayacak yerim kalmış mıydı?

Kendi kendime, “Pembe slip mayolu adam çıkmış,” dedim. Kumsalda parlak yeşil bir havlunun üstünde güneşleniyordu. Bugün alışıldık yarım saatinden daha fazla kalmıştı; güneş gökyüzünde yer değiştirdikçe o da dönüyordu.

Öğle yemeği saati gelmek üzereydi. Dave evdeki masanın üstüne sandviçleri hazır etmiş olmalıydı. Şekerli ve naneli taze limonatayla.

Buzlu kahvemden bir yudum daha alıp suya baktım. Koyu, deniz kabuklarını ve tekneleri çizmeye, karşımda duranı olduğu gibi kopyalamaya son vermiştim. Hâlâ suya bakıyor, güneşin yumuşak dalgalarda ışıldamasını izliyordum ama artık başka bir şey daha arıyordum. İçimdeki, eski yara izleri gibi burulma hissi veren yerleri çizmek istiyordum. Özen isteyen yerlerimi. Tek tek dökümlerini yapıyordum. Kendimi yeniden toplamanın yollarını arıyordum.

Gözlerim güneşten kamaştığı için, iskeleden bir serap gibi yaklaştı. Yaklaştıkça onu daha iyi görebildim. Bu sabah saçlarını eşarpla toplamıştı, sarı yazlık elbisesini pembe güneş gözlüğüyle tamamlamıştı. Beni görünce el salladı. Ben de karşılık verdim.

İyice yaklaşıncı, “Şekerlemelerini bulabildin mi?” diye sordum.

İskeleye, yanıma oturdu ve küçük bir kutu uzattı. Açtım.

“Çikolatalı, yer fıstığı ezmeli,” dedi Mira. “Bütün hafta hemen bitiyordu ama bugün benim için ayırmış.”

Bir tane çıkarıp bana uzattı. Ağzıma attım. Dilimin üstünde eridi.

“İçinde hem çikolata hem yer fıstığı ezmesi olmadıkça şekerleme yemenin bir anlamı yok,” dedi.

“Tartışmasız,” dedim.

Gülümsedi.

“İştahını kapama,” dedi. “Yemek saati geliyor.”

Ayağa kalktı ve beni de elimden tutup kaldırdı. Buzlu kahvemi ve çizim defterimi aldım.

“Pembe slip mayolu adam çıkmış,” dedi suyun üstünden kumsala bakarak.

Adam havlusunun üstünde bacaklarını öne uzatarak oturuyordu. Mira ve ben yan yana durup ona baktık. Sonra Mira el salladı. Bir saniye sonra adam da karşılık verdi. Mira gülerek elimi tuttu ve kasabanın içinden, ailelerin, turistlerin ve drag kraliçelerinin arasından geçip babalarımın bizi sandviç ve limonatayla beklediği küçük eve yürüdük.

SEBBY

Buraya daha önce de geldin.

Otoyol, karanlık New England ormanlarının arasından
kıvrılarak kuzeye uzanıyor.

Yine gelebilirsin.

Aşk, yere indiği yerleri hatırlar.

O izi sürerek onlara dönebilirsin.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı okuyan, geribildirim sağlayan, tavsiye veren, dostlarım, kıymetlilerim, ince ruhlu insanlar: Amanda Villalobos, Laura von Holt, Freddie Scelsa, Vin Scelsa, Khaliah Williams, Mike Iverson Jr., Vin Knight, Lindsay Hockaday, Aaron Mattocks, Lance Werth, Alan Wise, Kaneza Schaal, Linda Kay Klein, Michael David Franklin, Annie McNamara, Susie Sokol, Scott Shepherd, Greig Sargeant, Sarah McCarry, Bennett Madison, Greg Zuccolo, Darcy Mentovai, Sabrina Esbitt, Lois Walker Martin, Aram Jibilian, Titus Ulrich ve Sherri Brown.

Writers House'taki süperstar temsilcim Brianne "Köpek-balığı" Johnson, Cecilia de la Campa, James Munro ve sonsuza dek Fan Kızlaaaar, Bakara Wintner ve Andrea Morrison.

Balzer+Bray'den dâhi editörüm Alessandra Balzer, Kelsey Murphy ve kitap üstünde emeği olan herkes.

Ve pek çok şeyi mümkün kılan büyükannem Rita Bauman.